

Digitaliseret af | Digitised by

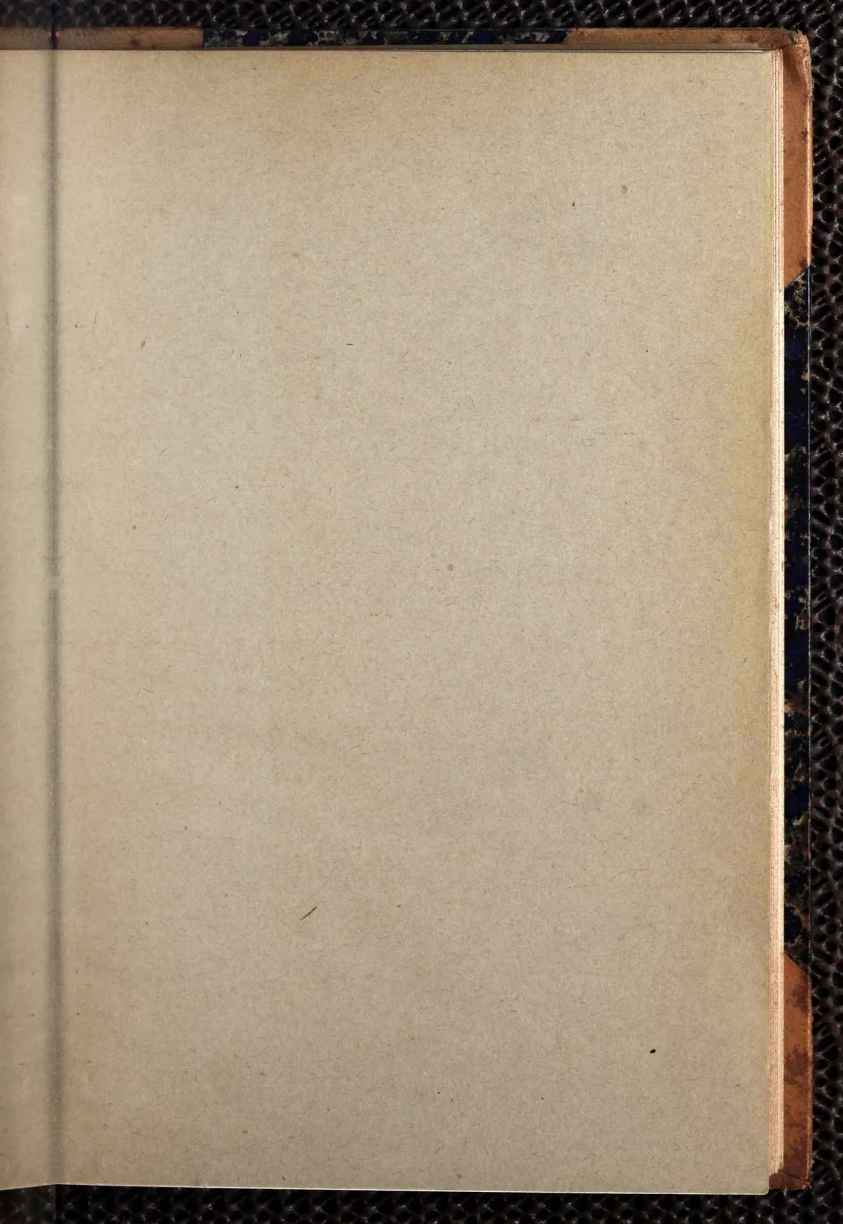
Forfatter(e) Author(s):	Gnudtzmann, Albert.
Titel Title:	<u>Ridder Thorvald : en lille københavnsk Roman.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Gyldendal, 1899
Fysiske størrelse Physical extent:	219 s.

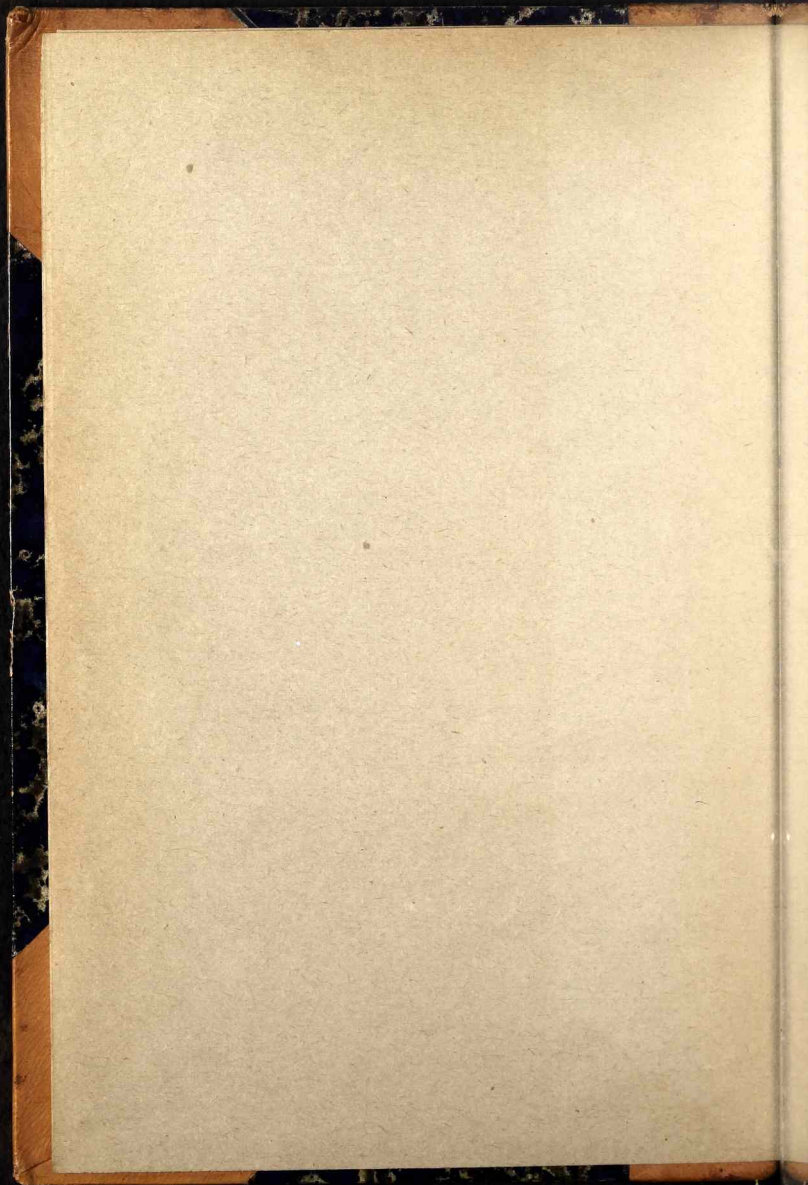
DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

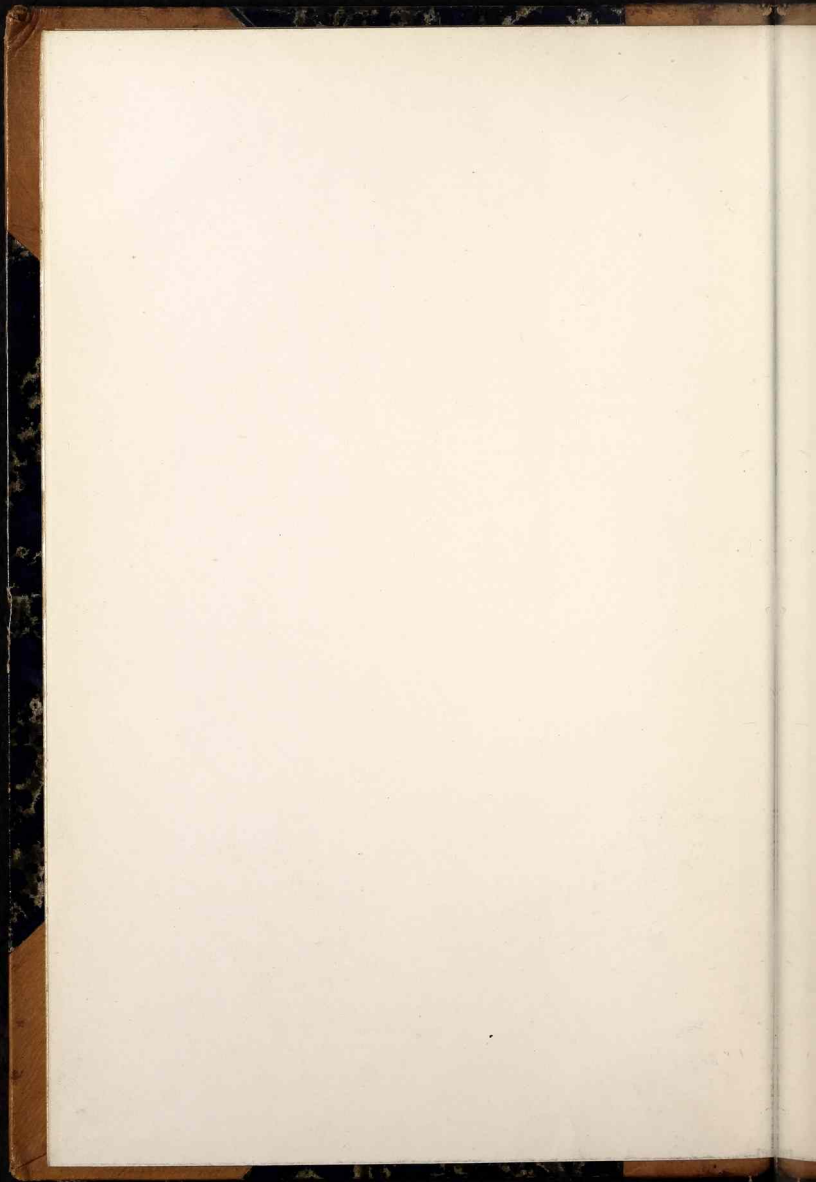
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

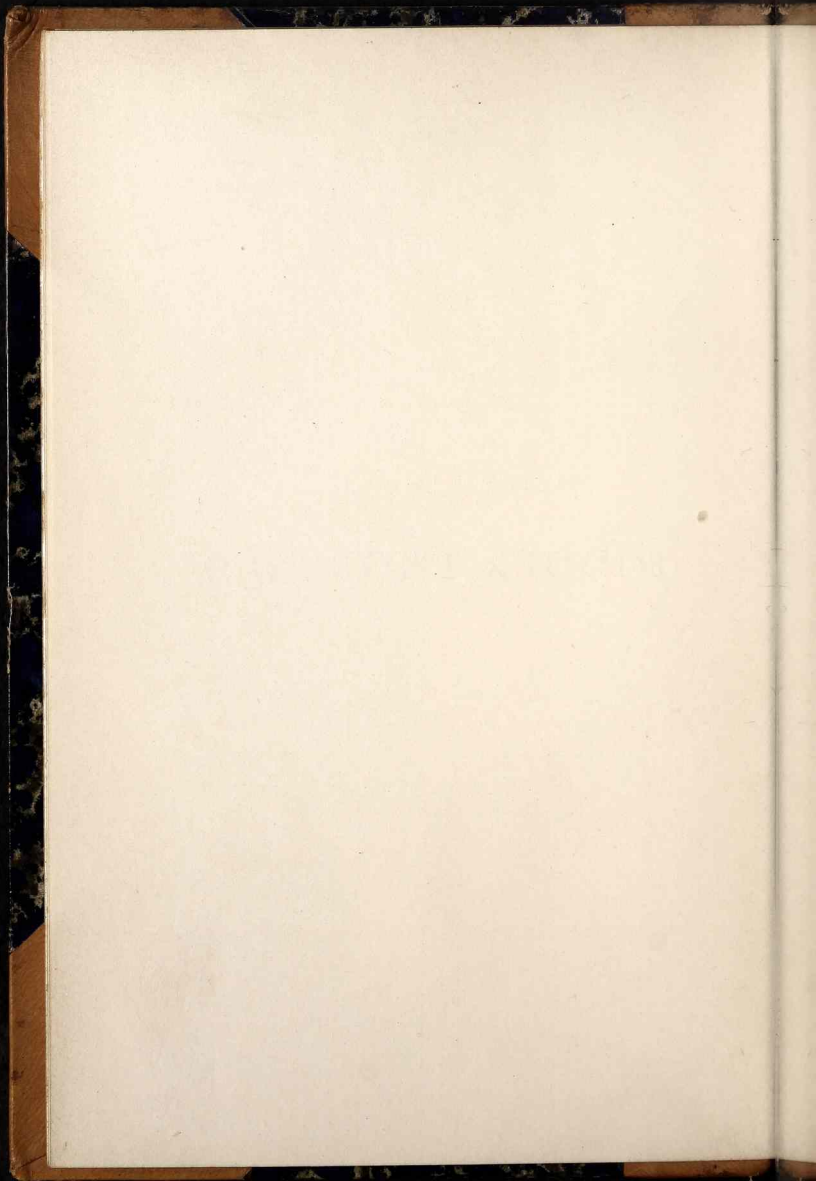

RIDDER THORVALD

ALBERT GNUDTZMANN

RIDDER THORVALD

EN LILLE KØBENHAVNSK ROMAN

KØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN)

FR. BAGGES BOGTRYKKERI

1899

„Mulæsel! Mulæsel! . . . Mu-ul-æ-sel!“

Ridder Thorvald stod i Skæret af en Lygte midt paa Kongens Nytorv og raabte af al sin Lunges Styrke.

Over Torvet dryssede Sneen ned i smaabitte, hvide Gryn, hvirvlende, svirrende som Kolerafluer paa en hed Sommerdag, svøbende sig tungt om de Vejfarende som en vaad, klam, halvsmættet Masse. Og Folk æltede om i Galoscher og gryntede bronkitisk under de opslagne Paraplyer.

„Mulæsel! . . . Hvor Fanden bliver Du af?“

Frem af Snetykningen dukkede en lille, trind Skikkelse. Da den kom hen under Lygten, viste den sig at være en yngre, svær Herre i Pels og med høj Hat. Han havde et bredt rundt og nøgent Ansigt, i hvilket to store, vandblaa Øjne var indfalsede. Mellem Hatteskyggen og den opsmøgede Pelskrave tindrede et tæt-

Gnudtzmann: Ridder Thorvald.

klippet, teglstensrødt Haar, der samklang harmonisk med det rødfinnede Ansigt.

Det var cand. phil. Søren Svabel, i nære Venners Kres kendt under Navn af Mulæslet. Nu, da han var tilsnet, lignede han en stor, trillende Snebold.

„Kan Du ikke finde Vej? Du løber og tridser om som en af Kong Faraos magre Køer i Ørkenen Sahahara!“

„Sludder, Ridder! jeg skulde bare have tændt min Cigar. — Vi skal vel i en Omnibusse?“

„Nej, vi skal sgu gaa paa vore Skankebusser“, sagde Ridder Thorvald.

Og Mulæslet turde ikke gøre Indvendinger.

Med lange Skridt satte Ridder Thorvald sig i Bevægelse ned ad Østergade. Ulsteren flagrede om ham, og Slipsenderne stod som et Vingepar ud til Siderne. Lygtelyset blinkede i Lorgnetten, der vippede paa den lille, frejdige Næse. Gennem dens Glar gnistrede et Par hastige og skarpe graa Øjne. Og et godmodigt-fiffigt Smil lysnede over hans bredkævede, bulbideragtige Ansigt, mens han skridtede hen ad Fortovet og nynnede:

De grønne Bær jeg plukker glad,
for Saften er saa sød — faldera!
Jeg kysser Rosens Dobbeltblad,
for Farven er saa rød — faldera!

De grønne Bær med aaben Tud,
 og Rosen med den varme Hud —
 for Bærret er en Flaske,
 og Rosen er en Taske!

... Han slog Takt med Paraplyen og kastede opmuntrende Skraablikke til de faa Damer, de mødte. Sneen havde hvidnet hans svære Overskæg og buskede Bryn, saa han saa ud som en graahærdet Landsknægt.

„Du er nok i Blinkhumør i Aften“, sagde Mulæslet, der havde sit Hyre med at vinde med, og saa beundrende paa sin Ven. „Du ser opsigtsvækkende ud!“

At „blinke“ var i deres Jargon at fiske efter Gadens Perler.

Og Ridder Thorvald lo indrømmende.

Da de var naaet et Stykke ned ad Gaden, kom der en ung Dame gaaende imod dem. Hun havde Slør for Ansigtet og holdt en opslaaet Paraply frem foran sig. Derfor saa hun ikke Ridder Thorvald, og da heller ikke han havde Øjnene med sig, tørnede han imod hende.

„Om Forladelse, Frøken!“ sagde han og lo. „Jeg var nok lidt nærgaaende“.

Der lød en frisk og klingende Latter inde bag Sløret. Men i det samme var Damen forsvunden i Sneknøget.

Ridder Thorvald blev staaende og saa efter hende.

Mulæslet blev utaalmodig.

„Lad os nu komme videre. Det er jo et Vejr, saa Leveren kan fryse fast i Livet paa en.“

„Gaa hen paa Paradisiet“, sagde Ridder Thorvald. „Jeg kommer siden.“

Og borte var han. Mulæslet rystede paa Hovedet og gik videre.

„Han er gal!“ tænkte han. „Han har St. Veitsdans i Hjernechatollet.“

Men Ridder Thorvald hastede ned ad Kongens Nytorv til. Ulsterens Slag klæbede sig vaadt og tungt om ham som Fjerene paa en gennemblødt Høne. Hatten havde suget saa megen Væde til sig, at den vejede til som en Hjelm. Og i det glatte Føre havde han ondt ved at vinde Fodfæste.

Men han ænsede det ikke, for Thorvald Solfelt holdt nu en Gang af de bevægelige Maal i Livet. I det ministerielle Departement, hvor hans surt erhvervede juridiske Eksamen havde skaffet ham Gang og Sæde, laa Stationerne paa Vejen til Ros og Magt trinvis over hinanden ligesom Bedestederne opad en Bjergskraaning. Bare blive ved at bevæge sig sejt og sindigt op efter, bare smaa Skridt, taalsomme Skridt —

og man var sikker paa, om Livet da ellers varede, før eller senere at naa Toppens fredelige Evighedssne. Men denne Pasgang laa hans Natur uendelig fjern. Ham lokkede kun de Lygtemænd, som blafrede ham i Møde i Taage og hvor der ikke var Vej . . .

Og han ilede efter den mørke Skikkelse, som havde strejft ham i den sneslørede Vinteraften.

Da han naaede Kongens Nytorv, mente han et Øjeblik at se den dukke frem i det dorske, gullige Lygtelys ovre ved Teatret. Men i samme Øjeblik var den paany slugt af Mørket.

Damen maatte være bøjet om ad Tordenskjoldsgade. Ridder Thorvald satte i fuldt Firspring over Torvet. En Droske var lige ved at tørne imod ham. Kusken maatte dreje Hesten til Side med et Ryk og sendte en Byge af grove Ord ned over hans Hoved. Men Ridder Thorvald ænsede det ikke. Han bare løb.

Han var heller ikke kommen ret langt hen ad Gaden, før han saa den, han var fulgt efter, nogle faa Favne foran sig. Han kendte hende straks igen paa den vuggende, lidt svajende Gang, paa de smaa tapre Skridt, hvormed hun stred sig op mod Vinden.

Over paa det modsatte Fortov skraaede han

og holdt sig stadig i Højde med hende. Hver Gang hun gled frem i Skæret af en Lygte, søgte han at komme til at se hendes Ansigt under Paraplyen.

Hun drejede om ad en Sidegade. standsede ved en Gadedør et Par Steder nede i Gaden og tog en Nøgle frem.

I samme Nu var Ridder Thorvald ovre paa samme Side. Hans Blik indfangede først Husnumret over Gadedøren. Saa dvælede det et Øjeblik ved et forblæst og kækt Pigeansigt med et Par store, spillende Øjne. Hun havde lettet Sløret og saa halvt utrygt, halvt drilsk paa ham.

Han løftede paa Hatten. Den unge Pige besvarede hans Hilsen med et lille, kort Nik. Og han syntes at kunne se Skæret af et lystigt og frimodigt Smil, der flagrede under Hatteskyggens Halvtag.

Dette Smil — det flimrede endnu for ham, da Gadedøren havde lukket sig efter hende. Dette lille Smil — det glimtede for hans Øjne i Lygternes Lys og fra de skinnende Butiksvinduer. Dette hastige Smil — det havde strejft hans Blik som en Svale, der lynsnart flyver forbi et Vindue. Men det Ansigt, hvor det havde sin Rede, det havde ikke fæstnet sig i hans Hukommelse.

Og i sit stille Sind bandede han trofast
over, at det hele var gaaet saa hurtigt . . .

. . . Mens han energisk hamrede Husnumret
fast i sin Bevidsthed.

Nede paa Gammelholm boede i en fire Værelsers Lejlighed Justitsraad, forhenværende Amtsforvalter Tønning.

Justitsraaden var en stor og svær, dobbelt-haget Mand med Hang til Astma. Han bevægede sig kun med Anstrengelse og dampede altid af Sved. Men i det brede, graagrumsede Ansigt, der var indrammet af et kruset Fuldskæg, plirede et Par poliske, graa Øjne.

Han var endnu kun naaet til Midten af Treserne. Altsaa ikke nogen egentlig gammel Mand.

Alligevel var det allerede nogle Aar siden, at han havde trukket sig tilbage fra sit Embede som Amtsforvalter i en jysk By. Stødet hertil var kommet fra hans Foresatte. Dem var det, der havde gjort ham det indlysende, at Hensynet til hans Helbred ikke tillod ham en fortsat Virken.

Hans Svagelighed ytrede sig nemlig i, at han i de senere Aar ikke saa sjældent udeblev fra Amtstuen. Og efterhaanden greb den om sig og blev sat i et vist System, saa at den regelmæssigt hindrede ham i at gøre Tjeneste først en saa to Gange om Ugen. Siden blev de to Dage til tre, og det endte med, at hans Embedsvirksomhed var en Ørken af Fridage med et Par fattige Arbejdsdage om Ugen som forfriskende Oaser.

Dertil kom, at Klubben var det Sted, hvor han søgte Helsebod for sit Onde. Her sad han hele Kontortiden igennem urokkelig nedrammet i sit Sofahjørne og snurrede jysk paa R'erne og lo saa klukkende hjerteligt inde i sit store Skæg. Omkring ham afløste to—tre Kliker af Stamgæster hinanden paa samme Maade, som de forskellige Læsehold skifter hos en søgt Manukductør. Og naar det ganske Kursus var gennemgaaet, glødede det yderste af Amtsforvalterens Næsetip om Kap med hans Cigar. Derfor var samme Legemsdel ogsaa folkeyndet i Byen under Navn af St. Hans-Ormen.

Ellers var han fuldkommen udadledig som Embedsmand. Derfor hædredes ogsaa hans Afgang med Borger-Festmaaltid og Justitsraads-Titel. Saaledes ophøjet flyttede han til Hoved-

staden, i Grunden ganske vel tilfreds med Sagens Vending.

Nu glødede St. Hans-Ormen hver Dag i en Vinstue i Nærheden af Kongens Nytorv. Med samvittighedsfuld Punktlighed tændtes den der om Formiddagen Klokken to, og Klokken fire gik dens Herre og Mester hjem for at spise til Middag. Fra seks til otte om Eftermiddagen var han igen paa sin Post i Vinstuen. Kun de Søn- og Helligdage tilbragte han hele Eftermiddagen i Kresen af sin Familie.

Hans Hjemmeliv var overhængt af en fuldkommen skyfri Lykke.

Justitsraadinden var en lille, trivelig Dame med røde Kinder, der gav hende Udseende af altid at komme fra Komfuret. Og saa havde hun blanke Fugleøjne og en kvidrende, gennemtrængende Stemme. Hendes Hænder var saa velsignet runde og havde dybe Smilehuller. Men alligevel var de i Besiddelse af en virkelysten Raphed, der kun sjældent undte dem Hvile.

Gennem mange Aars Samliv var hun fuldstændig indlevet i sin Mages Sædvaner. Havde det kunnet tænkes, at han en skønne Dag ikke gik paa Vinstuen til vanlig Tid, vilde det have sat hendes Sind i Uro. Skønt hendes ydre Væsen var hans saa helt modsat, havde Aarene

svejset disse to Mennesker saaledes sammen, at de var blevne som to Yderstemmer til samme Melodi.

Ægteparret havde kun et Barn. Det var en Datter.

Esther Tønning var middelhøj og slank og af en lidt gennemsigtig Skønhed. Det svære, kastaniebrune Haar var skilt i Midten og redt bort fra den høje, smalle Pande. Brynene, der trak sig hen over et Par kloge, graa Øjne, var faste, kun svagt buede og tydede paa en ganske selvstændig Villie. Og ud af Smilehullerne i hendes Kinder glimtede der nu og da ligesom et Skær af Sarkasme — en dæmrende, halvt naiv Overlegenhed overfor Livets Foreteelser og som undertiden kunde fortætte sig til en ved den daglige Omgang med Forældrene udviklet Gammelklogskab.

Familiens Indtægter var ikke større end, at ogsaa Esther maatte yde sit Bidrag til det fælles Underhold. Hun havde da taget imod en Plads paa et Kontor. Og der sad hun hver Dag til Klokken fire.

Men naar Aftenen kom, læste hun højt for Forældrene. Det var altid de samme Ting: „Pickwick-Klubben“ og Blichers Noveller samt en Roman, der for en Menneskealder siden havde staaet i „Fædrelandet“ og som man den

Gang havde klippet ud og indbundet. Anden Skønlitteratur rummede Bogskabet ikke, men det forslog ogsaa til hele Vinteren. Thi naar hun havde læst nogle faa Sider, begyndte de to graa Hoveder saa lempelig at nikke. Og op fra Justitsraaden steg der en sagte Knurren som fra en Kedel, der er lige ved at komme i Kog . . .

Saa lagde Esther Bogen bort og erstattede den med en af de moderne Romaner, som hun fik fra et Læseselskab men som Forældrene aldrig brød sig om at høre oplæse.

Disse moderne, urolige Bøger — de fortalte hende om Livet, det underlige Liv, som det levedes udenfor Hverdagens snævre og stille Stue. Og Esther læste og læste, Dag ud og Dag ind. Men aldrig faldt det hende ind at ønske, at hun selv en Gang kunde komme til at leve med i det. Thi det blaanede i hendes Tanker som noget fjernt og uopnaaeligt — langt, langt ude i Synskresen, hvor aldrig hendes Fod vilde komme til at træde. Og ofte kunde hun blive træt af at læse om disse Drifter, som hun ikke kendte, disse Kampe for at naa Maal, hvis Værd hun ikke forstod . . .

Om Søndagen fyldtes Knagerækkerne i Entréen med underlige Beklædningsgenstande: gamle, fladbundede Damehatte med brede Baand, lave, svajede Silkehatte, Cheniller og Overstykker

i Former, der var tyve Aar gamle, Stokke og Paraplyer med Elfenbens Haandtag. Saa blev det fine Spisestel af københavnsk Porcelæn taget i Brug, og Fru Tønning diskede op paa talrige smaa Glasasietter med det udsøgte Syltetøj, for hvilket hun var berømt. I Dagligstuen rørttes Aftenen igennem Strikkepindene rundt om det ovale, løvefodede Divanbord. Og den lange, haarde Skabssofa var besat af to gamle Tanter, af hvilke den ene altid talte om Prins Ferdinand, mens den anden, der var nær de halvfems, fik sig en Lur i dens Hjørne.

Ellers var Familiens Liv Ugen igennem bestandig det samme. Det var, som om ingen ufredelige Ønsker kunde fæstne sig her, hvor det Alabastes Taffelur, der efter et Familiesagn aldrig havde været hos Urmageren, med sin stedse lige sindige Dikken uforstyrreligt maalte Time op efter Time. Naar Hængelampen med den grønne Skærm spredte sit rolige Lys over de to gamle, halvsovende Mennesker, over Familie-Daguerreotypierne over Skrivebordet og Evighedsblomsterne i Vasen paa Konsollen — da var dette milde og dæmpede Skær som et Genskin af den evige og uforanderlige Tilfredshed, der prægede Hjemmet . . .

. . . Dette Hjem, i hviket Esthers Ungdom

gled hen — gled i smult Vande, i Læ for alle Kastevinde . . .

„Hun gaar og bliver saa langbenet“, kunde hendes Fader af og til sige. „Det er snart paa Tide, vi ser til at faa hende gift.“

Men Esther lo bare og tænkte intet derved.

— —

En Aften, lige da hun havde begyndt sin Oplæsning, ringede det paa Entréklokken.

Hun gik ud for at lukke op. Og de to graa Hoveder, hvis Nikken brat var bleven afbrudt, knejste i anspændt Lytten.

„Jo, Fa'er er hjemme“, hørte de hende sige. „Vil De tale med ham?“

Der var en Mandsstemme, der svarede. Det lød, som om den gjorde Undskyldninger.

Nu aabnedes Døren, og en fremmed Herre traadte ind i Stuen.

„Mit Navn er Solfelt“, sagde han. „Candidatus juris Solfelt . . . Ja, Justitsraaden kender mig naturligvis ikke?“

„Nej — det ved jeg da ikke af.“

Justitsraaden glippede mistænksomt mod ham over Brillerne. Der kom saa mange hos ham for at laane Penge. Det faldt ham stedse vanskeligt at sige nej, og hans Godmodighed anbefalede af den ene til den anden.

Fru Tønning fik i en Fart stuvet til Side

nogle meget indvendige Stykker Damelinned, som hun havde været i Færd med at bøde.

„Værs’god og tag Plads“, sagde hun.

Ridder Thorvald takkede og satte sig i en gammel knirkende Kurvestol, holdende en nystrøgen Silkehat forsigtig ud fra sig.

„Jeg maa meget bede undskyldte, at jeg kommer paa denne Tid af Aftenen“, begyndte han. „Men jeg . . .“

Esther havde set nysgerrigt paa ham.

„Men Gud“, afbrød hun ham, „er det ikke Dem, som løb mig paa Ærmet forleden Aften paa Østergade?“

„Jo“, sagde Ridder Thorvald lidt forbløffet over til Justitsraaden. „Det er ganske rigtigt, som Deres Frøken Datter siger. Jeg havde det Uheld forleden Aften at komme til at — at forulempe Frøkenen paa Gaden“.

Han talte i en meget beleven Tone. Justitsraaden følte sig tryk og bukkede, men Fru Tønning var betagen. Hun havde pludselig faaet den Tanke, at Mennesket var hemmelig forlovet med Esther.

„Det har hun ellers ikke talt om“, sagde hun lidt skarpt.

„Ikke? . . . Nej — det var jo heller ikke, fordi Uheldet var af saa særdeles stor Betyd-

ning. Me—n — jeg fandt dog, det var rettest at gaa herop og bede om Undskyldning . . .“

Justitsraaden bukkede paany og saa forekommende paa ham.

„ . . for Uheldet kunde jo have været af større Omfang, end man havde tænkt sig“. Ridder Thorvald betragtede stift sine Negle.

Men stadig var Justitsraadens Forekommenhed uden Ord.

„ . . Føret var jo nemlig temmelig glat, og . . . jaja . . . altsaa . . .“

„Gudbevares“, sagde Justitsraaden.

De saa lidt paa hinanden.

„Ja — det var bare det“.

Han rejste sig, og Fru Tønning drog et Lettelsens Suk.

Men da han allerede halvvejs var ude i Entréen, blev Justitsraaden bange for, at han maaske kunde have været uhøflig.

„Jeg hørte ikke, hvad Deres ærede Navn var“. ytrede han med en pludselig Iver.

„Candidatus juris Solfelt“, sagde Ridder Thorvald meget højrøstet.

Det var paa en Gang faldet ham ind, at Justitsraaden vist maatte være tunghør.

„De er maaske hos en Sagfører?“ sagde denne, der uvilkaarligt ligeledes hævede Stemmen.

„Nej, i Finansministeriet“, raabte Ridder Thorvald.

Dette var Trylleordet, som aabnede Slusen for Justitsraadens Sjæl. Thi dette var jo netop *hans* Ministerium! Og inden Ridder Thorvald vidste et Ord af det, var han inddraget i en meget lidenskabelig Drøftelse af embedslige Forhold.

Følgen var, at han paany kom ind i Dagligstuen. Og tilsidst maatte han hænge Hat og Frakke ud i Entréen. Atter kom han til Sæde, men denne Gang naaede han helt ind i Sofaen.

„Nej, jeg kom jo forkert ind paa det“, sagde Justitsraaden. „Overblikket, det havde jeg, men Enkelthederne — Pillearbejdet — det har jeg aldrig rigtig kunnet interessere mig for. Jeg skulde have været i Central-Administrationen — det kan jeg godt indse nu bagefter. Ude i Provinserne der ligger man jo og roder med Sagerne ligesom en Oldenborre i en Mælkebøtte. Man mangler Analogierne . . .“

„Ganske vist“, sagde Ridder Thorvald med dyb Overbevisning, „— Analogierne . . .“ Hans Øjne gjorde sig stadig Ærinde over til Esther, der havde sat sig med sit Haandarbejde paa den anden Side af Bordet.

„Jeg har dog i et enkelt Tilfælde haft den Tilfredsstillelse, at Ministeriet gik med mig imod

Amtet i en Skattesag“, sagde Justitsraaden. „Det gav saamænd ligefrem Anledning til et Cirkulære“. Og nu fulgte en stærk udpenslet Skilddring af det mærkelige Tilfælde, der var Begivenheden i den gamle Embedsmands Liv.

„Hr. Solfelt kan vist ikke rigtig følge med, lille Fa'er“, sagde Esther med et. Hun havde lagt Mærke til, at hans Blik var aandsfraværende.

„Jo — hvorfor skulde jeg ikke . . .?“ sagde Ridder Thorvald forfjamsket.

„Nej, for De sidder hele Tiden og sender saadan nogle ynkelige Blikke over til mig“, lo hun.

„Det kan godt være, jeg gaar for hastig hen over det“, sagde Justitsraaden godmodig. „Sagen er jo noget indviklet“.

Oa han begyndte forfra. Ridder Thorvald saa ud, som om han var sat paa Staaltraad.

„Bliver Kandidaten ikke og drikker Te hos os?“ sagde Fru Tønning, da Udviklingen omsider var færdig.

„Jo, naturligvis gør han det“, sagde hendes Mand afgørende, inden Ridder Thorvald fik svaret. Og lidt efter gik de til Bords.

Esther var i Forvejen gaaet ind for at lave Te. Optagen af denne Syssel stod hun bag den store, gammeldags Selvkoger. Paa hendes Kinder havde lejret sig en let Rødme, der understregedes

af den brede, udfaldende Halskrave, og over hendes hvide Forklæde hævede sig hendes unge, slanke og svaje Skikkelse som en antik Vase paa sit Fodstykke.

Ridder Thorvald kunde mærke, hvordan en begyndende Forelskelse kvidrede i ham. Sandelig — var hun ikke dalet ned i hans Tilværelse som en frisk Rose, der falder paa en støvet Landevej!

Fru Tønning var endnu ikke helt bleven sin Mistænksomhed kvit og var ivrig efter at faa noget at vide om hans Forhold.

„De boer alene, Hr. Solfelt?“ sagde hun.

„Ja, Frue“. Han krøb sammen under hendes noget ransagende Blik. „Jeg fører desværre en Ungkarle-Menage.“

„Er De ked af det?“

„Ja — man flakker jo saa at sige om i det tomme Rum. Man savner en fast Bane.“

„Saa ved De ikke, hvad det vil sige at blive kørt med Bidsel“, lo Justitsraaden. „Men vent De, til De bliver gift. Her ser De nu os tre. Det er en General med sin Adjudant og saa en sølle Militærarbejder. Generalen det er min Kone, og min Datter er Adjudanten.“

„Ja, Du skulde tale med,“ sagde hans Mage. „Jeg gad nok set Dig, hvis Du skulde være

Ungkarl. Du vilde vist være i en nydelig Forfatning“.

„Det blev i al Fald en *fri* Forfatning.“

„Ja, det er Takken, man har, fordi man passer saa godt paa ham. Hvis Du ikke havde haft mig, saa havde Du saamænd maattet lægge Dig ind paa en Lemmestiftelse for længe siden“.

„Det var maaske heller ikke det værste. Hvad siger Du om Brødrene Petersens Jomfrukloster?“

Det var en spøgfuld Fiktion mellem det lykkelige Ægtepar, at deres Samliv var som Sennep og Eddike. Vittigheden gentoges i det uendelige, og hver Gang forekom den dem begge to lige uimodstaaelig.

„Justitsraaden mener det nok ikke saa slemt“, sagde Ridder Thorvald for dog at sige noget.

„Han tror det! han tror det!“ jublede Justitsraaden. „Han tror, jeg vil gaa i et Jomfrukloster!“

„... Værsgod — det er rigtignok min Te, De drikker, Hr. Solfelt, men De maa saa gerne“, sagde Esther med et.

Justitsraaden lo ubehersket.

„Ha ha ha, De gaar nok i Giffetanker, Kandidat! . . . Det er da ikke min Datter, De lægger an paa?“

„Nej, det maa De virkelig ikke tro om mig“, sagde Ridder Thorvald særdeles klodset.

„Naa, det maa jeg sige — det er smigrende!“ brølede Justitsraaden. Og begge Damerne istemte hans Latter.

Da man rejste sig fra Bordet, var Ridder Thorvald flov og ærgerlig. I disse tre jævne Menneskers Selskab svigtede hele hans Sikkerhed ham. Og han havde en ubehagelig Følelse af, at man i Stilhed havde ham nok saa lunt til bedste.

Det varede lidt, inden Damerne kom ind i Dagligstuen. Mens Justitsraaden var optagen af at stoppe sig en Piibe, tog Ridder Thorvald en Violbuket, som han havde i Knaphullet, og lod den glide ned i Esthers Sykurv. Han vilde selv have overrakt hende den. Men der havde ikke villet indfinde sig et belejligt Øjeblik.

. . . Der kom Toddy, og Justitsraadens St. Hans-Orm begyndte at ulme. I Smug blev Ridder Thorvald ved at øge Styrken af det Bæger, der var ham iskænket. Han tænkte herved at nedkue den Fornemmelse af Forlegenhed, der havde bemestret sig ham. Og virkelig: lidt efter lidt tog hans Tungebaand til at løsnes. Frem af sit Forraad af Anekdoter og muntre Historier hentede han de Eksemplarer, som han i Hast fandt Familie-egnede. Justitsraaden lo

ovenpaa hver bredt og længe. Hans Kone smilte imødekommende. Og det tyktes Ridder Thorvald, at Esthers Blik jævnlig dvælede optaget og velvilligt ved ham.

Men ved Titiden begyndte Justitsraaden i Smug at gabe og at ryste sig. Justitsraadinden bragte Vejret paa Bane — hvordan det monne være udenfor — at det vist maatte blive rart at gaa hjem i . . .

Ridder Thorvald begreb, at det muligvis ikke vilde være ilde set, om han brød op.

. . . „Se op til os en Gang imellem“, sagde Justitsraaden ude i Entréen.

Ridder Thorvald takkede og gik ned ad Trappen.

Da han var naaet ned paa næste Trappe-afsats, vilde han tænde sin Cigar, som var gaaet ud. Hans Haand kom til at strejfe Frakke-Opslaget — der var noget blødt, som sad i hans Knaphul — noget duftende . . .

Med en ærgerlig Følelse genkendte han sin stakkels Violbuket — den han troede vel forvaret i Esthers Sykurv.

I det samme forekom det ham, at Døren til Justitsraadens Lejlighed saa lempelig aabnedes paa Klem. Og han troede at høre et sagte Sus af Skørter og et hastigt Aandedræt — som af en vældende Latter, der kvæles i Fødselen . . .

„Nej, min gamle Høne, Du kan sige, at Du har elsket Thorvald Solfelt. Du har mæsket Dig i min Kærlighed, Dit Hulepindsvin, men nu maa det være nok! Nu maa Du se at faa Dit lille jomfruelige Kyssetøj sat i Lave til et andet Overskæg . . . Saa, kan Du nu ikke lade være med al den Fugtighed? Du ved, jeg kan ikke taale at se en Kvinde fælde Taarer“.

Ridder Thorvald slog ud med Haanden. Iført Slobrok, en gammel skyggeløs Cykelhue og broderede Morgensko laa han paa sin Chaise-longue og røg af en meget lang Pibe. Paa Gulvet ved Siden af ham stod en halvtømt Bajerflaske, som han af og til førte til sine Læber.

Lige overfor sad paa Randen af en Stol hans hittidige „Aftenkæreste“, den tykke Klothilde. Klothilde var Koristinde ved et Forstadsteater, til hvis Kulisser han undertiden havde haft Ad-

gang. En Aften var hun fulgt med ham hjem, og siden havde de været hvad han kaldte „forlovede i visse Retninger“.

Nu havde han imidlertid i nogen Tid holdt sig borte fra hendes Veje. Og hun var da mødt frem for at kræve ham til Regnskab. Han havde straks med vindende Frimodighed tilstaaet, at han var hjertens ked af hende og at hans Øjne ikke begærede at skue hendes Tillokkelser mere.

Denne Bekendelse havde fremkaldt en Scene, der ikke var gledet sporløst hen over Klothildes Ansigt. Hendes mørke Haar hang i vildsomme, klissede Tjavser ned over Panden, Øjnene var svulne af Graad, og hendes fantastisk mod Himlen stræbende Næse glinsede af rødmande Sindsoprør. Af og til rystede hun sig som en vaad Hund, og de store Hænder i de slidte sorte Handsker knyttede sig krampagtigt om Parasolskaffet.

Henne paa Skrivebordet sad Mulæslet med Benene dinglede ned og drak i lange, dybsindige Drag Øl af en Flaske. Han optraadte som en Art Ordstyrer af de af og til noget tilspidsede Forhandlinger, paatalte altfor stærke Udtryk og søgte i det hele at bringe Meningsudvekslingen ind i et roligt og sagligt Spor.

„Jeg holder saa knusende af Dig, Thorvald,“ brast det ud af Klothilde. Og skønt hun bed

sig i Underlæben for at holde Taarerne tilbage, piblede de dog i hede Strømme frem under hendes Øjenlaag.

Hun gik hen til ham og slog Armen om hans Hals.

„Jeg kan ikke undvære Dig. Du maa ikke gøre det forbi imellem os — hører Du, Valde-
mand!“

Mulæslet tog en deltagende Slurk af Flasken.

„At Du gider, Klothilde!“ sagde han. „Man skulde tro, at der ikke var andre smukke Karle til i Verden end han“.

Men Klothilde var ingeniunde modtagelig for et Skæmtens Ord.

„Hvor kan Du nu nænne det, Thorvald?“ stønnede hun. „Hvor kan Du nænne det mod Din lille Klothilde? . . . Jeg har tænkt saa meget paa Dig i den sidste Tid, for Du har nu tidt været stolt imod mig, Thorvald — meget stolt! Og „mon han nu ogsaa holder af Dig“ — det har jeg tænkt mig — saadan en Mand som Du altid har været, og saa højt Du bestandig har staaet for mig! . . . Men ikke havde jeg troet eller kunnet ane, at Du saadan kunde svigte mig. For hvad! den ene kan vel være lige saa god som den anden, og det ved Du ogsaa godt, Thorvald, at tro og hengiven — det har jeg altid været imod Dig!“

„Skal vi nu ikke lade være at skabe os, min Sukkergris,“ sagde Ridder Thorvald og vendte Ryggen til.

Damen rejste sig, saaret i sit inderste, skælvende Hjerterblad.

„Ja ja, min Ven, Du kan saamænd saa godt blive fri. Ikke vil jeg nedværdige Dig en Tanke, endsige et Ord! Jeg er i en Stilling, min fine Ven, og jeg kan komme til at synge i Boulevarden, hvad Dag det skal være. Saa jeg er saamænd ikke saa forlegen efter Dig . . . Og hvad det angaar, at Du hører til de dannede Klasser, saa blæser jeg Din Dannelse et Stykke, naar Du kan opføre Dig saa *simpelt* mod en Pige, som Du har gjort mod mig. Men Du er nu heller ingen *virkelig* fin Herre, min Dreng — at Du ved det! Du kan tro: *jeg* kender Herrerne, baade de private og dem ved Teatret — og der er rigtignok anderledes noble Gentle-mænd end som Dig“.

„Ja, Du har altid haft en forbandet daarlig Smag, Klothilde.“

„Smag! Hvad taler Du om Smag? Min Smag kan vel altid være lige saa god som Din“.

„Vil Du ikke have noget Øl, Klothilde?“ sagde Mulæslet.

„Pas Dig selv!“ snærrede den unge Dame.
„ . . . Men der er naturligvis en anden Pige, som

Du er forlovet med," henvendte hun sig atter til Ridder Thorvald. „Det maa saamænd være et godt Fjols, der vil have med Dig at skaffe.“

„Ja, Du er nok ikke saa dum?“

„*Nejih!*“

„Nej . . .“ Ridder Thorvald rejste sig. „Nu skal Du for Resten gaa Din Vej, Klothilde. Tror Du, jeg vil finde mig i, at Du mænger Dig ind i mine Hjerteanliggender, Du lille Mær?“

„Hvad er det, Du siger?“ hylede Klothilde. Hun gnistrede som en Fabeldrage. „Hvem siger Du Mær til?“

„Hov, hov, skal vi ikke tæmme de smaa Lidenskaber?“

„Hvem siger Du Mær til?!“ Det lød som et Valkyrie-Skrig.

„Jeg siger bare, at Dit Liv og Levned ikke er af den Beskaffenhed, at jeg ønsker at gøre Dig til min særlige Fortrolige. Du skal faa en Bajer, men saa skal Du holde Din Mund og stikke af. Giv hende en, Mul!“

Mulæslet rakte Klothilde en Bajer. Hun tog den som i Distraktion.

Men nu blev hun igen elegisk:

„Jeg kan ikke glemme, at Du *kunde* bære Dig saadan ad, Thorvald . . . Jeg, som har holdt *saa* meget af Dig — og som har haft saa meget Vrøvl med de Gamle for Din Skyld . . .“ Her

tog hun sig en Slurk af Flasken. „Jeg ved nok, at jeg ikke altid har været, som jeg burde være — men jeg er vel heller ikke værre end saa mange andre — og jeg har dog altid været god nok til Dig før . . .“ Ny Slurk. „Naar jeg tænker paa, hvor mange Gange jeg har siddet hos Dig her om Aftenen — og syet Knapper i Dit Tøj — og broderet de Morgensko, som Du har paa — saa vil jeg nok sige, at det *er* ikke honnet af Dig, at Du støder mig fra Dig. Nej, det *er* ikke honnet af Dig, Thorvald!“

„Du skal dog ikke gaa herfra uden en Erindring om mig, min Lillievand“, sagde Ridder Thorvald og fremdrog af sin Lomme en meget krøllet Tikroneseddel. „Se her, min gamle Tøs, her er et Kærlighedspant.“

Han rakte Sedlen hen imod hende. Men hun stødte hans Haand bort.

„Nej, Tak skal Du have — jeg er dog ikke af den Slags. Jeg har altid holdt af Dig, fordi jeg fandt, at Du var den nobleste af alle de Herrer, jeg kendte . . . og naar ikke Du vil have noget med mig at gøre, saa er jeg lige glad, hvad der saa bliver af mig — og enten jeg har Penge eller ikke jeg har — det er jeg lige glad . . .“

Graaden tog hende i et voldsomt Anfald.

„Jeg sagde ikke nej til en brun i Dit Sted“, ytrede Mulæslet.

Men Klothilde bare græd. Dog med et tog hun sig sammen med en voldsom Kraftanspændelse. Hun saa bedende paa Ridder Thorvald.

„Maa jeg ikke komme til Dig bare en Gang imellem?“ sagde hun. „Bare jeg maa sidde henne i Sofaen, naar Du læser, saa skal jeg aldrig forlange mere. Jeg skal sidde ganske stille og ikke sige et Kvidder“.

Ridder Thorvald syntes at vakle. Men han tvang sig igennem.

„Nej,“ sagde han kort. „Det kan ikke lade sig gøre.“

Klothilde stod og bed krampagtigt i sin Handskes slidte Fingerspidser. Hun saa ud, som havde hun endnu mere paa Hjerter. Men med et bøjede hun Hovedet som et Dyr, der gør sig rede til Slagterøksens Hug.

„Farvel, Thorvald“, sagde hun stille. Et Øjeblik senere havde Døren lukket sig efter hende...

Ridder Thorvald stod ved Vinduet og fulgte hende med Øjnene, da hun gik ned ad Gaden. Hun gik og sank i Knæerne, som om hun havde Feber og knap kunde holde sig oprejst, og over hendes stakkels, forgrædte Ansigt vippede Hattens spraglede Godtkøbs-Pynt som en spottende Narrepyrdelse. Hun saa sig ikke en eneste Gang tilbage, luntede blot sky afsted gennem

Gadens Menneskestrøm, som om hun havde en Skam at skjule.

„Fruentimmerne er nogle fjollede Apparater,“ bemærkede Mulæslet tørt.

Men Ridder Thorvald vendte sig hæftigt om.

„Vi maatte begge to ønske os, at vi bare var halvt saa meget værd som hun“, sagde han.

Mulæslet tømte sindigt sin Bajer.

„Ja vi to!“ sagde han. „Det vil nu heller ikke sige saa meget.“

Ridder Thorvald havde i nogen Tid tænkt over, om han skulde følge Justitsraad Tønnings Opfordring til at forny sit Besøg. Men endnu havde hans Overvejelser ikke knopsat nogen Beslutning.

Saa var det imidlertid en Aften, at han og Mulæslet traf sammen med Justitsraaden paa Vinstuen.

. . . En temmelig høj Trappe ned til tre lavloftede Rum af renlivet Tarvelighed, et Loft sværtet af Cigarrøg, Vægge graagrumsede af forsmøt Ælde — saadan var denne Vinstue. I det inderste Rum laa Fadene. Runde og alvorlige stirrede de som store, døde Kolosøjne frem af Mørket. Bag Skænken sad Kyperen som en Forhørsdommer bag sin Skranke og holdt Regnskab med, hvad Gæsterne satte til Livs.

Her inde lejredes Stedets fortroligste Venner. Her løstes de Vine, som var i Rangen, af mange-

aarig Slummer. Og de gød Ungdom over Sindene og fik dristige Ord, stolte Tanker til at frigøre sig for alle lumre Hensyn og svæve hen under det mørke Loft.

Men ude i de to yderste Rum kom de tilfældige Besøgende — Barbarer, der drak Øl ind imellem de plebejiske Urtekræmmer-Vine. Og her var Rusen oftest lallende og larmende. Forvildede nogen af Barbarerne sig ind mellem de udvalgte, nidstirredes der efter ham, til han fortrak.

. . . Justitsraaden sad bænket sammen med to andre Hædersgubber. Den ene var en høj, statelig Mand med et fyldigt, blussende, glatraget Ansigt og graasprængt, krøllet Haar. Den anden var sorthaaret og mager og havde et mægtigt Overskæg, der hang fordringsløst ned over Munden. Han sad ganske stille og tømte med en urokkelig Standhaftighed, der var uden Ord, Gang paa Gang sit Glas.

„Men der har vi jo Hr. Solfelt,“ sagde Justitsraaden, da Ridder Thorvald gik forbi Bordet, hvor de sad.

Ridder Thorvald standsede og hilste.

„Hr. Kandidatus Solfelt — Hr. Skuespiller Aarup — Hr. Musiker Globerg — Hr. . . .?“

„Svabel,“ sagde Mulæslet.

Justitsraaden trykkede hans Haand.

„D'Hrr. drikker nok et Glas med os?“

De to Venner takkede og tog Plads ved Bordet.

„Hvorfor ser vi aldrig noget til Dem, Hr. Solfelt?“ begyndte Justitsraaden. „De fik lige Foden indenfor Døren — og saa godnat min Kanariefugl!“

„Savnet har vist været til at bære?“ mente Ridder Thorvald beskedent.

„Ja, da er det saamænd lige knap nok. For ser De, vi har jo ikke uden det ene Pigebarn, og derfor er unge Herrer en efterspurgt Vare. Saadan aldrig at se andet end Fruentimmer om sig — det bliver dog i Længden ligesom at spise ene Søbemad uden nogensinde at faa sig en Smule fast Føde.“

„Ja, hver sin Smag,“ sagde Mulæslet. „Jeg holder nu netop saa meget af Søbemad.“

„Ha ha ha,“ lo Justitsraaden, „ja, De er sgu god nok — De er af den rigtige Slags — det kan man straks se paa Dem. Men hør, kom op til os en Aften begge to og tag Dem en Toddy.“

„Ja, jeg takker,“ sagde Ridder Thorvald.

Og Mulæslet saa beleven ud.

Skuespilleren havde siddet og set krænket til de to nylig tilkomne. Der var i hans Sjæl aldrig smult Vande. Enten var han oprørt i sit inderste, eller hans Glæde var jublende som et Barns.

„Det er nok bedst, jeg kommer hjem,“ sagde han og skød Glasset fra sig.

„Nej, hvorfor det Aarup?“ sagde Justitsraaden. „Vi sidder jo godt, som vi sidder.“

„Jo — nu har De jo faaet andet Selskab.“

„Men Herregud, her er da Plads til os alle fem. — Er der gaaet Dem noget imod?“

„Aa — naar man har den Frækhed at være Kunstner, saa maa man jo finde sig i saa meget.“

„Nu skal vi have os en lille Nilflod,“ sagde Hr. Globerg sagtmodig.

Det var første Gang, han oplod sin Mund. Men Ordene blev sagt med Eftertryk og gjorde Virkning.

„Nilfloden“ viste sig at være en gammel, højt anset Kognak i Samvirken med Sodavand. Den øvede synlig en mildnende Indflydelse paa Aarup. Der drog sig et grønligt Smil over hans Ansigt. Og han løftede Glasset og hilste over mod Ridder Thorvald og Mulæslet.

„Maa jeg hilse paa de Herrer,“ sagde han. „De ved ikke, hvad Kunst er for noget nederdrægtigt Tøjeri at omgaas til daglig. Tænk Dem en Direktion og en Flok Kammerater, der er som et Ulveglam om En — tænk Dem, at Deres Kød og Blod og Deres udødelige Sjæl hver Aften af Deres Fjender blev kastet for de vilde Dyr paa Arenaen . . . Tænk Dem det — og saa at

De alligevel skulde være i Stemning, være glad, være lykkelig for at underholde en glanende Hob . . . Vil Du gøgle, Din Hund, vil Du synge, vil Du le . . . Bliver Dit Smil borte under Sminken — saa skulde da Satan knække Dig mellem sine Negle . . .! Ser De — *det* er Kunst, det er Teater! Og det er endda ikke det værste! Nej, Tvivlen, Anfægtelserne, Skaberveerne! Her inde, ser De“ — han slog sig for sit brede Bryst — „her er det, Kampen staar!“

Mulæslet betragtede med Interesse denne sjælelige Valplads.

„Og saa har vi en Presse,“ blev Aarup ved, „som systematisk gaar ud paa at nedbryde alt, hvad der hedder Kunst. Jeg tilstaar, at jeg kun læser et Par Blade — men de andre falder mig jo af og til i Haanden. Og hvem er det saa, der kritiserer En? En Samling snottede Hvalpe, der ikke kunde knappe deres Bukser, den Gang jeg debuterede! Dem giver de Lov at hudflette det bedste i En! Dem lader man Gang paa Gang rage det ned i Snavset, som har kostet En Maaneders Arbejde . . . Ved De, hvad det er? Det er Sjælemord!“

„Har De set Aarup i „Elverhøj“,“ sagde Justitsraaden. Han vilde gerne gøre sit til at sprede Skyerne. „For der er han skam storartet.“

I den sidste halve Snes Aar havde Justitsraaden kun en Gang været i Teatret. Og da havde han netop set „Elverhøj“.

„Ha ha,“ lo Aarup, „— „Elverhøj“! . . . De er sgu god, naar De taler om Kunst! Ved De, hvad jeg er i „Elverhøj“? Jeg er skidt — jeg er forbryderisk! Nej — „Lear“, det er mit Livs Bedrift!“

„Det maa jeg ogsaa sige,“ begyndte Mulæslet forekommende, „det er noget, som . . .“

Han standsede forskrækket. Thi Skuespilleren var pludselig bleven højtrød i Hovedet, og hans Krop rystedes af et Latteranfald.

„Ha ha ha,“ brølede han, „synes De om mig i „Lear“?“

„Ja, jeg vilde bare bemærke“, sagde Mulæslet noget forvirret, „at der har De dog, Hr. Aarup, ydet noget, som . . .“

Aarup lo endnu stærkere end før.

„Jeg har jo aldrig spillet den Rolle!“ kom det endelig fra ham. „Jeg har jo aldrig spillet den, Mand!“

Ogsaa de andre lo.

„Ja,“ sagde Mulæslet, „saa beder jeg skam undskyldte. Men De sagde jo selv . . .“

„Han er noget kæfret,“ afbrød Ridder Thorvald faderligt undskyldende. „Vi havde jo været lidt ude sammen . . .“

Men Aarup var bleven alvorlig.

„Nej, man skulde saamænd se at faa sig en Grønthandel. For der er Ingen, der har mere Interesse for, hvad man gør, end en Graaspurv har for Algebra . . . Jeg sagde, Lear var mit Livs Bedrift, fordi jeg har *levet* den Rolle. Jeg har hele Figuren færdig — forstaar De, Menne-ske — den ligger indeni mig som Ægget i Hønen, og jeg ved, at ingen nulevende dansk Skuespiller kan spille den som jeg. Men netop derfor kommer jeg aldrig op i den. Man under mig ikke den Triumf!“

„Aa hvad,“ sagde Justitsraaden, „der maa vel komme den Dag, da Direktionen kommer til Fornuft.“

„En Teaterdirektion kommer aldrig til Fornuft! Her gaar jeg og ved med mig selv, jeg kan spille den — ved, den kunde blive det højeste, jeg har naaet — og saa faar jeg ikke Lov! . . . Tænk Dem, at man havde tvunget gamle Shakespeare til at beholde et af sine Dramaer hele Livet igennem hos sig selv — i sit eget Indre . . .! Er det ikke Fosterfordrivelse? Er det ikke nogle skabede Knægte, der byder en Kunstner sligt?“

„Anstossen!“ sagde Globerg flegmatisk og hævede sit Glas. Han havde i al Hemmelighed indkrævet en ny Forsyning til sig selv.

„Ja, det har De saagu' Ret i, Globerg,“ sagde Justitsraaden. „Fanden med de Teaterhistorier! Er jeg endelig kommen ud en Aften, saa vil jeg da ogsaa have Lov til at vifte med Følehornene en lille Smule“.

Men Skuespilleren lod sig ikke saadan drive bort fra sit Yndlingsemne.

„Saa kan man alligevel aldrig bryde ud af det!“ sagde han. „Saa elsker man alligevel den Kunst, saa man kunde give sit Hjerteblod for den! Saadan en Fladlus er man nemlig! . . . Der er nu min Søn. Han har ikke arvet mit Talent — han studerer Sprog, har taget alle sine Eksamener med bedste Karakter — har faaet Guldmedaille af Universitetet — ser De, han er tilfreds med sin Tilværelse! Talentet er en Forbandelse — det er en medfødt Sygdom!“

„Saa er det altid et Held, at den ikke er mere udbredt, end den er,“ lo Justitsraaden.

„Det har De Ret i, Tønning. Og smitte gør den heller ikke — i al Fald ikke ved Teatret . . . Naa, skidt med det hele — det kan jo ikke vare længere end Livet. Skaal, Justitsraad! det er dog Dem, der har samlet os her i Aften. De forstaar Dem ikke paa Komædie, men De forstaar Dem paa god Vin. Og det skal der ogsaa Kultur til!“

„Anstossen,“ sagde Globerg igen.

Alle tømte deres Glas.

Justitsraaden rejste sig.

„Ja, Tak skal De have. Jeg kan sige om Teatret, som en gammel Herredsfoged i Jylland sagde, da der blev budt ham Kognak til tyve Kroner Flasken: „Jeg forstaar mig ikke paa 'et, men jeg har for Resten ikke noget imod 'et...“

Mulæslet havde imidlertid ladet det ene Fossefald af Alkohol efter det andet styrte ned over sit indre. Et Par Gange havde Ridder Thorvald puffet formanende til ham, men det havde intet frugtet. Og nu rejste han sig og bøjede sig med usikker Holdning frem mod Globerg:

„Jeg vil gerne tillade mig at udbringe en Skaal for den Herre der. Han siger ikke meget, men det, der kommer over hans Læber, er godt. I Løbet af det sidste Kvarter er der kommet en Bajer og tre smaa gesvindte Kognakker. Maa jeg tillade mig at udtrykke min Agtelse“.

Han hævede sit Glas. Og med urokkelig Sindsro tog Globerg mod Skaalen og klinkede rundt.

„Jeg synes, De er saa blufærdig overfor Varerne,“ sagde Justitsraaden til Ridder Thorvald. „Jeg troede ellers ikke, at De var den Mand, der spyttede i Glasset.“

„Justitsraaden ved nok, at Slavernes Beruselse virker afskrækkende.“

„Sludder! Vinen bliver jo doven i Glassene, naar ikke man gør noget ved den.“

. . . Mulæslet var paany oppe for at holde Tale, og atter var Globerg Genstand for hans Hyldest. Den tavse Mand syntes helt at have vundet hans Hjerte. Han modtog hans meget blomstrende Venskabsforsikringer, paa samme Tid som han med en stenmejslet Udholdenhed lod stedse mægtigere Braadsøer skylle ind under Overskægets Brobue.

Og jo mere Mulæslet talte og jo redeligere Globerg drak, des inderligere frydede sig Justitsraaden. Han sad og tørrede Sveden af sin Pande med et Lommetørklæde, der var en hel Symfoni af Farver, mens hans Mave vippede af Velbehag som Grønsvær over Mosegrund.

Henne ved et Bord i Hjørnet sad for sig selv to islandske Studenter. De talte ivrigt sammen paa deres Hjemstavns Maal og drak ublandet Whisky.

Mulæslet rejste sig og gik hen til dem. Hans Blik hvilede strengt paa dem. Derpaa greb han først det ene og saa det andet Glas og tømte dem begge.

Islænderne for op. Den største, en svær Fyr med en tjavset Haarmanke ned over et blegt,

stubbet Fjæs, slog i Bordet, saa det dansede. Hans Kammerat, der var lille og nobret i Ansigtet, raabte paa Politi og Udsmidning.

Men Mulæslet skred med rolige om end noget vaklende Skridt hen til Forhørsdommeren bag Skranken:

„En Flaske Saga-Whisky til de to Herrer!“

Islænderne blev lutter Sol. De vilde endelig have, at han skulde slaa sig ned hos dem. Den store gik hen til Justitsraadens Selskab og bad, om de maatte laane ham. Lidt efter drak de Dus alle tre. Den nobrede sad hele Tiden med Armen slynget om hans Skulder, og den store forærede ham en lang, sort fortvivlet Cigar uden Dæksblad. Mulæslet nærmede sig med Kæmpeskridt det fuldkommen aandssløve Beruselsestrin . . .

Ved Justitsraadens Bord raadslog man om, hvor vidt man skulde fri ham ud af Islændernes Vold eller overlade ham til hans Skæbne. Men Ridder Thorvald forsikrede, at Mulæslet, saa erfaren han var, altid kunde redde sig hjem, hvor haard en Tørn han saa havde været ude for. Og saa besluttede man at bryde op og lade ham sidde kvær.

Da man kom ud paa Gaden, tog Justitsraaden Droske. Men inden man skiltes, maatte Ridder

Thorvald paany love, at han og Mulæslet snart vilde besøge ham.

Globerg var allerede nede i Vinstuen forsvunden i al Stilhed og uden at sige Farvel. Han plejede af og til at gaa ud for at trække frisk Luft, og paa et af disse Togter blev han borte med det samme. Det kom af hans sjældne Beskedenhed, forklarede Aarup. Man mærkede aldrig, naar han kom eller gik.

. . . Aarup og Ridder Thorvald stod alene paa Kongens Nytorv. Sporvognene havde netop holdt op at køre. De fleste Huse laa døde og mørke, kun fra Kaféerne ulmede endnu Lyset frem bag de nedrullede Persienser . . . Oppe paa en Trediesal var der Bal. Ind imellem Tonerne af en sitrende Vals hørtes høje, hujende Latterudbrud. Det lød, som om et stort Dyr var sluppet løs der oppe i Lejligheden og brølte efter Bytte.

Aarup hævede Blikket mod den stjernetindrende Himmel.

„Der faldt et Stjernesud,“ sagde han. „Jeg stod netop og ønskede, at vi havde et Glas Øl. — Gaar De med hjem til mig og taget et?“

Ridder Thorvald undskyldte sig med, at han havde langt hjem. Men Skuespilleren tilbød ham Natteleje paa Dagligstuens Chaiselongue.

„Jeg maa en Gang imellem have en Nat som

denne," sagde han. „Det giver Luft under Vingerne.“

„Ja," sagde Ridder Thorvald, „frisk Luft maa Menneskene have. Det er vitterligt og lægevidenskabeligt slaaet fast“.

„Dejlig Himmel!" blev Aarup ved. Hans Øjne var blevne store og tungsindige. „Saadan som nu Stjernerne der oppe — saadan hænger Idealerne over Hovederne paa os Kunstnere, som gerne vilde give det bedste. Man kan længe nok staa nedenunder og maabe — man naar dem dog aldrig“.

„Nej — Idealer er noget Bras," bemærkede Ridder Thorvald.

De gik ned ad Store Kongensgade. Men efterhaanden blev Aarup veg. Hans Knæ slappedes. Jo længere de kom frem, des værre blev det. Tilslidst var han lige ved at „koge Ærter“.

„Man holder ikke mere til noget," sagde han. „Man burde skydes.“

Paa et Gadehjørne stod en Betjent. Aarup bød ham Cigar. Han tog imod den med et bredt Smil.

„Den Herre er ikke rask," sagde Ridder Thorvald i en tillidvækkende Tone.

„Nej, vi kender det nok," lo Betjenten. „Hr. Aarup har jo boet her i Kvarteret saa længe.“

... Omsider naaede de Aarups Gadedør.

Ridder Thorvald havde taget ham under Armen og vilde hjælpe ham opad Trappen. Men Aarup vilde ikke tage mod nogensomhelst Bistand. Med stor Behændighed klatrede han næsten paa alle fire op paa fjerde Sal.

Der rakte han Ridder Thorvald en Nøgle.

„Det selvlysende Nøglehul,“ sagde han.

Ridder Thorvald lukkede op. Begge to listede de sig gennem Entréen ind i Dagligstuen. Der brændte en Natlampe, ved hvis Skær Ridder Thorvald saa, at der stod Øl fremme paa Bordet.

„Værs’god,“ sagde Aarup. Selv tog han en Flaske og tømte den i et Drag. „Værs’god. Tag selv Øl. Der er Sengklæder under Chaiselonguen. — Godnat!“

Saa gik han ind i Soveværelset ved Siden af.

Lidt efter lod Ridder Thorvald med Velbehag sit Legem vugges af Chaiselonguens Fjedre.

Næste Dag, da Ridder Thorvald vaagnede, saa han sig med vildsomme Øjne om i de fremmede Omgivelser.

Først da han paa Væggen fik Øje paa Skuespiller Aarups Portræt i Olie, omkranset af visne Lavrbær, følte han sig stedsikker. Han strakte sig med en velvillig Gaben, satte sig halvt over Ende og lo til Billedet.

Værelset, han laa i, var halvt Dagligstue, halvt en Art Pantheon.

I Hjørnet bag Flygelet knejste Ryges Buste. Paa Væggen hang Fru Heiberg, shawlsomslunget, æterisk drømmende sig ud i det blaa fjerne. Omkring hende litograferede, raderede, fotograferede Scene-Berømtheder. Over Skrivebordet Aarup selv i Bronce og rundt om paa Væggene Kostymbilleder af ham. Desuden Lavrbærkranse og visne Buketter med signerede Baand,

Beundrer-Fotografier med egenhændig Svulst, Erindrings-Nips og Hæders-Metal.

„Meget ordentligt Selskab!“ tænkte Ridder Thorvald. „Godmorgen, mesdames et messieurs!“

Det var, som om Væggenes Navnkundigheder saa stramt misbilligende ned paa den morgenlumre, opdunstede Fyr paa Chaiselonguen. I Grunden skurrede han ogsaa en Smule. Manchetskjorten, som han havde beholdt paa fra Aftenen forud, var snavset og krøllet og randedes oventil i Halsen af en graagul Uldtrøje. Haaret var uredt, Øjnene rødandede, og Hænderne, der laa sammenfoldede over Dynen, havde et klæbrigt og sæbefjendisk Udseende.

Han fortsatte sin Tankegang.

„Her ligger man sgu, som om man var dumpet ned i et Skab med spiddede Sommerfugle. Godt, at man ikke selv er udsat for nogensinde at blive hængt til Tørring paa den Maade! Mon ikke disse gamle Piger og Drengene ogsaa en Gang skulde have holdt af et paalideligt Bæger og et Par røde Læber, have gjort Gæld og haft Tømmermænd? Gud, hvor de maa have grint af sig selv i Panoptikons-Fest-udgave!“

Paa Bordet ved Siden af Chaiselonguen stod der en Kop iskold Te og et Par Stykker Smørre-

brød. Han tog et Par Mundfulde af Brødet og slubrede Teen i sig. Men det smagte ham ikke. Hans Tunge og Gane var ligesom overtrukne med et Lag af fedtet Spiritus.

To magre, haarede Ben gled frem under Dynen. Han rejste sig og begyndte at klæde sig paa.

Paa hans Ur havde Viserne standset deres Gang. Men højt op ad Formiddagen maatte det være. Fra en høj Himmel faldt Solens Lys lunt og straalende ind i Værelset.

Han dyppede sit værkende Hoved i et Vandfad, som man havde stillet ind til ham paa en Stol. Og saa lo han mod Solen og gav sig til at nynne.

Der maatte et Vindue op! I dybe Drag aandede han den friske Formiddagsluft. Paa tredie Sal i Huset lige overfor sad der en ung Pige ved sin Symaskine. Han nikkede over til hende, og det forekom ham, at hun lo. Saa nikkede han igen et Par Gange, og lidt efter kom der endnu et Par unge Piger frem i Vinduet. Alle tre lo de over mod ham.

Jo inderligere deres Moro blev, des ivrigere hilste han. Skønt han endnu kun var iført Bukser og Skjorte, strakte han Overkroppen helt ud ad Vinduet.

Nede paa Gaden begyndte man at lægge Mærke til ham. Der stod nogle Børn og maabede op. En Værtshusholder, der støttestrunk spyttede Langspyt i Døren til sin Kælder, vendte sit flade, natteblege Fjæs mod ham. Og ovre paa Fortovet havde en ung Mand plantet sig. Han var bleg af Forargelse.

Ridder Thorvald fandt i sin Lomme nogle Smaapenge og kastede dem i Grams til Børnene. Han smilede til den unge Mand og slog ud med Haanden. Og saa lukkede han Vinduet og gik tilbage i Værelset.

Paa en Hylde fandt han Cigarer og tændte. Og mens han klædte sig paa, kigede han i et Par Aviser, som man havde lagt ind til ham. Han nød de stærke Pust af Hovedstadens Liv, som slog ham i Møde fra Spalterne. Hvor de Blade dog var for en udmærket Ting! Det var, som om der hver Morgen ved Ens Seng sad en god Ven, fuldproppet af Alverdens Nyt, be-naadet med en smilende og kultiveret Giftighed, rede til at tale, naar det ønskedes. Og Ridder Thorvald læste med lige stort Behag Spot over bedsteborgerlig Højdyd og graadtung Harme over den moderne Literaturs Forvorpenhed.

Imidlertid viste der sig ikke et Menneske. Det var, som om der ingen boede i Lejligheden.

Og efterhaanden blev Ridder Thorvald ked af at vente.

Han gik hen til Sovekammerdøren og bankede paa. Da ingen svarede, gik han ind. Men Skuespilleren var der ikke, og hans Seng var allerede redt. Han maatte altsaa være staaet op for længe siden.

„Gud ved, hvem der sørger for Frokosten?“ tænkte Ridder Thorvald.

Han gik hen til Aarups Billede, stod op paa en Stol og tog Lavrbærkransen ned. Derpaa pakkede han den sirligt ind i et Stykke Papir. Paa sit Visitkort skrev han en Hilsen og en Bøn om, at den udmærkede Skuespiller vilde tage mod Lavren som et Udtryk for hans Beundring. Begge Dele lagde han paa Skrivebordet.

„Mon der virkelig ikke skulde være Frokost udi det ganske Landskab?“ tænkte han og foretog en Undersøgelsesrejse gennem Spisestuen, Køkkenet og øvrige Udenomsbekvemmeligheder. Men der var ikke et Menneske.

Saa gik han tilbage til Dagligstuen, fandt i en Krog en Bajer og tømte den, stak et Par Cigarer til sig, gik ud i Entréen og tog sit Over-tøj paa.

I det samme blev der udvendig fra stukket en Nøgle i Entrédørens Laas. Døren aabnede

sig, og foran ham stod den unge Mand, som han kort i Forvejen havde bemærket nede paa Fortovet.

De saa begge et Øjeblik stift paa hinanden. Ridder Thorvald hævdede velvillig spørgende sine Øjenbryn i Vejret. Den unge Mand sænkede sine. Hans Ansigt var fjendsk.

„Mit Navn er Aarup,“ sagde han. „Cand. mag. Aarup.“

„Aa — maaske en Søn af Huset?“ Ridder Thorvald var meget imødekommende. „Ja, jeg er nu mere kommen tilløbende . . . Jeg vilde gerne have hilst paa Deres Fa’er . . .“

„Fa’er er gaaet paa Prøve.“

„Ja ja — maa jeg saa bede hilse. Og undskyldte, at jeg ikke kan blive til Dejeuneren. Mit Navn er Solfelt . . .“

Han gik fløjtende ned ad Trappen.

„Sikken et rart lille Menneske,“ tænkte han. „Han lignede et morgengnavent Okse-Laarben uden Marv.“

Og gennem Trappegangens Vindue kyssede han paa Fingeren op til de trende Sypiger, der endnu saa sig ud fra Trediesalen lige overfor . . .

. . . Men inde i Dagligstuen fandt Kandidat Aarup Ridder Thorvalds Kort. Forbitret rev

han det itu og kastede Stumperne i Papirkurven. Og da han i det samme fik Øje paa de tre henrykt fnisende Lillier i Genbovinduet, lod han med et hidsigt Smæld Rullegardinet falde.

Lavrbærkransen slængte han hen i et Hjørne af Værelset.

Efterat Ridder Thorvald havde indtaget sin Frokost paa en Kafé, begav han sig op i Ministeriet.

Kontoret, hvor han var ansat, laa i en meget dunkel og afsides Vraa af Bygningen. For at komme dertil maatte man færdes ad et indviklet Filter af lange Korridorer, fra hvis hvidtede Vægge en klam og muggen Luft slog ud, og af gamle, brede Trapper med Trin, der var slidt hule.

For et Aarhundrede siden havde Kontoret vist nok været et nødvendigt Hjul i Statens store Mølleværk. Men Tiderne havde forandret sig, og de Forretninger, der oprindelig havde hørt under det, var enten faldne bort af sig selv, eller de var blevne henlagte til andre Afdelinger af Administrationen. Ikke desto mindre havde ingen tænkt paa at pille det fuldkommen overflødige Hjul bort — og saaledes blev det

ved at snurre rundt med usvækket Ihærdighed.

Tilsyneladende malede det ogsaa fremdeles Mel i brede Baner, og ofte beherskedes Kontoret af en ihærdig og forpustet Travlhed. Det var nemlig blevet Gennemgangsled og Omsvøbsdepartement for en Mængde ret betydningsfulde Anliggender. I og for sig blev de ganske vist afgjort af helt andre Myndigheder. Men ikke desto mindre dvælede de længe nok i dette usalige Kontor til ganske at udsuge dets Arbejdsevnes Marv.

Hver Dag indløb der Skrivelser.

Kontorchefen modtog dem og overgav dem til en Assistent. Denne førte dem ind i en Journal, forsynede dem med et Numer og vedlagde en Bunke ælddegulde og meget snavsede Akter, hvoraf fremgik, hvilken Praksis der fra Griffenfelds Tid til Dato var bleven fulgt i slige Sager. Derefter gik det hele til en Fuldmægtig. Hans Opgave var at skrive et Koncept til en Skrivelse, hvori man gentog det, der stod i den, man havde modtaget, og udbad sig et andet Kontors behagelige Mening om Sagen. Hvorpaa han gav Skrivelsen, Aktbunken og Konceptet til Kontorchefen.

Nu havde denne Embedsmand en stille Time, som satte Frugt i, at han skrev Fuldmægtigens

Skrivelse om og desuden selv komponerede en ny til Departementchefens private Underretning. Departementchefen paa sin Side lod ikke en Tøddel urygget af Kontorchefens Bearbejdelse men kulegravede den fra Grunden af og forfattede dertil en Note til sin undergivne.

Saaledes lutret blev Konceptet leveret Skriven til Renskrift, Renskriften sendtes Departementchefen til Underskrift, og naar dette var fuldbragt, vandrede den tilbage til Kontorchefen. Atter gaves den i Skriverens Hænder, for at han kunde indføre den i en Kopibog.

Derpaa tilkaldte Kontorchefen en ny Assistent, hvem det var betroet at stede Skrivelsen til foreløbig Hvile i en Konvolut samt skrive Adressen udenpaa. Efter at have endt dette Hverv gav Assistenten den til et af Budene, for at han skulde forsegle den. Og naar den saaledes omsider var sat i flyvefærdig Stand, vandrede den til et andet Bud, der skulde bringe den paa Posthuset eller ud i Byen . . .

Denne jævne og vindskibelige Behandlingsmaade gennemførtes dog ikke altid. Thi naar Sagen skønnedes at være særdeles magtpaaliggende og derfor at kræve en særlig dybtgaaende Overvejelse, kvaltes den gerne i al Stilhed af Departementchefen, der var meget gammel og som var en trofast Hader af al rast-

løs Forfløjenhed. Hos ham kunde den hvile i Fred Aar efter Aar. Naar saa et af de andre Kontorer, der havde et Ord med i Laget, i en Skrivelse ytrede sin Utaalmodighed, saa blev en saadan Paamindelse samvittighedsfuldt nummereret, indført i Journalen og i vingestækket Tilstand bisat imellem de gamle Griffenfeldske Akter.

Ved Hjælp af denne Forretningsgang lykkedes det virkelig Kontoret at sysselsætte et ret talrigt Personale. Og det øvede for saa vidt en opdragende Indflydelse paa de unge juridiske Ærgerrigheder, som de igennem denne Virksomhed lærte at se langt paa Livet — betragte det ikke som et uroligt jagende Kaos men som et ordnet Urværk, der gik efter bestemte, evig uforanderlige Love, regulerede ved Kancelliskrivelser, Cirkulærer og graahærdede Forordninger.

Men Ridder Thorvald var ganske uden Forstaaelse af denne dets Mission. Lige fra første Færd havde han derfor taget sit Parti. Han arbejdede ikke meget. Eller rettere: han arbejdede slet ikke.

Naar han kom — altid en lille Time for sent — satte han sig paa sin Plads, stak Hænderne i Lommerne og gav sig til at se ud ad Vinduet. Efter saaledes en drøj Times Tid at have ladet sit Sjæleliv bundfælde sig, følte han sig oplagt

til at lade sig befrugte af *Berlingske* med samtlige Tillæg, som imidlertid var bleven læst af det øvrige Personale. Dette var en aandelig Proces, som tog meget lang Tid, og naar den var endt, følte han sig træt.

Han satte sig da tilbage i sin forrige Stilling, lukkede Øjnene halvt og følte en mild og sval Søvnighed dale ned over sig. Og Omverdenen var ikke til for ham — kun hørte han ligesom i fjerne og slørede Drømme, hvorledes Taarnuret paa Kirken lige overfor slog sine Kvarterslag. Indtil Klokken endelig var bleven saa nær fire, at han med den gode Samvittigheds Fred i Sindet kunde iføre sig sit Overtøj og gaa.

Men hos hans foresatte faldt denne ligefremme Arbejdsmaade ikke i god Jord. Thi de behandlede alt, hvad der vedrørte Kontoret, med tung og isnende Alvor. Og de var vant til, at deres undergivne i det mindste gav sig Udseende af at gøre det samme.

. . . Da Ridder Thorvald idag indfandt sig, var Klokken endog usædvanlig mange.

Hans daglige Sidemand, Hr. Sommer, havde i Løbet af den sidste halve Time svælget i allehaande Gisninger om, hvad Grunden til denne lange Forsinkelse vel kunde være — Drøftelser, der blev særlig højrøstede, naar Chefen passe-

rede Assistenternes Værelse. Sommer var en lille, blegfrossen Fyr med tjavset Overskæg og sure Øjne. Han kom altid lidt før Chefen og forlod Kontoret lidt senere, og i hele Kontortiden var han hidsigt optagen af sit Arbejde. Naar han endelig gik, var det med en knugende Fornemmelse af muligvis at have glemt et eller andet eller at have begaaet en Fejl, der kunde mindske den Beundring, han mente at indgyde Chefen. Ridder Thorvald var ham en stadig rindende Kilde til Ærgrelse.

Og da han nu saa ham træde ind ad Døren, rettede han mod ham et Blik, der svømmede af Forargelse.

„Vi troede, at De var bleven syg,“ sagde han. Og i det samme kastede han sig med glubsk Iver over sit Arbejde.

„Det var jeg ogsaa. Jeg døde af Overanstrengelse i Morges Klokken ni“, sagde Ridder Thorvald uforstyrreligt og gik hen paa sin Plads.

Af Harme farvedes Hr. Sommers Ansigt som en Solopgang.

. . . Lige overfor sad en ung, livsglad Jurist med et Bind af Højesteretstidende. I de to Aar, han havde været i Kontoret, havde han nu daglig dyrket denne Læsning, hvoraf han udsøgte sig alle de pikante Sager. Han kunde dem for

længe siden udenad men læste dem stadig om og om igen. Saaledes gjorde han stedse Indtryk af at være dybt nedsænket i sin Livsgerning.

Chefen kom ind i Værelset. Den unge Jurist ombyttede i en Fart Højesteretstidende med en Bunke Akter, der laa foran ham. Og Hr. Sommer blev greben af et sandt Travlheds-Delirium, der fik hans Pen til at danse en spruttende Krigsdans hen over Papiret.

Ridder Thorvald gabede og nikkede til Chefen.

Men denne var idag i ualmindelig slet Lune. Der var nogle Akter blevne borte for ham. Det hændte næsten daglig, men i dette Tilfælde var de savnede Papirer af særdeles Betydning. Kogende af Spænding og Forvirring havde han nu en halv Time igennem faret om i Kontoret og staaet paa Hovedet i alle gamle tilstøvede Bunker, til han var halvkvalt af Støv og Sindsbevægelse.

Under disse Forhold øvede Ridder Thorvalds sindige Jovialitet en stærkt ophidsende Virkning paa ham.

„Vil De se ind til mig, Hr. Solfelt?“ sagde han truende.

Han for ind i sit Værelse. Ridder Thorvald rejste sig fattet og gik bag efter.

„Jeg maa bede Dem møde mere præcis paa

Kontoret“, sagde hans Chef, da de var paa To-
mandshaand.

„Kommer jeg for sent?“ sagde Ridder Thor-
vald uskyldigt. „Jeg har dog aldrig ondt ved
at faa Tiden til at slaa til her oppe.

„Det er mig, der afgør, hvor lang Tid der er
nødvendig og tilstrækkelig.“

„Nødvendig og tilstrækkelig — de to Ting
falder altsaa sammen her efter?“

Kontorchefen blussede.

„Jeg har ikke kaldt Dem her ind for at dis-
kutere med Dem men for at tildele Dem en
tjenstlig Advarsel. Og jeg vil ikke lægge Skjul
paa, at hvis jeg ikke mærker en meget tydelig
Forandring i Deres Forhold, saa maa jeg anse
det for min Pligt at indberette Deres Adfærd
til Departementchefen“.

Ridder Thorvald smilede overbærende og
bukkede meget sirligt. Hans Blik havde imid-
lertid fæstnet sig ved en sort Lædermappe,
der laa paa Kontorchefens Skrivebord. Han
vidste, at den daarligt lønnede Embedsmand i
Smug anvendte en Del af Kontortiden til pri-
vate Forretninger. Og de dertil hørende Doku-
menter gemtes netop i denne Mappe, som han
ellers plejede at stikke til Side, naar nogen af
hans undergivne var inde hos ham.

„Jeg havde faaet det Indtryk, at man ikke tog det saa nøje med Kontortiden,“ sagde Ridder Thorvald. „Jeg troede, det var en Slags Tradition.“

Kontorchefen var bleven nervøs. Han forsøgte at stille sig saaledes, at hans Person skjulte Mappen for Ridder Thorvalds Blik.

„Ja ja,“ sagde han tamt, „det er jo nærmest for Deres egen Skyld. De forstaar — man maa jo overholde visse — visse Grænser . . .“

„Jeg takker Kontorchefen for Deres Omhu. Jeg troede virkelig, jeg arbejdede ganske i Kontorets Aand.“

Han gik atter ud og indtog sin Plads. Hr. Sommer skævede saa langelig til ham.

„Det var en længere Samtale,“ sagde han med besk Nyfigenhed,

„Ja, vi slog en lille Passiar af,“ sagde Ridder Thorvald. „Det var nærmest for at faa Tiden til at gaa.“

Og vel tilfreds strakte han Lemmerne fra sig, gabede, lagde Hovedet tilbage og gav sig til at iagttage en Flue, der kravlede hen under Loftets røggraa Flade.

Hvid af Ærgrelse bøjede Hr. Sommer sig over sit Arbejde. Og den unge, livsglade Jurist, der af Ytringsskiftet var bleven forstyrret i sin

Højesteretsglæde, kastede sig med fordoblet Iver over denne sin Yndlingslæsning.

Men inde fra Kontorchefens Værelse væltede der Støvskyer frem, tætte og tunge som Røghvirvler fra en Dampskorsten.

Hos Justitsraad Tønning var der samlet en mindre Kres til Middag.

Der var Aarupperne, Fader og Søn, Globerg, Ridder Thorvald og Mulæslet, hvilken sidste ved denne Lejlighed indførtes i Huset. Og saa var der de to gamle Tanter, baade den 90-aarige og hende, der altid fordybede sig i Prins Ferdinand. Samt en fjern Kusine af Fru Tønning, hendes Mand, der var Handelsgartner, og dette Ægtepars Datter, en lille askefarvet Larve i hvidt Bomuld og Blegstot.

„Det er sgu ikke nogen at bede Aarup sammen med, min Pige,“ havde Justitsraaden sagt. „Naar han taler om Teater, saa snakker Tante om Ferdinand og Madsen om Pastinakker og Gulerødder. Det bliver en farlig Anstalt at faa dem dresseret til at gaa i Trit.“

Men hans Kone holdt paa sit. Slægten turde ikke forbigaas.

Saa endte det med, at Justitsraaden gav efter mod at erholde et Ekstra-Kys. Saa gammel han var, gjorde han stadig Stormkur til sin Kone, der med koket Knibskhed satte ham paa Smalkost i Retning af ægteskabelige Kærtegn.

Og til en vis Grad havde Justitsraadens Bekymringer vist sig ugrundede. Thi Tante Line, der havde Aarup til Bords, havde ganske svigtet sin Prins og i det Sted givet til bedste en grundig Udvikling af, hvad der var det egentlig mærkelige i Michael Wiehes Kunst.

Man var naaet frem til Kaffen, og de fleste af Herrerne havde trukket sig tilbage til Cigarerne i Justitsraadens Værelse, der var paa Størrelse med de bedre Celler i en Strafanstalt.

Alle var i Frakke undtagen Mulæslet, der havde skrudet sig i Kjole med meget lange og meget brede og meget højtidelige Skøder. Han havde haft en smuk Sukces paa et Kunststykke, der bestod i, at han tømte to Glas Kognak paa en Gang, og som blev muligt ved, at han omdannede sin Mund til en Art Flodhesteflab med bredt hængende Vige. Justitsraaden søgte at gøre ham det efter, men det lykkedes ham stadig kun med det ene Glas. Globerg, som med mørk Energi kastede sig over Forsøget, fik derimod det halve af dem begge. Men selv dette Resultat

tat lammedes ved, at han øjeblikkelig sprudede Drikken ud over sit Skjortebryst.

Nu var Mølæslet imidlertid bleven træt. Og Globerg var særdeles opfyldt af Mad og Drikke, hvilket bevidnedes af nogle fremfarende Vindstød fra hans Indre. I et Sofahjørne smæltede deres Sjæle sammen i nogle indadvendte Minuters tavse Siesta.

Heller ikke de andre Herrer var synderlig sprælske.

Aarup den ældre fordøjede under nogen Mathed Michael Wiehe, og Handelsgartneren søgte i langsomt dryppende Sætninger at sætte hans Søn ind i Anvendelsen af Blomstergødning. Men den unge Aarup hørte ikke synderlig efter. Idelig søgte hans Blik ind i Dagligstuen, hvor Ridder Thorvald havde slaaet sig ned og under adskillig Kaffedrikning underholdt Frøken Esther.

Justitsraaden havde afført sig sin Flip og sine Manchetter. Naar han var i nære Venners Kres, befriede han sig gerne for disse Prydelser. Efterhaanden som Festen skred frem, fulgte der undertiden mere efter: først Støvlerne, der ombyttedes med et Par Morgensko og, naar Sammenkomsten var særlig hjertelig, tilsidst Frakken.

Inde i Dagligstuen var Stemningen noget liv-

fuldere. Fru Tønning blussede som en højstammet Rose, mens hendes smaa, blanke Øjne skinnede af gæstfri Iver og af Stolthed over Middagen, der virkelig havde været god. Og vel var den 90-aarige falden i Søvn, men Tante Line var bleven genforenet med Prins Ferdinand og docerede ham for de to Havebrugsdamer.

Henne ved Vinduet, hvor Esther sad ved sit Sybord, havde Ridder Thorvald faaet anbragt sig paa en Taburet. Han havde under selve Middagen været noget forstemt. Thi han havde gjort den Opdagelse, at Esther og den unge Aarup var Barndomsvenner og sagde Du til hinanden. Og da Esther havde haft Kandidaten paa den ene Side og Ridder Thorvald paa den anden, havde den sidste maattet føle sig noget til overs.

Nu var imidlertid Kandidaten foreløbig ude af Spillet, og Ridder Thorvald var derfor bleven mere oprømt.

Esther gjorde en Bemærkning derom:

„Nu er De jo bleven helt menneskelig. Ved Bordet sad De og saa ud, som om De kunde spise smaa Børn.“

„Kære Frøken — jeg beder virkelig meget undskyldte . . .“ Han følte sig noget forlegen.

Gnudtzmann: Ridder Thorvald.

„Aa, jeg be'r, jeg er saamænd vant til sligt. Tage . . .“

„Tage — hvem er det?“

„Tage — Tage Aarup — han har det ogsaa med Luner. Han kan gaa hele Dage og næsten ikke være til at have med at gøre.“

„Frøkenen ser ham tidt? Han kommer her ofte?“

Ridder Thorvalds Ansigtsmuskler strammedes.

„Ja — det gør han rigtignok. Han kom allerede til os ovre i Jylland — i Sommerferien — min Fa'er og hans Fa'er har læst til juridisk Eksamen sammen — det vil sige: Aarup læste nok i Grunden ikke, for han har jo alle sine Dage villet til Teatret . . . Gud, jeg har saamænd været forlovet med Tage i fire Aar.“

Ridder Thorvald smaablegnede:

„Hvordan — forlovet?“

„Ja — fra jeg var ti til jeg var fjorten. Han forærede mig en Ring til 25 Øre — det var mange Penge efter hans Forhold — og saa et Kagehjerter med Vers om Hjerte og Smerte. Men saa blev han forelsket i en Kunstberiderske, og saa slog jeg naturligtvis op . . . De ser saadan paa mig.“

„Gør jeg? . . . Det ved jeg ikke af?“

„Jo, sandelig gør De saa . . . Nej, Mandfolk

er lunefulde — det er Sagen! Det er en stor Uretfærdighed, at vi Kvinder altid skal have Ord for det . . . Nu skal De svare mig ærligt paa en Ting.“ Hun bøjede sig ivrigt frem mod ham. „Den Aften, De første Gang saa mig — De husker nok: paa Østergade — hvad tænkte De da?“

„Hvad jeg tænkte?“

„Ja. — Troede De ikke, jeg var en rigtig en?“

„Hvorfor skulde jeg tro det?“

„Jo — jeg lo. Jeg skulde vist bleven fornærmet.“

„Det synes jeg oprigtig talt ikke.“

„Jeg i Grunden heller ikke. Men De ved, hvordan Folk er. De gamle især. De vil helst, at man er lidt spids. De skulde vide, hvor svært det er for en ung Pige at klare sig. Jeg gaar i en stadig Skræk.“

„De maa da sagtens kunne afvæbne Skumlere, Frøken. Med Deres Øjne.“

„Sikke noget. Lad nu være at være galant!“

„Jeg er aldrig galant.“

„Nu kan man da tale med Dem. Jeg troede, De var en af disse unge Herrer, som altid kritiserer os Damer og aldrig kan faa os pæne nok. De har virkelig gaaet og set ud, som om De kunde være min Onkel.“

Ridder Thorvald vidste ikke, hvor han skulde

gøre af sine Hænder. Han greb en Traad fra Sybordet og snoede den om sine Fingre.

„Tage Aarup er nu alligevel anderledes,“ blev Esther ved. „— De kender ham ikke?“

„Vi har kun truffet hinanden en enkelt Gang. Ganske tilfældig.“

„Se at komme lidt i Lag med ham. Jeg vilde saa gerne have, at han skulde kende lidt flere. Det er saa svært for ham med Fa'eren.“

„Hvordan svært?“

„Aa — Kunstnere . . .“

Hun tav.

„Hvad Kunstnere?“ sagde Ridder Thorvald.

„Det er ikke saadan at forklare. De er jo ikke almindelige. Og Tage ligner nu mest sin Mo'er.“

„Hun var maaske saadan — ikke helt af Marcipan?“

„Aa, hvor vil De hen? Hun var altid ganske stille og sørgmodig. Hun havde saa hvide Hænder, som jeg aldrig har set hos nogen anden. Jeg tror ikke, hun gjorde noget for det — hun var saa hvid i det hele taget. Og saa hendes Øjne — dem kunde man aldrig glemme. De var ikke særlig store. Det saa snarere ud, som om hun kunde have grædt dem smaa . . . Op-
rindelig var hun fransk — Aarup havde truffet hende ved et Badested. Hun var Pianistinde

— aa, hun spillede saa dejligt — men det lagde hun efterhaanden helt paa Hylden.“

„Han brød sig vel ikke stort om hende, Manden?“

„Jo — skønt — man mærkede det jo ikke saadan. Man saa dem næsten aldrig sammen. Men Respekt havde han alligevel for hende . . .“

. . . „Esther er begyndt at sy Kunstbroderi,“ lød det i det samme fra hendes Moder. „Esther — vis Tante Line Din Sofapude.“

Prins Ferdinand var sluppen op, og Sofapuden maatte frem til Afløsning. Esther rejste sig for at hente den.

Ridder Thorvald søgte Tilflugt i Rygeværelset.

Her inde talte man om Literatur. I Aarups Nærværelse behandledes fortrinsvis æstetiske Emner.

„Jeg læser aldrig selv noget,“ sagde Justitsraaden. „Saa for mig maa de saamænd skrive, hvad de vil.“

„Literatur skal være Skønhed,“ mente Aarup.

„Ja, Skønhed. Men det maa da heller ikke være noget rent Pigepatte.“

„Nej,“ ytrede Mulæslet. „Noget livligt.“

„Jeg læser kun Digterværker,“ sagde Aarup varmt. „Poesien er dog til for at begejstre os.“

„Og for at lære os noget om Livet.“ Det var hans Søn, der tog Ordet.

„Der har vi Ungdommens Mening,“ sagde Justitsraaden. „Den vil nok ogsaa have et Ord med i Laget.“

„Ja, jeg mener“ — Tage greb haardt om Foden af et Glas, der stod foran ham —, „jeg mener, at kun den Bog er slet, der forvansker Livet for os. En Bog, der stylter det op eller gør det vammelt og hyklerisk — eller ogsaa som tapper alt ærligt Blod ud af det — den burde brændes.“

„Det er meget sandt,“ bemærkede Mølæslet.

Ridder Thorvald fandt ikke Smag i denne Samtale. Han *gad* ikke drøfte noget, der kostede blot den ringeste Aandsanspændelse. Derfor satte han sig stille ned og tændte sig en Cigar.

„Man siger, at Literaturen skal gøre Livet lettere at leve for os,“ blev Tage ved. „Det skal den ogsaa. Men den skal sandelig ogsaa lære os at se det i Øjnene mandigt og uden Frygt. Jeg synes, det er noget, vi har saa ondt ved her i Landet.“

„Vi er Gudskelov et Folk, som har let ved at blive begejstret,“ sagde Skuespilleren.

„Ja, er vi nu i Grunden ogsaa det? Vi kan raabe Hurra, fjollet og ukritisk, naar vi burde græde Blod. Men kommer der en Gang imellem

noget, som burde samle os og faa os til at løfte i Flok — noget, der burde tænde Ild i vort Øje og faa os til at knejse — hvad saa? Saa sidder vi med vort uendelige kritiske Dumme-peter-Smil og piller det altsammen til Trevler. Naar ser man den offentlige Mening rejse sig, ikke kunstig opagiteret, men stolt og roligt hævende sig ved sin egen Kraft? Nej, men ligge og lade sig fodre med de dovneste, de løseste, de mest overfladiske Meninger — ligge og spærre for hver ærlig Villie, for hver alvorlig Bestræbelse — det kan Publikum her til Lands!“

I sin Iver havde han givet sig til at gaa med Stormskridt op og ned ad Gulvet. Og da han ikke saa sig for, kom han til at snuble over Ridder Thorvalds magelig fremstrakte Ben. Denne rejste sig og sagde ironisk:

„Om Forladelse! Nu skal jeg straks flytte mig for den alvorlige Bestræbelse.“

De andre lo. Men Tage blev hidsig. Cigaren, hvis Røg han havde pustet fra sig i tætte Flager, smed han og ilede ind i Dagligstuen.

„Naa — hvornaar monstro vi nu faar ham god igen?“ sagde Justitsraaden.

„Deres Søn er noget bitter,“ sagde Ridder Thorvald til Aarup. „I sin Livsanskuelse.“

„Ja, han har det ikke efter mig. Jeg synes,

Livet kan være hundsk nok, uden at vi behøver at gøre det værre, end det er.“

„Ja, det er saamænd vist nok,“ erklærede Mulæslet.

„Ungdommen mangler Frejdighed,“ blev Skuespilleren ved. „Det er Sagen.“

Justitsraaden klappede ham paa Skulderen.

„Ja, det er nok den gamle Stamme, der skal lægge Humør til. De unge er der ikke megen Luft i.“

Handelsgartneren havde ingenting sagt. Han var saa smaat falden i Søvn i en Lænestol. Cigaren, der hang slapt i Mundvigen, var slukket og havde sendt en Lavastrøm ned over hans Vest. Ved Lyden af Tages hastige Skridt var han imidlertid vaagnet.

„Han blev nok ked af det,“ sagde han.

. . . Inde i Dagligstuen havde Tage sat sig hen ved Vinduet. Han saa ned paa Gaden. Regnen silede i lange, glaslignende Traade, der spandtes mellem Skyerne og Jorden, og Stenbroen glinsede i Lygteskinnet.

Esther kunde se, at han var forstemt, og søgte at faa Grunden at vide. Men Tage vilde ikke rykke ud med den.

„Det nytter jo ikke, at jeg fortæller Dig det,“ sagde han. „Du kan dog ikke gøre noget ved det.“

Hun gik fra ham hen til de andre. Men om hendes Mundvige stod der et underlig tvungent, dirrende Smil. Tage blev ved at se ud ad Vin-duet.

Lidt efter kom de andre Herrer ind. Mul-æslet havde lovet at synge Revysange ved Klaveret.

Men Tage gik hen til Justitsraaden for at sige farvel. Han var forstemt, sagde han, vilde helst hjem.

Det fik han imidlertid ikke Lov til. Han skulde i al Fald have lidt Aftensmad først. Ogsaa Faderen bad ham blive saa længe. Thi han regnede ud, at det i saa Fald vilde være lettere for ham selv at trække sig tilbage straks efter Aftensmaden.

„Saa gaar vi vel allesammen?“ sagde han.

Tage lod sig overtale. Og Mulæslet tog fat paa Revysangene. Den 90-aarige vaagnede og spurgte, hvad det var, han sang. Da man havde søgt at gøre hende det begribeligt, gav hun sig til at nikke med Hovedet i en Takt, som med fanatisk Ihærdighed krydsede op mod Musikens.

Havebrugsdamerne var henrykte. Den lille askefarvede havde i to stive Klokketimer udelukkende været sysselsat med at se Familie-Albummer. Nu lagde hun Hovedet paa Siden og betragtede med rundøjet Andagt Mulæslet,

som dryppede af Sved og som hang i med en redelig Udholdenhed.

„Det er saa rart at faa lidt køn Musik,“ sagde hendes Moder. „Jeg vilde saa gerne, Theodora skulde lære at spille, men hun har jo ikke de bedste Gaver til det. Det er underligt nok, for hendes Fa'er spillede dog saa kønt paa Violin, den Gang vi var forlovede.“

Gartneren søgte at se mozartsk ud.

Det lykkedes imidlertid ikke Mulæslet at vække nogen synderlig Opmærksomhed. Skuespiller Aarup gabede tvende Gange demonstrativt. Damerne talte om Vejret. Og da Mulæslet rejste sig fra Klaveret, fik han ikke saa meget som Tak for sin hafte Umag.

Uden overflødig Tale spiste man til Aften. Der var skaaret Smørrebrød. Handelsgartneren raserede begge de to fremsatte Fade for alt, hvad der var belagt med Laks.

. . . Saa snart man havde spist, tog Gæsterne Afsked. Ridder Thorvald og Mulæslet var de første, der gik ned ad Trapperne. Det regnede stadig lige uendeligt, og da de kom ud paa Gaden, opdagede Ridder Thorvald, at han havde glemt sin Paraply. Atter gik han op ad Trapperne for at hente den.

Entrédøren ud til Trappegangen stod paa Klem. Indenfor lød Esthers og Tages Stemmer.

„Jeg er vred paa Dig, Tage,“ sagde Esther.
 „Du har været rigtig krakilsk i Aften. Du har
 da gjort Dit til at ødelægge Fornøjelsen for os
 andre.“

„Jeg hader Gøgl — og denne Gøgler . . .“

„Hør nu — hvad har han i Grunden gjort
 Dig?“

„Har jeg ikke fortalt Dig det?“

„Stakkels Tage — Du tager Dig saamænd
 Verden nær. Herregud — fordi han havde sovet
 paa Din Fa'ers Chaiselongue . . .“

„Du kender jo Fa'er ligesaa godt, som jeg
 gør det. Du ved, hvad der er hans svage Side.
 Han er lutter løse Stemninger — han giver sig
 hen, lader sig rive med . . . Vorherre skal vide,
 at Fa'er tidt nok er bleven skuffet af Menne-
 sker, som han holdt af og stolede paa, men
 hans Tro paa Menneskene er lige ubegrænset
 for det. Det benytter saadan en Knægt sig af.
 Bare han kan gøre nogle Krumspring, som
 morer Fa'er — og saa helst smigre for hans
 Forfængelighed som Kunstner . . .“

„Ja, ved Du hvad — saadan er virkelig de
 fleste Mennesker. Ved Du saa bestemt, om Du
 selv er hærdet mod Smiger?“

„Kan gerne være, jeg ikke er det. Der er
 for Resten aldrig nogen, der frister mig med
 det. Jeg burde vist i det hele taget helst leve

paa en øde Ø ganske for mig selv. Saa plagede jeg da ikke andre end de vilde Dyr, der muligvis strejfer om i Urskovene.“

„Hvor Du er behagelig i Aften! Og det blot, fordi vi har bedt Dig sammen med et Menneske, som Du ikke synes om!“

„Ja — Du finder ham naturligvis uimodstaaelig?“

„Aa — han morer mig.“

„Ja, han lader til at behage Familien.“

„Du skulde sandelig nødig beklage Dig! Jeg tror ikke, Du finder bedre Venner, end Du har her i Huset. Baade Fa'er og Mo'er holder saa meget af Dig, det kan jeg forsikre Dig for. Og jeg . . .“

Der kom nogen ud fra Dagligstuen. Ridder Thorvald hørte ikke mere. Han havde ganske glemt, at han var kommen for at hente sin Paraply, og listede sig sagte ned ad Trapperne.

— —

Henne paa Stamkaféen — „Paradiset“ — gik imidlertid Mulæslet og ventede paa ham. Tiden fordrev han med at spille Billard med Markøren. Men hans lille, trinde Krop flyttede sig kun trægt, og Kuglerne rullede dovent hen over det grønne Klæde.

Ved et af Bordene sad en mager Mand og spillede Domino med sig selv. Foran ham stod

der en Snaps Kognak og en Skaal med hvidt Sukker. Den magre nippede en Gang imellem til Kognakken, mens han knuste Sukkeret mellem Tænderne. Og hver Gang Glasset var tomt, blev det fyldt paany.

Mulæslet havde gaaet og skævet til ham. Og tilsidst nærmede han sig.

Om han ikke spillede Billard? Aa, det var saa lidt, saa lidt — han havde altid ti Tommel-fingre, saa snart han fik en Kø i Haanden.

Ja, ja, Mulæslet vilde ikke trænge paa. Det havde jo ogsaa sine meget underholdende Sider saadan at sidde ganske stille hen Aasyn til Aasyn med en lille føjelig Kognak.

Alligevel gik den magre lidt efter i Skjorteærmer og stødte. Sveden perlede paa hans Pande som Morgendug paa Enge, og hans Ryg krummede sig af Spænding.

Ved Skænken stod en serafisk Opvarter med Polkahaar og sorte Negle og Polyper i Næsen. Han var falden i Slummer med Pegefingeren i det ene Næsebor.

Han blev vækket ved, at Ridder Thorvald traadte ind og i en brysk Tone bestilte Øl. Ridder Thorvald var vaad og forstemt.

Han stod lidt og saa paa Spillet. Men pludselig, som naar et Lys tændes, fik hans

Øjne Liv. Han greb en Kø og spurgte, om han maatte være med.

Den magre Herre forestillede sig som Hr. Knaus, Rejsende i Tjære. Hvorpaa han bestilte varme Toddyer.

„Mit Navn er Baron Solfelt,“ sagde Ridder Thorvald. — Serafen knistrede som en forkølet Kat. — „Og det er min Ven Doktor Søren Svabel, Specialist i kronisk Alkoholisme.“

. . . Man spillede ikke om noget, thi det var saa et helligt Princip hos Hr. Knaus. Men alligevel udviklede Ridder Thorvald og Mulæslet en stadig stigende Færdighed. I Begyndelsen havde Hr. Knaus dog vundet enkelte Partier. Men eftersom Aftenen skred frem, blev han et mere og mere hjælpeløst Offer for de to Venners Drevenhed.

„De har Uheld i Aften,“ sagde Mulæslet.

„Jeg kan ikke forstaa det, Hr. Doktor,“ erklærede Hr. Knaus. „Baronen der har saadan et lille eget Tag — det er snart ikke til at staa for.“

For sin Fornøjelses Skyld havde Mulæslet ført et lille Regnskab over, hvor meget Hr. Knaus *vilde have* tabt, *hvis* man havde spillet om Penge. Som et lille Vederlag for den Sum, han saaledes sparede, blev Hr. Knaus ved at indkræve

varme Toddyer. Og ind imellem Øl, der virkede som kold Douche ovenpaa varmt Bad.

Efterhaanden blev han klækkelig drukken. Han glødede som en Fyrværkerisol og lugtede som Tykmælk. Mulæslets Øjne var saa smaat begyndt at svømme. Men Ridder Thorvald knejste uanfægtet og olympisk.

Tilsidst foreslog Mulæslet, at man for at give Hr. Knaus Oprejsning skulde spille fem Partier med en Indsats af to Kroner i hvert. Hr. Knaus vandt det ene og tabte de fire — to til hver af Vennerne.

Saa gav man sig til at drikke Kaffe. Hr. Knaus var fremdeles Giveren. Han stod op i Sofaen og holdt Tale:

„Fanden danse i de Næringsdrivende,“ sagde han . . . „Skaal, mine højvelbaarne Herrer, Skaal, højstærede Ekscellence — det er mig en Fornøjelse at have truffet Dem — det er mig en sand Fornøjelse . . .“

Mulæslet steg op i Sofaen ved Siden af ham.

„Vi to maa drikke Dus,“ sagde han. „Skaal, Du gamle Tjæretønde!“

Hr. Knaus saa paa ham med tavs Ømhed og kyssede ham lige midt paa Munden. Derpaa gled han ganske læmpeligt ned i Sofaen, lagde Benene op, gabede og vilde lægge sig til at sove.

Men Ridder Thorvald tog ham i Frakkekra-
ven og rystede ham dygtigt.

„Det er bedst, vi kommer hjem,“ sagde han
i en myndig Tone.

Serafen kom med Regningen. Hr. Knaus’
Højre gjorde en haabløs Bevægelse hen imod
hans Bukselomme. Men inden den naaede saa
langt, var dens Kræfter udtømte, og den faldt
slapt ned.

„Vil De selv tage?“ sagde han. „Tag for Satan!“

Ridder Thorvald stak sin Haand ned i hans
Lomme. Der var først en Tøjprøve, et Jern-
banekort, en Skraatobaksdaase, et Medlemskort
fra en Forening til Fremme af unge Mænds
Moral og en Prisfortegnelse fra en Cigarforret-
ning i Gothersgade. Og tilsidst kom Portemon-
næen for Dagen. Dens Ejer saa til med stive,
slørede Øjne.

Ridder Thorvald betalte Serafen, gav Drikke-
penge, tog selv sine lovligt vundne fire Kroner
og gav Mulæslet to, idet han trak de to af
Hr. Knaus vundne fra hans Part. Saa tog han
endnu en Tokrone, svøbte den i Papir og lagde
den i Hr. Knaus’ Overfrakkelomme.

„Til Æsken,“ sagde han. „Tag ham, Jensen!“

Med et kanonisk Udtryk i Ansigtet og med
en Færdighed, der vidnede om høj Øvelse, tog

Serafen Hr. Knaus i Kraven og baksede ham ud ad Døren . . .

. . . Lidt efter gik de to Venner sammen ned ad Gaden.

„Mulæsel,“ sagde Ridder Thorvald, „ved Du, hvad vi to skulde? Vi skulde trækkes udenfor Byen og slaas ned og sælges til en Kunstgødningsfabrik.“

„Sludder, Ridder!“ gabede Mulæslet, der knap kunde staa paa Benene, „lad nu være at være kirkehistorisk!“

Men Ridder Thorvald saa op mod Himlen, der var ren og dyb og stjernetindrende. Gadens Huse laa døde og mørke. De lignede store, tilspigrede Pakkasser, der er stuvede sammen for næste Dag at skulle flyttes bort. Der var over Byen de faa Øjeblikkes fuldkomne Stilhed, som af og til indtræder i en københavnsk Nattetime.

„Jeg vilde ønske, at der blot var et Menneske, som vilde savne mig, naar jeg en Gang kreperer,“ sagde Ridder Thorvald, og hans Stemme klang blødt.

Men denne Gang hørte Mulæslet det slet ikke. Han gabede med et lidenskabeligt Vilddyrs-Brøl.

Tage Aarup knirkede med korte, rastløse Skridt op og ned ad Gulvet. Hænderne holdt han foldede paa Ryggen, og Hovedet var bøjet paa skraa frem efter, saadan som han gerne gjorde det, naar han satte sig i Forsvarsstand for sine Meninger.

I en Lænestol sad hans Fader. Han havde bredet et Rejsetæppe over sine Knæ, og trods den stærke Varme i Værelset saa han ud, som om han frøs.

Det gjorde han i Grunden ogsaa. Thi man var ved at drøfte Pengesager. Og alt herhen hørende gød stedse Kulde i hans Aarer, saa ofte det kom paa Bane.

Det skarpe og redelige Formiddagslys var ikke gunstigt for hans Ydre. Hans fyldige Ansigt hang i smaa Folder og Poser, udspændt under hans Øjne og Kindben, i Formen mindende om spiselige Svalereder. Og gennem hans

Hovedhaar skinnede Issen frem som Jordsmonnet under en sandet Agers magre Grøde.

„Det er altsaa den gamle Historie,“ sagde Tage og standsede sin Gang. „Jeg maa optage Laan!“

„Ja — jeg svarer til det, min Dreng,“ sagde Aarup den gamle. „Du ved, jeg selv kan saa daarligt med den Slags. Vi kan vel gøre en Tremaanegers Vekselsom sædvanlig. Til Sommer tager jeg paa Tournée, ved Du. Det bliver Vestkysten — der har jeg aldrig været før — det *maa* give Kasse . . .“

„Tournée — aa Gud hjælpe os!“

„Ja ja“ — Aarup følte sig krænkede — „endnu er der vel enkelte, der bryder sig om at se mig. Men Du er maaske bange for Dine Penge?“

„Aa, Fa'er — Du ved jo godt, at det slet ikke er det! Men paa Skolen lægger man Mærke til de mange Laan. Jeg har jo ingen Venner til at gaa i Kavtion for mig — jeg maa gaa til dem af mine Kolleger, der er mig en Smule venlig stemte. Men at de skulde tie stille med det — det vilde være for meget forlangt af dem. Og det skulde saamænd ikke undre mig, om hele Lærerspersonalet var optaget af at regne ud, hvad jeg kan bruge alle de mange Penge til. Jeg er jo tilsyneladende ordentlig og ædruelig . . .“

„Ja, det er Du, min Dreng, det er Du,“ sagde Aarup ømt. „Jeg har aldrig haft andet end Glæde af Dig.“

„Naa — ja — men hvad maa de saa tro? Maa de ikke gaa ud fra, at jeg er hengiven til hemmelige Laster — at jeg gaar om og pimper i Stilhed — eller spiller Hasard — eller . . .“

„Ha ha ha — Du hemmelige Laster!“ udbrast Aarup, og der var en let Klang af Overlegenhed i hans Stemme. „Nej, det tror jeg sandelig ikke, nogen finder paa.“

„Ja, hvad ellers? Jeg har jo min gode Gage ved Skolen — det er mere end nok til, at jeg kan leve af den. Og Du — med den Stilling, Du har ved Teatret . . .“

Faderen holdt sin højre op for Øjnene og tittede mellem de udspilede Fingre med skælnsk Undseelse hen paa sin Søn. Tage blev ved:

„Hør nu, Fa'er! det er mig selvfølgelig i og for sig ganske ligegyldigt, hvad Folk finder paa at tænke eller mene om mig. Men dette bestandige Laaneri kan let skade min Stilling ved Skolen. Bestyreren vil faa den Opfattelse, at der paa en eller anden Maade er noget raaddent ved mine Forhold . . .“

„Du ved, det bliver sidste Gang, Tage. Bestemt sidste Gang!“

„Ja, kunde jeg bare stole paa det! Men det

har Du sagt før . . . Maa jeg sige Dig en Ting, Fa'er? Du maa ikke blive vred, men — tror Du ikke, Du kunde indrette Dig paa en lidt anden Maade — i det hele taget?"

„Ingen Moralprækener til Din Fa'er, Tage!“

„Moral! Nej, det kunde virkelig aldrig falde mig ind. Men Dit Helbred — tænk paa det! Du maa huske paa“ — Tage lagde Hænderne paa hans Skuldre og saa ham ind i Øjnene — „at Du dog ikke altid bliver ved at være lige ung“.

„Det behøver min Hr. Søn aldeles ikke at minde mig om. Skulde jeg glemme min Alder, saa behøver jeg jo blot at se paa Dig, Din lange Rækel. Derimod er der maaske en Ting, Du ikke rigtig forstaar, Tage. Det er, at jeg er Kunstner. For Fanden — jeg trænger til Stemning! Jeg maa se Mennesker om mig — høre Latter, føle mig glad! Tror Du maaske, man bliver inspireret af at sidde hjemme og spise Vandgrød og Klipfisk? Nej, leve Livet, leve Livet — det er det første, ser Du!“

„Det kan jo leves paa forskellig Maade. Mere eller mindre rigt“.

„Jeg er meget tilfreds,“ lo Aarup, „— bare jeg har Penge nok. Men Du sidder og bliver saa tør som en latinsk Grammatik“.

„Jeg bliver saadan, som det nu passer sig for mig.“

„Og det kalder Du Ungdom! Ja ja — Du derom! Men hør — nu maa Du gøre det for mig, vi har talt om. Og saa skal jeg aldrig bede Dig om det mere . . . Lover Du mig det saa?“

„Ja. Jeg lover Dig det“.

Aarup smilte. Han slog Rejsetæppet til Side og stod op af Lænestolen. Saa gav han sig til at fløjte og gik hen mod Døren.

„Skal Du ud, Fa'er?“ spurgte Tage.

„Ja, jeg gaar et lille Svip. Der er jo ingen Prøve idag“.

. . . Tage kendte Faderens smaa „Svip“. Foreløbig gik de til Kaféen, hvor han ærgrede sig over Dagens Blade. Senere Restaurations-Middag med nogle gode Venner, som altid saa vidunderlig belejlig dukkede op paa hans Vej netop paa de Dage, da han ikke havde Teatertjeneste. Og derefter andre Udløbere af det lille Svip til et godt Stykke frem paa Natten . . .

Tage hørte ham nynne ude i Entréen, mens han trak Overtøjet paa. Lidt efter stod han ved Vinduet og saa ham gaa ned ad Gaden. Solen spillede muntert i hans høje, blankt afstrøgne Silkehat. Overfrakken stod aaben, og i Haanden svang han en sølvknappet Stok. Selv om Alderen havde begyndt at mærke ham —

statelig var han ligefuldt. Han rankede sig og knejste, spænstig som en tyveaarig.

Kunstner! Kunstner! . . . Et voksent Barn, der leger med Guldstykker uden at tænke over deres Værd — en Mand, hvis Lykke er uden Snæverhed! Alt tog denne Lykke i sin Tjeneste — selv de Krænkelser og Tilsidesættelser, han saa tidt var eller troede at være Genstand for, forvandlede i hans Sind til Held. De gav hans Liv den fornødne Skygge og Afveksling — de frelste det fra en altfor stor Fladhed og Almindelighed. Og i Virkeligheden var det kun i særlig mismodige Øjeblikke, at de gik ham nær til Hjerter . . .

. . . Denne Fader! For Tage var han paa en Gang et Skær af Fest og en bitter Tynge.

Bitterheden mod ham sad i hans Sind fra Barndommen.

Foran sig saa han Moderen med de svage, hvide Hænder. Saa hjælpeløse, de var, disse Hænder, naar det gjaldt om at tage praktisk fat — og saa kunde de dog knytte sig saa kækt, naar hun forfægtede noget af det, der var hende dyrebart . . . Han huskede, hvordan de havde siddet sammen i Mørkningen, hun og han. Faderen var gaaet — paa Teatret eller paa Kaféen — og saa havde de to det ganske verdensfjernt for sig selv. Henne ved Klaveret tog de

Plads, hun paa Klaverstolen, han sammenkrøben paa en Skammel, med Hovedet lænet op mod hendes Knæ. Og mens de hvide Hænder gled frem og tilbage over Tasterne, sang hun for sin Dreng med sin lille trætte Stemme alt mellem hinanden: Stumper af Operamelodier og Børnesange, Fædrelandssange og lystige Melodier . . .

Men undertiden var det, som glemte hun, at han sad der. Og saa sang hun paa sit eget Sprog tungsindige Folkeviser med ensformige Rytmer og Omkvæd, der stadig gentoges.

Il n'a nul mal, qui n'a le mal d'amour . . .

Ak! denne lille trætte Stemme! Den lød med skinger Klang af bristet Glas. Og heller ikke formaaede hendes Hænder mere at tvinge stærke, sejrfuldte Toner frem af Klaveret. Hendes kunstneriske Evne var bleven spinkel og spæd — randt i tynde, taareklare Draaber som en Kilde, hvis Løb hæmmes af Stene . . .

. . . Fra sin Barndoms første Aar kunde Tage huske, hvordan hun lyttende kunde standse i Sangen, saa snart der hørtes Skridt paa Trappen. Men eftersom Tiden gik, lyttede hun oftere og oftere forgæves. Tilsidst opgav hun det helt . . .

Saa kunde det hænde, at hun blev træt af at synge og sad ganske stille med Hovedet lænet mod Nodestolens yderste Kant. Lidt efter

lidt bøjedes da Drengens Hoved ned mod Brystet, og hans Legem slappedes . . .

Indtil Moderen vækkede ham ved at lave „Tordenbulder“ paa Klaveret. Og mens de lo af fuld Hals, han højt og skingrende, hun med en lidt smertelig Krampagtighed, tog hun ham op til sig og bar ham ind til Sengen . . .

Naar Faderen var hjemme, rørte hun aldrig Klaveret. Han bad hende heller aldrig om det . . .

Trættere og spinklere blev i Aarenes Løb den lille Stemme. Og den Tid kom, da Tage blev alene i Mørkningen, alene altid.

Saa sad han og drømte de Romaner om igen, han havde læst. Mest om frygtelig tapre og ubegrænset ædle Riddere, der havde fuldt op af mælkehvide Hingste og i hvis Højenloftssale der gik stille, blege Kvinder om. Han drømte saa længe, til han syntes, at der stirrede Øjne frem fra alle Værelsets Kroge. Men Mørknings-timerne var ikke saa lange mere. De blev afbrudt ved, at Husbestyrerinden kom ind og tændte Lys, for at han kunde komme til at læse paa sine Lektier.

Faderen saa han nu kun ved Middagsbordet. Undertiden ikke en Gang det.

Hans Opdragelse var helt og holdent lagt i Husbestyrerindens Haand. Det var et stort og groft Kvindemenneske med teglstensrøde Kinder

og hvidt Forklæde. Det var hendes eneste Lyst at lave Mad. Hendes Lammekoteletter, Bud-dinger og Postejer var, som Faderen sagde, rene lyriske Digte.

Mellem de to var der forøvrigt lige fra den første Dag en stærkt bevæbnet Neutralitet. Hun benævnte ham aldrig andet end „han“.

„Han kom sent hjem i Nat,“ kunde hun sige til Tage. „Det er da ogsaa en farlig Re'lighed, han faar snart aldrig sovet uden om Dagen. Pas Du paa, at Du ikke gaar hen og bliver ligedan, naar Du bliver stor. Men det forstaar sig: Du lærer jo endda noget. Du behøver vel ikke at blive Komediantspiller for at faa det, Du kan spise“.

En Dag — Faderen var staaet ualmindelig sent op — var det, som om et Uvejr stod over Huset. Alle Døre smækkedes haardt i. Den teglstensrøde Farve var vegen fra Husbestyrer-indens Kinder, og Faderen var stum som et Højfjæld.

Op ad Dagen havde de en Samtale inde i Faderens Arbejdsværelse. De var meget høj-røstede. Især hun.

Siden kom hun ind til Tage for at sige Far-vel. Hun trykkede sin store, fugtige Mund mod hans smaa Barnelæber, og nogle store, klare Taarer faldt paa hans Haand. Al denne varme

Væde gjorde ham saa blød om Hjertet. Han slyngede Armen om hendes Hals og brast i Graad.

Næste Dag rykkede der en Pige ind, som skulde erstatte Husbestyrerinden. Om Dagen saa hun altid ud, som om hun sov, og hendes Pandehaar var stærkt kruset og lugtede ofte brændt. Tage kunde ikke lide hende.

. . . Saa gled hans Barndoms Dage, alle ens, alle graa. Kun om Sommeren var der nogen Afveksling. Saa blev han sendt over til Amtsforvalteren i den lille jyske By. Han huskede endnu tydeligt, hvor morsomt det hele der havde forekommet ham. Han havde boet i et lille Hus, som man kunde gaa lige ind i uden at ringe paa, og man spiste til Middag Klokken et, og om Eftermiddagen fik man et stort Stykke Sigtebrød med Sirup. Og saa talte de fleste Mennesker i Byen paa saadan en snurrig Maade. Han havde tidt ondt ved at forstaa deres Sprog.

Ellers drev han det meste af Dagen om nede ved Havnen i Selskab med Esther. Undertiden trak de Strømper og Støvler af og vadede ud i Vandet, men det maatte der ingen vide.

En Gang havde han været for langt ude og var bleven vaad til midt paa Livet. Saa vendte Esther Ryggen til og sad i en halv Time og saa ud over Vandet, mens Bukserne hang til Tørre

paa en Busk og deres Ejermænd sad skjult bag ved og ventede paa, at Sporene af hans Misgerning skulde udslettes.

Esther var det dejligste, han nogensinde havde set. Naar han blev voksen, vilde han gaa i en fremmed Krigsmagts Tjeneste, vinde et Slag og gøre hende til Generalinde. Hver Gang, Ferien var forbi og de maatte skilles, græd de begge to over alle Bredder.

Kun en Gang var der en alvorlig Kurre paa Traaden mellem dem. Da havde han fremstillet Pompejis Undergang ved at begrave en Æske Huse med tilhørende Træer og Mennesker i Sandet ved Strandkanten. Senere var det ham umuligt at finde Stedet. Og Esther, til hvis kæreste Legetøj den begravne By hørte, gik i flere Dage om og var bleg af Vrede . . .

. . . Som Aarene gik, rodfæstede hans Kritik overfor Faderen. Og han blev greben af en trodsig Trang til at forme sine Sædvaner og sin Personlighed i den størst mulige Modsætning til hans. Han skyede at give sig hen i sine Stemninger, blev ordknap og indesluttet. Af Naturen var hans Legem svagt, hans Vækst spinkel. Men han hærdede og styrkede sig ved Legemsøvelser, saa hans Muskler spændtes og hans Sener strammedes. Han kastede sig med higende Iver over sit Arbejde og tog sine

Eksamener med udmærket Udfald. Allerede som Student havde han faaet Universitetets Guldmedaille, og man begyndte i videnskabelige Krese at lægge Mærke til ham.

Samtidig hermed opdagede Skuespiller Aarup saa smaat, at han havde en Søn. Lidt efter lidt begyndte han at nærme sig ham. Naar han var paa Teatret eller sammen med sine Venner, var han Fyr og Flamme over de udmærkede Eksamener og Guldmedaillen. Man maatte uvilkaarlig faa det Indtryk, at det kun ved hans ihærdige og altid vaagne Omhu var lykkedes at bringe Sønnen saa vidt.

Ogsaa var der Øjeblikke, hvor Tage kunde føle en stormende Længsel efter at komme sin Fader nær, se helt ind i ham og forstaa. Og da kunde Faderen med sit store, uforknytte Barne-Livsmød virke paa ham som en Glæde.

Men atter kom Barndomsminderne frem, blege og alvorlige. De stillede sig afværgende op foran ham, hver Gang han var paa Nippet til at række Haanden frem. Og saa faldt den atter slapt ned . . .

— —
Tage satte sig til sine Bøger.

Men Tankerne kresede langt udenfor denne hans daglige Verden. Han blev greben af Lyst til for en Gangs Skyld selv at komme ud. Se

Mennesker, tale, le — fylde Lungerne med den friske, nybaarne Foraarsluft.

Tilsidst kunde han ikke mere modstaa. Han lagde Arbejdet til Side og tog sit Overtøj paa.

Men da han kom ned paa Gaden, vidste han ikke, hvad han i Grunden skulde der. Det kunde være hyggeligt for en Gangs Skyld at spise til Middag ude sammen med et Par gode Venner. Men sandt at sige var der i den ganske Stad ingen, som han kendte nøje nok til, at han kunde foreslaa ham noget saadant.

Han smilte saa smaat ved sig selv over sit forhastede og uoverlagte Udslag af Livsgraadighed. Og efter at han en halv Times Tid havde flakket medløst om, bestemte han sig til at gaa op paa Foraarsudstillingen.

Der var ikke mange Mennesker deroppe . . . Et Par unge, smalskuldrede, flagrekappede, bulehattede Mænd af malerisk Udseende . . . En Del provinsielle Tilrejsende med en stærk Latter og meget affejende Domme, som udtaltes høj-røstet, mens de dem ledsagende københavnske Slægtninge søgte at gøre sig saa fraværende som muligt . . . Endelig forskellige Damer af alle Blomstringstrin, jævnt fordelt i de røde Sofaer og i Konditoriet, hvor de skejede ud i Kager og Lemonade.

Ved Tombolaen sad Damen bøjet over et

Haandarbejde og smaasov. Tage tog et Par Numre, blev ivrig, tog flere, tabte stadig. Han syntes, Damen smilte medlidende.

Ind gennem Salene. Det gjorde ham godt at gaa mellem alle disse Billeder. Det syntes ham, at de halvt om halvt var hans Skæbnefæller: hvert af dem forekom ham som en Sjæl, der var ene.

Der var store, aabne, dristige Sjæle, berusede i Farver, rige paa Skønhed, og andre, som var blege og tilbagetrukne. Og nogle vare sære og kantede, ligesom stred og stammede sig frem gennem Tegningens Linier og Farvernes Sammenstillinger, mens der ogsaa var dem, som med buldrende Paatrængenhed strakte Hænderne ud efter Beskuerens Frakkeknaphul. Men en stor Del bare eftersnakkede ganske mageligt, hvad andre havde sagt før dem. De syntes malede af Avlsforvaltere og fremstillede Guds grønne Jord som en Samling taabelige Salatbede.

Og med dem hyggede Folk sig bedst.

Tage havde gaaet næsten hele Udstillingen igennem. Da var det, han traf Ridder Thorvald.

Inde i en af de inderste Sale sad han ganske stille paa en Stol. Det saa ud, som om han var dybt hensunken i et stort Lærred med noget

trægrønt og søblaat. Men hans Blik var ganske fraværende.

Tage hilste. Og pludselig fik han Lyst til at indlade sig med ham. Med en Art Galgenhumor sagde han til sig selv, at her var maaske Manden, han kunde slaa sig sammen med.

Han gik hen til ham.

„Goddag, Hr. Solfelt. De studerer Malerier“.

Ridder Thorvald kastede et forskende Blik paa hans Ansigt. Men der var idel Velvillie at skue.

„Ja, jeg fordyber mig i de bildende Kunster. Sikke noget Petersillie!“

„De fik vist et underligt Indtryk af mig, sidst vi var sammen. Jeg var ikke oplagt den Dag“.

„Nej, De var, om jeg saa maa sige, noget ru i Kanten.“

„Jeg ved det godt selv. Derfor er jeg ogsaa glad ved, at jeg træffer Dem her. Saa kan De maaske dog lære mig at kende fra en anden Side“.

(„Hykler!“ sagde han til sig selv).

De fulgtes gennem Sideværelserne, standsede hist og her foran et Billede. Ridder Thorvald havde Hovedpine, sagde han — formedelst Syndernes Mangefold.

Da de kom ud paa Gaden, foreslog Tage, at de skulde gaa sammen ind paa en Kafé.

Ridder Thorvald saa paa ham. Lidt mistænksomt.

„Ja,“ sagde han, „et Sted skal man jo sjaske hen.“

De skraaede over Kongens Nytorv og forsvandt bag en glastrudet Dør.

Nu — i Absinttimen — var der fuldt af Folk. Tage og Ridder Thorvald maatte tage til Takke med en beskeden Krog i et af de inderste Værelser.

Ridder Thorvald havde ikke før gæstet Stedet. Han følte derfor en vis Usikkerhed, som han søgte at overdøve ved en støjende Adfærd.

„Vi skal vel have Gambrinus?“ sagde han. „Ogsaa kaldet Øllets Lyst og Spruttens Hoffærdighed.“

„Hvad mener De om Portvin?“

„Ja, jeg er ingenlunde kræsen. Jeg har en forunderlig fordomsfri Gane. Alting bider paa den, om det saa er Fandens Fusel til tyve Grader Reaumur.“

De fik Portvin.

Ridder Thorvald skyllede i Hast et Par Glas ned. Men derefter gav han sig til at nippe og skænkede des rigeligere for Tage.

Gnudtzmann: Ridder Thorvald.

„Det er en paalidelig Drik,“ sagde han. „Nu kunde det ellers mere mig at se, hvad en lille hastig Kognak formaar at udrette i denne Verden. De der — Adonis, Apollo, Evnuk, hvad De hedder — to mindreaarige — af de smaa haandfaste til halvtreds Øre pr. Snude.“

En Opvarter, fuld af blegfed Majestæt, nærmede sig med smaakrænket Højagtelse. Ridder Thorvald havde strakt Benene fra sig og saa ringeagtende paa ham gennem Lorgnetten.

„To mindreaarige!“ gentog han.

„Kognak,“ forklarede Tage i en overbærende og lidt tilrettevisende Tone.

Ridder Thorvald blev rød i Hovedet og trak Benene til sig.

Men næppe var Kognakken kommen paa Bordet, saa bestilte han Øl. Og da Øllet mødte frem, indkrævede han en ny Forsyning af Kognak. Saadan blev han ved at skifte.

„Man maa sørge for, at Mavesaften ikke tørrer ind,“ sagde han. „Thi som skrevet staar: vi skulle alle vandre som Kameler udi Ørkenen.“

Tage drak ganske rolig, hvad der blev sat for ham. Han forstod ikke, hvordan det var fat med ham idag: han, der ellers var saa maadeholden og som bildte sig ind, at han intet

kunde taale — sad han ikke der ganske uanfægtet af disse Alkoholmængder, som skyllede over hans Læber!

Anderledes med Ridder Thorvald. Han blussede og var tyk i Mælet, og af hans Mund udgik der milde Brus af Væde. Eftersom Rusen skred frem, blev han mere og mere veltalende og aabenhjertig.

„Du Aarup,“ sagde han — han tiltalte Tage skiftevis med „Du“ og med „De“ — „Du Aarup, det er en lille sød Spædegris, Frøken Tønning. Jeg kan sgu Fa'enme' saa godt lide hende. Jeg ved nok, at jeg er en Drukkenmaas og gaar i Syndens Lænke som en brølende Løve, men ser De: man bliver ældre. Man konsilosoliderer sig. Og saa er man jo alligevel i en Stilling. Man har sit faste — man kan vende om, hvad Dag det skal være. Mulæslet — han er fortabt, han er ligefrem ikke til at have med at gøre, saa snart han kan lugte Spiritus i Distriktet. Han er efter det ligesom et Marsvin efter Kartoffelsalat — han er vitterlig en Synder for Herren! Men med mig, ser De, der er det en anden Sag. Jeg har Principper, min fine, søde Ven — jeg har faktisk Principper . . . Apollo! Ganymed! Servus!“

„Nu skal De ikke drikke mere,“ sagde Tage i

en bestemt Tone og lagde sin Haand paa hans Skulder.

„Sludder! jeg vil jo bare have Kaffe! Drik ud for Satan . . . Ved De, hvad jeg troede? Jeg troede Fanden piske mig, at Du var jaloux paa mig, Din Hankat! Jeg troede, Du havde noget imod mig for den lille Frøkens Skyld! Men nu er det jo klaret, og nu er vi som Davidsen og Jonathan i Hvalfiskens Bug . . . Aa ja! aa ja, hvad skal man sige til det? Livet er en Bøfsteg med Løg — enten er Kødet skidt eller ogsaa Løgene! . . . Kellner — Sørensen — Petersen — hvad De nu hedder — maa jeg faa Morgen-Berlingeren med Familie-Begravelserne i — og saa en Cikorie!“

„Kaffe“, forklarede Tage.

Opvarteren gik.

Men inden han kom tilbage, havde Ridder Thorvald rejst sig tungt og med stiv Holdning. Et Øjeblik filtrede han sig ind mellem en ældre Herre med „Times“, to Damer med Iskager og en russisk Moppe i Fløjl. Men med nogen Anstrengelse kom han dog klar igen og forsvandt ud gennem en Bagdør.

Lidt efter saa Tage ham komme ud af Porten og krydse over mod Droskerne paa den anden Side af Torvet. Med et lille Smil

var han Vidne til, hvordan han underhandlede med en af Kuskene, klappede ham paa Skulderen, tabte sin Cigar, fik den stukket i Munden igen og blev hjulpet ind i Drosken . . .

Sagtmodig kaldte Tage paa Opvarteren og betalte den fælles Fortæring.

Mellem Ridder Thorvald og Mulæslet bestod der et delvist Formuefællig. De samavlede i Aarets Løb adskillige Veksler, hvilke sugede deres Næring af tvende graanende Herrer, den ene Partikulier og den anden Grosserer. Hver havde sin, og hver anden Gang udstedte Ridder Thorvald Vekslen, mens Mulæslet endosserede og Partikulieren diskonterede. Hver anden Gang var Mulæslet Barnefader, Ridder Thorvald Endossent og Grossisten den, der ydede den klingende Mønt.

Ved denne besindige Driftsmaade var det i lang Tid lykkedes at holde den samlede Gæld nogenlunde i Tømme. Men nu var den begyndt at trænge paa. Der var mellem Kreditorerne megen tørstig Tale om at tage Forholdsregler.

„De Næringsdrivende brøler under Ørkenens Palmetræer,“ sagde Ridder Thorvald til sin Ven. „Det er nogle sultne Lus.“

„De er saa“, sagde Mulæslet. „De Folk mangler moralsk Alvor. De har ingen Orden i deres Pengesager“.

„Vi kommer til at realisere noget. Jeg har et Parti tomme Flasker“.

„Man kunde sælge sin Overbevisning. --- Bare man havde nogen“.

„Jeg tror, jeg vil tage en Kvinde til Ægte.“

„Og jeg vil gaa hen og hænge mig.“

Ridder Thorvald havde i den sidste Tid ikke saa sjældent slaaet paa, at han havde Giftermaalsplaner. Han vilde se at blive Herredsfuldmægtig i en mindre By. Og saa vilde han købe sig en Villa, en Hængekøje og en Kanarie-fugl.

„Der er vist noget at udrette i Retning af Svindel og Bondefangeri. Men man maa se at finde et Sted, hvor de misbilliger den nymodens Literatur og Laksko. Ellers er de ikke tilstrækkelig rene af Sæder. Og saa er de for durkdrevne“.

Hos Justitsraad Tønnings havde han i den senere Tid været et Par Gange. Han blev altid venligt modtagen, men alligevel var han varsom med at forny sine Besøg. Thi efter sit sidste Samvær med Tage var han ikke meget for at træffe sammen med ham der i Huset.

Nu var der imidlertid Tale om, at Tage vilde

gøre en Studierejse til Udlandet paa nogle Maaneder. Ridder Thorvald imødesaa med lyse Forhaabninger hans Fraværelse.

. . . „Jeg gaar sgu og bliver Familie-Menneske,“ sagde han en Dag til Mulæslet. „Jeg har allerede købt mig et Par Galoscher. Nu kommer Fader snart til Staden — saa øver vi os“.

Naar hans Fader — en Gang om Aaret — opholdt sig nogle Dage i Hovedstaden, lod Ridder Thorvald sig nemlig spinde ind i et vidt forgrenet Familie-Net. Han spiste til Middag rundt om i Byen hos forskellige Slægtninge, som han ellers — efter eget Sigende paa Grund af overhængende Travlhed — næsten aldrig besøgte. Om Formiddagen var han med Faderen paa Visiter, og Aftenen tilbragtes i Teatret eller Tivoli, hvor Mulæslet slog Følge som særlig tilkaldt Fornøjelsesraad.

Hr. Solfelt den ældre var Købmand i en fyensk By. Det var en lille tyrehalset Herre med høje Skuldre, en sagte vuggende Mave og et Ansigt, der i slappe Folder hang ud over det høje, sorte Halsbind. Hans Tale var stakåndet og afbrødes hyppigt af en indeklemt Grynten, der undertiden gav sig Luft i lydelig Harken med tilhørende Hvæsen, Spyttten og Næsepudsning.

Denne Gang var Ridder Thorvald under

Faderens Besøg fuld af den sønligste Æmhed overfor ham. Han var troligt om ham fra Morgen til Aften, og hver Dag spiste han til hans Ære Familie-Kalvesteg i en lunende Kres af Onkler og Tanter, Fætttere og Kusiner. I denne Cirkel var Faderen, i hvis Øjne hans Stilling i Ministeriet var en sikker Port til Statens største Hædersposter, utrættelig i at udbrede sig om disse lysende Fremtids-Udsigter. Ridder Thorvald fik ved al denne Lovprisning en Fornemmelse, som om han var en Rulle Tøj, der lagdes frem paa Disken og anbefalede til Kunderne med mange højtidelige Besværgelser og opmuntrende Klask.

Paa samme Tid skiftedes han og Mulæslet til, naar de var sammen med Købmanden, at fremkomme med lempelige Antydninger af de betydelige Omkostninger, der var forbundne med at leve i København.

Men naar man kom ind paa dette Emne, antog Faderens Ansigt et aandsfraværende Udtryk . . .

Den sidste Aften var de alle tre sammen i Tivoli. De var komne i særdeles god Tid, for Solfelt den gamle var ved enhver Lejlighed bange for at komme for sent og indfandt sig derfor gerne en halv Times Tid, før det var strengt nødvendigt. Og han vilde have alt med,

lige fra Forestillingen paa Plænen til Pantomimen.

De havde overværet en Afdeling i Koncertsalen og spiste nu til Aften ved Harmoni-Orkestret. Alt efter det aarlig tilbagevendende, evig uforanderlige Ceremoniel.

„Det er noget storartet Smørrebrød, man faar her. Det erholdes ikke bedre noget Sted i København, skønt det sgu gennemgaaende er prima — men der er jo ogsaa de Steder, hvor det er forbandet skidt. Dette her er snart bedre end Rasmussens paa Jernbanehotellet — hratsch — ptø —“ Hr. Solfelt harkede ildfuldt — „kan Du huske Rasmussens, Thorvald — med Gaasebryst og Røræg — det er skam ellers Sager — det er Fanden pine mig dejligt“.

„Du er saa forbandet højroestet, Fa'er,“ sagde Ridder Thorvald i en noget muggen Tone. „Det er da ikke nødvendigt, at hele Menigheden faar den med Rasmussens Gaasebryst“.

„Skidt! Jeg siger vel ikke mere, end jeg kan staa ved. Folk kan jo lade være at lytte efter.“

„Ja, det er sikkert,“ sagde Mulæslet. „Her er da Ytringsfrihed!“

„Vil Du have en Kop Kaffe, Thorvald — hratsch — ptø — og en Napoleonskage?“

„Nej Tak. Jeg æder ikke Klister“.

„Saa vil jeg sgu. Og Svabel vil nok ogsaa,

det kan jeg se paa ham — han kan nok lide det søde — øf — hm . . . Hej — De der!“

Han bestilte Kaffe.

„Hvad er det nu for en Slags Damer, der sidder her rundtenom?“ blev han ved og plirede med sine smaa, vimse Øjne. „Er det ordentlige Damer eller er det bare saadan nogle Kiksemakkeduller?“

„Det er vist meget anstændige Damer, meget anstændige,“ sagde Mulæslet.

„Det glæder mig sgu. For Tivoli skal dog være et Sted, hvor man kan komme med sine paa-rørende Damer . . . Jeg siger i det hele taget, at saadan ude i det offentlige Liv der skal Folk minsæl træde saadan op, at man ikke kan sige noget om det. Den nye Løjtnant, som vi har faaet til Byen, han var for nogen Tid siden inde paa Rasmussens Hotel med en Syngeputtehøne fra Varieté-Pavillonon. Det er noget Griseri, siger jeg — det er et skidt Eksempel overfor den opvoksende Slægt. Moralen den har jeg ikke noget at gøre med — privatim — lad Folk bare more sig, siger jeg . . . Men fordi en Mand gaar med en beskidt Skjorte paa sin private Krop, derfor behøver han dog ikke at tage den uden paa Bukserne i Selskabslivet. Det sagde jeg ogsaa til Rasmussen: „De skal tage og smide dem ud, Rasmussen,“ sagde jeg,

„De kan ikke være tjent med at have Venus-tempel her i Deres almenagtede Hotel.“ Men Rasmussen han turde ikke, for det er jo fra Løjtnanterne, han skal have Fortjenesten. De civile Embedsmænd er nogle Fedtebukser, de giver ikke noget ud“.

„Rasmussen var vel fuld?“ indskød Ridder Thorvald.

„Nej, han var sgu saa ædru som et nyfødt Lam — æw — hrr — jeg er for Resten Medlem af en af disse Sædeligheds-Foreninger. Man giver to Kroner om Aaret, og saa faar man et lille Blad — der staar saa meget interessant i — man maa jo følge med paa det Omraade ogsaa . . . Men Københavnerne de mangler — hvad skal jeg kalde det — Finfølelse. De har ikke den rigtige Aand — man læser jo saa meget om det — om denne Literatur og dette . . . Hør, nu begynder vist Pantomimen snart“.

„Der er længe til.“

„Ja, vil Du bare passe paa Klokken! For det har vi jo ikke hjemme, saa det maa man da tage med . . . Ja, I to, I bryder Jer naturligvis ikke om det. I har saa meget andet at more Jer med“.

Naa,“ sagde Mulæslet, „jeg finder det virkelig særdeles underholdende. Men det er jo sjældent, man har Raad“.

„Ja,“ sagde Ridder Thorvald bittert, „man maa saamænd være glad til, at man har det nødvendige og en Tiøre til at more sig for om Søndagen.“

Købmand Solfelt havde imidlertid ingen Ro paa sig. Det varede ikke længe, før de to andre maatte føje ham i at gaa med hen og stille sig op foran Pantomimeteatret

Denne Opstilling var for Ridder Thorvald Aftenens tungeste Prøvelse. Der var i Trængslen altid unge Mennesker med meget lange Cigarer, som bestandig kom i en farlig Nærhed af hans Overfrakke og hvis ildelugtende Røgskyer pustedes ham ind i Ansigtet. Og der var smaa Børn, som opløftedes af deres Fædre og som sparkede ham mellem Ribbenene med deres begejstret sprællende Ben.

„Jeg kender ikke noget saa idiotisk som Tivoli før tolv,“ sagde han til Mulæslet. „Jeg har altid en Fornemmelse, som om jeg var kommen paa Børnebal og bleven tvungen til at more mig.“

Gamle Solfelt var kommen i Samtale med en Familie, der stod opstillet ved Siden af dem.

„Det er jo ikke Casorti,“ sagde han. „Men jeg synes dog, jeg skal hen og se det, naar jeg kommer til København. De er maaske her fra Byen?“

Jo — den fremmede Familie var fra Byen.

„Ja, København er jo bleven en storartet By i mange Maader. Det var saamænd Synd at sige andet. Men ude i Provinserne kommer vi ogsaa med. Og jeg maa sige, jeg er tilfreds med, som jeg har det. Jeg har min Forretning i en gammel Smadrekasse, for Bønderne de kan bedst lide en Butik, som ikke er for flot — ellers tror de, de kommer til at betale mere for Varerne — men om jeg havde Lyst, kunde jeg rive den ned og bygge en ny, hvad Dag det skulde være. Jeg kan kort sagt gøre og lade som jeg vil. Hvad kan man saa forlange mere?“

„Nej, det er saamænd vist.“

„Ja, det har De sgu Ret i — det har De Ret i — ærr — hratsch — ptø.“

. . . Gamle Solfelt skulde rejse tidligt næste Morgen. Derfor gik man ud af Tivoli straks efter Pantomimen.

I Vesterbros Passage kom to unge Damer gaaende dem i Møde. De havde blegt sminkede Kinder og graadige Øjne under store fjerbesatte Hatte. Gamle Solfelt smilede og spyttede, og de to Uskyldigheder standsede. Købmanden gjorde Mine til det samme.

„Er Du gal, Fa'er?“ sagde Ridder Thorvald og trak ham i Armen.

„Hvad — skidt — de kunde vel ikke æde mig. Jeg har da set Kvindfolk før. De saa meget imødekommende ud — det var vist et Par rigtige Bramaputraer.“

Udenfor Hotellet, hvor Købmanden boede, tog Mulæslet Afsked. Ridder Thorvald gik med op.

„Nu skal jeg vel hilse dem allesammen hjemme, Thorvald?“ — Gamle Solfelt gik i Skjorteærmer og pakkede sine Sager sammen. Ridder Thorvald havde slaaet sig ned i Sofaen.

„’turligvis“.

„Jeg maa da huske at faa en lille Sjat Kognak med i en Flaske. Naar man tager et lille Stenk om Morgenens, saa sover man saa stort i Toget. Det giver Appetit til Frokosten paa Færgen — der gælder det jo om at tage til sig, for det koster jo lige meget“.

„Ja, Du forstaar nok at regne den ud, Fa’er. Bare en anden kunde sin Reguladetri lige saa godt som Du. Saa gik Pungdyrene ikke saa villigt i Byen.“

„Aa — Du har vel nok, hvad Du behøver — hrr — saadan et ungt Menneske!“

„Jo — Tak — jeg har lige akkurat til Cigarer og Øl.“

Faderen tog sin Tegnebog op af Brystlommen. Frem af dens Indre kom en Bunke Sedler. Han lagde dem foran sig paa Bordet og glattede dem ud.

Ridder Thorvald kneb Øjnene skælmsk sammen og missede til dem, mens han udstødte en kælent klukkende Lyd. Men Faderen lod ikke til at lægge Mærke dertil.

„Lad os se, om her er, hvad der skal være“, sagde han og begyndte at tælle Bunken igennem.

„Jeg kan ikke forstaa, at Du gider slæbe alt det hjem. Du skulde hellere tage og overlade mig det til Erindring.“

„Ja Du snakker godt for Din Pose. — Ved Du, hvad jeg havde at leve af, da jeg var i Din Alder?“

„Nej?“

„Halvtredsindstyve Rigsdaler om Aaret og fri Station.“

„Ja, saa kan jeg godt forstaa, at Du slog Dig paa at bedrage Bønder.“

„Hvad er det, Du siger, Din Køter? Kalder Du Din Fa'er for en Bedrager?“

Han søgte at give sin Stemme en vred Klang. Men hans Aasyn skinnede af smigret Glæde.

„Ja, gu' gør jeg saa. Sikke noget Skidt, Du sælger dem!“

„Naa naa naa — de faar det jo til Spotpris. Forretningen er jo for de — hratsch — ubemidlede Klasser. De staar sig ved det.“

„De gør Fanden. Men naar Du først faar Pigerne ind paa et Glas Kirsebærvin . . .“

„Naa naa naa.“ — Denne Gang lykkedes det de Solfelters Overhoved at se streng ud.

Ridder Thorvald slog et Slag hen over Gulvet. Med ét standsede han og vendte sig om mod Faderen.

„Vil Du laane mig 500 Kroner?“

„Gu' vil jeg ej.“

„300 da?“

„Ikke en Øre. Du kan lade være at more Dig saa meget, Din Vipstjært. Tror Du, jeg er født igaar? Jeg ved jo nok, at Du ikke bruger Dine Penge til Brystsukker — hrr — hratsch — ptø . . .“

„Ja ja. Godnat da, Fa'er“.

„Godnat, min Dreng. Du kommer vel paa Banegaarden i Morgen?“

„Haaber det.“

. . . Ridder Thorvald gik ud gennem Porten. Der gravede sig et spodsk Smil frem om hans Læber.

„Hm,“ sagde han ved sig selv, „man burde vist se at faa købt sig et Hampereb, mens man

endnu har det lidt behageligt i denne Verden. Man er jo et Fæ, at man ikke gør det“.

Men Smilet blev ved at holde sig, til han naaede hjem.

Oppe paa sit Værelse tændte han straks Lys. Han fik Ild paa en Pibe og satte sig mageligt til Rette ved sit Skrivebord.

Frem af sin Skuffe hentede han et Brev. Det var fra hans Kontorchef og indeholdt en venskabelig Advarsel mod vedblivende at forsømme Kontoret saaledes, som han i de sidste Dage havde gjort.

Han læste det et Par Gange igennem. Sad saa lidt og saa paa Underskriften. Der stod bare Efternavnet, skrevet med en lille forvirret og usikker Skrift — fem Bogstaver, der saa ud, som om de sparkede hinanden op ad Benene.

Disse fem Bogstaver — han blev ved at stirre paa dem, til de begyndte at svirre for hans Blik som fem forkrøblede, hinkende Stankelben. Han lagde Brevet bort og forsøgte at jage dem fra sig. Men de viste sig for ham allevegne, paa Loftet, mod Lampeskuplen, paa det hvide Sengetæppe . . .

Og pludselig greb han et Ark Papir, der laa foran ham paa Bordet, lagde Kontorchefens Brev ved Siden af og begyndte med

rastløs Iver at prente, prente — til de stod
alle fem ved Siden af hinanden . . .

Fem Bogstaver . . .

Smilet gravede sig dybere og dybere om
hans Mundvige.

Ud! ud! . . . Omsider havde da Tage slaaet det fast, at han vilde rejse. Hjemmet og hvad dets var — det tyngede paa ham med sin Indendørs-Lummerhed, lullede alle hans Virke-trangs Børn i Slummer.

Alligevel — Kamp havde det kostet ham at rive sig løs. Oppe i Justitsraad Tønnings Dagligstue havde han flere Gange drøftet Sagen med Fru Tønning og Esther. Indtil omsider Esther gav det afgørende Stød til, at han overhuggede det Slæbetoug, der endnu bandt hans Beslutning.

„Du *skal* rejse,“ havde hun sagt. „For Du trænger til det, Tage. Mere end Du selv ved af.“

Saa havde han lovet det — i Grunden ret tilfreds. Alligevel en Smule fortrydelig over, at hun saadan uden Vaklen vilde se ham over alle Bjerge.

Kun faa Dage var der endnu til, at han

skulde afsted. Han var midt i Afskeds-Skærsgården: et Par Visiter her, nogle Forretninger at ordne hist . . . og saa alle de mange smaa Ting, som skal købes ind og alt det, som skal aftales og have til Rede . . .

Til hans Ære gav Justitsraad Tønning Skovtur.

Familie-Skovtur i Charabanc. I Magasinet under Kuskesædet stegte Kyllinger og Sildesalat og Hummer og haardkogte Æg. I Bunden af Vognen hele Familiens Forraad af Plæder og Overtøj og Paraplyer. Og paa Bukken ved Siden af Kusken Enepigen Knuddine, en Dejlighed med marmoreret Lød og en Vorte paa Kinden og en bulden Finger paa hver Haand. Af Sindsbevægelse over det, der forestod, tindrede hun som en Valmue og fægtede forvildet med Armene i Luften.

. . . Langt om længe kom man afsted.

I den tørre Solhede var Strandvejen som strøet med Mel. Mel, der havde drysset sig over de Kørende, ophvirvlet af Hestenes Hove og Vognens Hjul. Ganske stille var der. Villagerne døsede med nedrullede Gardiner og Markiser, der havde sænket sig som Laag over trætte Øjne. Kun nu og da kom der en Brødvogn luntende . . . eller en Cyklist hastede kobberød og halvsmalettet ind ad Byen til . . .

Og saa summede Luften af Fluor — det lød som Klang af en fjern, usynlig Cello . . .

Paa Vognen led man sagte Kvaler. Sædernes lave Rygstød frembragte en Fornemmelse af langsøm Radbrækning. Og dertil kom, at Pladsen var saare knap. Ridder Thorvald havde Globergs spidse Knæ hamrende som Murvædere mod sine. Mulæslet, der havde faaet Plads mellem Skuespiller Aarup og Justitsraaden, følte sit Legeme blive fladtrykt som en blød, gummiagtig Masse.

„Hermetisk, Kære,“ sagde han over til Ridder Thorvald, „— henkogt.“

Fru Tønning var i grøn, ulden Kjole og sort Mantille. I Begyndelsen havde hun været opfyldt af Bekymring for, at det vilde blive koldt paa Hjemturen. At dog Tønning heller ikke var til at formaa til at tage et uldent Tørklæde om Halsen!

Hun vilde derfor ikke give efter for Varmen. Man burde være glad ved, at Luften dog var saa lun, sagde hun. Men i al Hemmelighed løsnede hendes lille buttede Haand en Hægte her og et Par Knapper hist.

Paa Tage virkede det lille Selskab som en Melodi af plump Lystighed paa den, hvis Sind er forstemt. De godmodige Smaavitser, som Varmen gav Justitsraaden Anledning til, skur-

rede mod hans Nerver. Og — som det var hans Vane — han forstørrede Situationen, taarnede det hele op til et Sindbillede — disse skikkelige Mennesker, der søgte at finde sig i en Ulempe, halvt givende efter, halvt strammende sig op til det bedst mulige Humør — de flød i hans Tanke sammen i en lad og sumpet Ligegyldighed.

Selv Esther kunde han ikke holde udenfor det. Og han stivnede sig ind i tavs og saarende Unærmelighed.

Esther mærkede det.

„Fryser Du, Tage?“ spurgte hun halvt drilende, halvt venligt. „Du ser saa bidsk ud.“

Men uden at svare vendte han Hovedet til den anden Side.

Esther knejste. Dette var dog lidt for Selvhersker-agtigt. Sad han ikke der og skruede sit Humør op og ned efter sine Luner — stod det paa fuldt Blus, tilstod han allernaadigst sine Omgivelser at udfolde en passende Munterhed, men dæmpede han Belysningen, saa skulde ogsaa de sidde i Mørke. Sandelig — denne Gang skulde det blive ham, der først gav et godt Ord!

Ridder Thorvald mærkede hendes Misstemning overfor Tage og forsøgte at fange hendes Opmærksomhed.

Men det vilde ikke ret lykkes for ham at faa knyttet en Samtale. Han forstod det ikke: saa ofte han var sammen med Esther, var det, som om alt, hvad hans Tanker ellers omspændte, blev til golde Flintesten, af hvilke det ikke var ham muligt at fremlokke selv de mest dagligdags Ord. Hver Gang en Ytring af noget Indhold var ved at trænge sig frem over hans Læber, kvaltes den af hans egen Kritik. Og saadan fik han kun fremført nogle taabelige Hyverdagsfraser.

. . . Man var staaet af ved Indgangen til Dyrehaven og gik nu ind i Skoven, mens Vognen med Knuddine og Madkurvene kørte i Forvejen ned til Fortunen.

Lidt efter lidt gød Skoven sin friske og styrkende Kølighed over de forstrakte, svedmatte Lemmer. Foroven vuggede det løvede Solsejl sagte op og ned. Endnu var Bøgene ganske lysegrønne, og mellem de mørke Grenerammer var Bladenes Myriader udspændt som et florlet Kniplingsværk, der hævede sig frem paa Baggrund af den blaa Himmel. Skovløberhuset ved Vejen var bleven hvidtet, og det duftede af frisk Tjære, og udenfor dansede der en Hund i sin Lænke og bjæffede lystigt mod alle Verdenshjørner . . . Og de sorte Skovsnegle var begyndt at komme frem — de krøb tværs

over Vejen og stak Følehornene ud — først det ene og saa det andet — og saa strakte de med Velbehag deres glinsende Krop i den svale og milde Skovskygge . . .

Uden at Esther og Tage havde søgt hinandens Nærhed, var de tilfældigvis kommen til at gaa Side om Side.

Et Øjeblik var de tavse. Men saa kunde Esther ikke mere holde det ud. Det var, som om Ærgrelsen skulde sprænge hende.

„Du er rigtig elskværdig idag,“ brast det ud af hende.

„Man kan jo ikke altid være lige godt op-lagt.“

„Nej, det kan man sandelig mærke. Du forstiller Dig ikke. Det vilde vel ogsaa være for meget forlangt af Dig, at Du skulde tage *det* Hensyn til os.“

„Jeg maatte vist i det hele taget hellere være bleven hjemme,“ sagde han stille.

„Jeg tror det næsten ogsaa.“

Der havde tegnet sig to røde Pletter paa hendes Kinder. Tage traadte tungt paa Jorden. Hans Øjne saa ud, som søgte de et Hvilepunkt langt borte.

„Ja, ja,“ sagde han, „det forstaar Du nu ikke, Esther. Og saa faar det jo være.“

. . . Man var naaet op paa en Bakke, hvorfra der var vid Udsigt til alle Sider.

Aarup fik Lyst til at synge. Han havde bevaret en smuk og blød Baryton, der endnu gjorde ham yndet i Sangroller.

Det var om Skoven, han sang. Om Menneskeliv, som leges under Træernes Kroner. Om Eventyret, som sidder derinde med vaagne Øjne, hvis Regnbuehinde intet Øjenlaag dækker. Om Tiden, som med udspilede Vinger staar stille mellem sorte Stammer . . .

Gennem Skoven vandrer der et ungt Par. Næsten er de Børn endnu: hendes Skikkelse er lige op og ned som et ungt, højstammet Træ, og om hans Mund er Skægget dunet som Kæruld. Syngende gaar de ved hinandens Side bort fra den alfare Vej. Og for deres Fødder hvirvler de visne Blade op. Saa ser de paa hinanden, og de er Mand og Kvinde. Og de gaar ind mellem de mørke og tætte Graner, mens en Skovskade hoverende kreser over deres Hoveder . . .

. . . Men udenfor Skoven ligger Markerne med deres Plovfurer, som skal tilsaas og hvor Sæden skal høstes og Menneskene strides om Føden . . .

„Det lyder Fandens godt her under Træerne,“ sagde Mulæslet, da Sangen var ude.

Men Esther ilede hen til Aarup og greb hans Haand mellem begge sine.

„Tak, Tak for Sangen,“ sagde hun. Og der stod Taarer i hendes Øjne.

I samme Nu var hun som forvandlet. Hun lo og talte saa med En og saa med en anden. Og hendes Lystighed smittede det øvrige Selskab. Kun Tage blev ved at være indesluttet. Han gik ganske for sig selv bagved de Andre.

. . . Hen paa Eftermiddagen, da man havde spist, foreslog Esther, at de unge skulde gaa endnu en Tur i Skoven.

Hun saa bønligt paa Tage. Men denne skyndte sig at foreslaa Mulæslet Følgeskab. Og saa gik Esther sammen med Ridder Thorvald i Forvejen.

Mulæslet begyndte at fortælle Tage en lang Historie om et Eventyr, der en Gang var hændet ham netop i denne Del af Skoven. Det var en Søndag, ret en svinagtig Søndag med Regn-skvat og særdeles Kognaksfugt flydende over alle Borde . . . Han var bleven noget betynget inde paa Fortunen — — og saa havde han herude truffet en Kvindesperson. Han kunde nu i Grunden ikke lide Kvindfolk, for de var saa filtrede og indviklede, med saa mange dulgte Aflukker og Kruseduller baade for og bag. Men nærværende Eksemplar var kommen saa ny-

slaaet frimodig hen til ham, at han ikke kunde modstaa.

Nok om det: han var fulgt med hende ind til Byen og bleven indført i Huset hos hendes Tante og Onkel — Onkelen var Værthusholder og bortset fra nogen Bedrukkenagtighed en virkelig harmonisk Personlighed, Tanten opdrættede Plejebørn, som gerne døde efter Udbetalingen af en Sum en Gang for alle . . . men saa nogle Maaneder senere, saa var omtalte Kvinde kommen til ham og havde været hysterisk og talt om sin Skændsel — og han havde været nødt til at slaa mange gode kongelig danske Mønter i Spiserøret paa hende og hendes Paa-rørende . . .

Naa — da Tidens Fylde kom, havde han da ogsaa faaet Lov at se Barnet, og det havde lignet ham paa en Prik og havde leget med hans fraseparerede Urkæde og pattet paa hans Tommelfinger med sin lille snaskede Høns-gumpe-Mund . . .

. . . Men Summa Seminarium — det var tilsidst kommet for en Dag, at dette *enfant terrible* ingenlunde var den en Gang elskede Kvindes men derimod et af de overlevende Plejebørn og udlaant hende af Tanten til dette udvortes Brug. Og da saa endelig den hele Helvedesmaskine var afsløret, havde han oven i

Købet maattet give hende tyve Kroner for at lade være at tage Livet af sig . . .

Tage hørte ikke synderligt af denne Historie. Han havde en Fornemmelse, som om hans Sjæl var spaltet i to Halvkugler, der ikke kunde komme til at suge sig fast mod hinanden. I den ene var der det ubestemte Fjendskab mod alt og alle, som han hele Dagen havde baaret paa, og i den anden en selvbeskuende Latter-Oplagthed, som stadig gentog de to Ord: „Dum Skinsyge, dum Skinsyge . . .“

Men som han nu der saa Mulæslets brede, grove og fnisende Fjæs vendt mod sig, tog Vreden Overhaand og valgte til sin Genstand dette kyniske Rundhoved. Han standsede med et Ryk og sagde hvast ind i Ansigtet paa ham:

„Hvor nogle Mennesker dog kan være tarvelige!“

„Ja, det er saamænd vist,“ sagde Mulæslet, der misforstod ham, velvilligt smilende. „De var jo ikke, hvad man kalder Adelsmennesker.“

Ogsaa Tage kom til at smile. Men Smilet var spodsk.

„Jeg kommer til at tænke paa en uvorn Dreng, der fnisende krammer ud til Kammeraterne, hvad der burde være hans Skam.“

Nu blev Mulæslet usikker.

„Hvordan er det at forstaa, Hr. Aarup?“

„Ganske som De vil, Hr. Svabel.“

„Naa saadan — saaledes.“

Mulæslet anede ikke, hvad han skulde sige. Og saa valgte han at tie. Men hans Øjne blev blakkede.

„Har De noget imod, at vi gaar hver sin Vej?“ sagde Tage.

„Aldeles ikke. Aldeles ikke.“

Tage gik med hurtige Skridt videre. Esther og Ridder Thorvald var ikke mere til at se.

„Professor extraordinarius i den højere Idioti,“ mumlede Mulæslet ved sig selv. Han saa et Øjeblik efter Tage, der snart var forsvunden mellem Træerne. Gik saa roligt samme Vej tilbage, som han var kommen.

Lidt efter kom Esther og Ridder Thorvald fra en anden Side. Esther spurgte efter Tage.

„Han blev gal i Hovedet,“ sagde Mulæslet. „Han gik.“

Esther satte sig hen imellem Aarup og sin Fader. Nu vilde hun være hyggelig for de gamle, sagde hun. Hun vilde lave deres Toddy — og saa bryggede hun og smagte tilpas og skaffede Ild til Cigarerne.

„De kan vist taale en ordentlig Basse, Hr. Globerg,“ sagde hun og fyldte hans Glas til Hælvten med Kognak.

Globerg smilede forelsket til hende. Men

Ridder Thorvald, der ikke kunde fange hendes Blik, rokkede uroligt frem og tilbage paa Havestolen.

... Det var en koglende lys Sommeraften. I den stille Luft knejste Træerne som ranke Gardister — stod som en Livvagt om fangne Jomfruer, hvis slanke Lemmer tegnede sig i de hvidgraa Taager og hvis Længsels-Suk man mere kunde fornemme end høre.

Men paa den aabne Plads foran Bygningen der havde Livet hjemme. Der tumlede Oldenborrer øre af Bladsaften fra Træ til Træ, og Myggene legede Tagfat i svirrende Dans.

Syngende kom der et Selskab af unge Kvinder og Mænd hen ad Vejen. Kvinderne bar grønne Grene. Og en af de unge Mænd lagde Armen om sin Dames Liv og snurrede hende rundt, og saa lo de begge to.

Over Justitsraadens lille Selskab var der faldet Stilhed. Fru Tønning smaasoy, udmattet af den besværlige og trættende Dag. Ingen syntes at tænke paa Tage.

Kun Esther kunde ikke faa Ro paa sig. Og jo mere det led ud paa Aftenen, des mere voldte den forgæves Venten hende Pine. Tale om sin Uro vilde hun ikke, og alligevel dirrede den gennem alle hendes Nerver, brændte den hende gennem Huden.

Allerede begyndte Stjernerne en for en at tændes, og ude fra Sundet lyste en Dampers grønne Lanterne.

Ubønhørligt sænkede Aftenen sit Flortæppe for hendes Øjne, der forgæves kæmpede for at gennemtrænge det. Efterhaanden som Skoven til alle Sider tætnedes til en fastpakket sort Mur, maatte Hørelsen overtage Synets Vagt-tjeneste. Hvert Øjeblik troede hun at høre Skridt, der nærmede sig. De lød dumpt inde mellem Træerne — de knirkede i Grusgangen . . . men saa paa en Gang sank de tilbage i Stilhedens sorte Vande, og hun hørte nu kun Oldenborrernes Summen og en Hunds melankolske Gøen langt borte.

„Hvor monstro Tage han bliver af?“ sagde da langt om længe Justitsraaden.

„Han kommer nok,“ sagde Aarup. „Han er nu en Gang af dem, der holder meget af at vandre alene.“

Atter gik der en halv Time, [som Esther tilbragte i angstfuld og lyttende Venten. Saa begyndte ogsaa de andre at faa Uro over sig. Man gav sig til at drøfte, hvad Grunden til den lange Udeblivelse kunde være.

„Han har maaske fundet behageligt Selskab,“ sagde Ridder Thorvald med et Sideblik til Esther.

Justitsraaden gik lidt ned ad Skovvejen og kaldte. Men der var ingen, der svarede. Saa rejste de sig alle og spredtes i forskellig Retning. Og alle raabte højt den savnedes Navn.

Kun Fru Tønning og Globerg blev tilbage. Fru Tønning var bleven lysvaagen.

„Aa Herregud,“ klagede hun, „Herregud . . .“

Men Globerg sad ganske tavs og stille. Han overvejede, om der under de forhaandenværende Omstændigheder vilde være noget stødende i, at han bestilte sig et Glas Øl.

Strejftoget gav intet Resultat, og saa satte man sig paany til at vente. Man fremsatte Muligheder og fortabte sig i Gisninger. Nu og da rejste saa en og saa en anden sig, gik lidt ned ad Vejen og spejdede. Stadig uden Held.

Lidt efter lidt var næsten alle Restaurations andre Gæster forsvundne. Ude i Haven begyndte Opvarterne at sætte Borde og Stole sammen . . . Nu var der kun et lille Selskab Cyklister tilbage. Der blev drukket og holdt Taler, og Glas kimede mod hinanden.

Nede fra Klampenborg-Stationen lød der et langtrukket Fløjt af et Lokomotiv. Det var det sidste Tog, der gik ind til Byen . . .

Man gav sig til at raadslaa om, hvad der var at gøre. Aarup, der længe havde bevaret en frejdig Uforknythed, var nu ganske bleg af

Angst. Han følte sig næsten overbevist om, at der var tilstødt Sønnen en Ulykke. De andre skulde bare tage hjem — saa vilde han blive og søge videre.

Men nu var Esther bleven rolig. Hun talte godt for ham, var utrættelig i at drage den ene trøstende Mulighed frem efter den anden. De skulde bare køre alle, sagde hun, han med. Man skulde se: Tage var nok paa en eller anden Maade naaet ind til Byen.

Knuddine havde sovet i en Krog inde ved Buffeten. Nu var hun bleven vaagen og støjede grædende frem og tilbage.

„Jøsses, jøsses,“ jamrede hun, „hvem skulde dog have kunnet tænkt sig, at det saadan kunde gaa til — hvem skulde have tænkt sig det!“

„Hold nu Mund!“ sagde Ridder Thorvald, da hun kom i Nærheden af ham. Han ærgrede sig i Stilhed, opfyldt af Misundelse over de Bekymringer, Tage var Genstand for.

Knuddine tav forarget.

Men man kunde jo ikke holde Stand i Skoven til evig Tid, og omsider blev man da enig om Opbrud. Kusken havde længe smaahandlet over den lange Ventetid.

... De fleste af Strandvejens Villaer laa mørke og stængede. Og i Stilheden kunde man helt oppe paa Vejen høre Bølgenes evige Skvulp

mod Bredden. Natten var bleven kold. Det havde taget til at blæse op, og Skyer havde blindet Stjernernes Lys.

Paa Vognen veksledes der ikke mange Ord, før man hørte Hestenes Hove klapre mod Byens Stenbro.

Kusken fik Ordre til at køre lige hjem til Aarup. Da Vognen svingede om Hjørnet, lettede alle sig i Sædet og spejdede . . .

Jo — der skinnede Lys ud fra et af Vinduerne i Lejligheden.

Aarup gav et højt Raab fra sig af Glæde. Og med det samme var Stemningen slaaet om. Enhver vilde hævde, at han intet Øjeblik havde tænkt sig, at der kunde være hændet noget alvorligt.

Alene Esther sagde intet. Nu først voldte det hende Vanskelighed at holde Taarerne tilbage . . .

Alle fulgte med op. De puslede op ad Trapperne og famlede sig gennem Entréen ind i Dagligstuen. Tage aabnede Døren til sit Værelse. Han holdt Lampen op for sig, og dens Skær strømmede de indtrædende i Møde.

„Naa, Du er saamænd en rar Herre,“ sagde Justitsraaden.

„Har De ventet paa mig?

„Om vi har ventet? Han spørger minsæl, om vi har ventet!“

„Ja, saa beder jeg undskyldte. Jeg var kommen paa en fejl Vej — ned ad Eremitagen til — og Klokken blev mange . . . Saa mente jeg, det var bedst at gaa ned til Stationen . . .“

Men Aarup var vred. Det lignede ikke noget, sagde han, at sætte Selskabet i Uro.

Uden at kny tog Tage mod hans Bebrejdelser. Hans Blik søgte Esther, og det var sørgmodigt og fuldt af Bøn om Tilgivelse.

Men Esther besvarede det paa en Maade, der lagde en Afstand mellem dem.

Aarup bød paa Forfriskninger, og Justitsraaden smilte dertil. Men hans Kone mente, det var bedst, de gik med det samme.

„Ja, saa ser vi vel ikke Tage mere foreløbig?“ sagde Justitsraaden. „Eller Du kommer maaske op til os en Gang, inden Du rejser?“

„Jeg tror det knap,“ sagde Tage. „Jeg har jo en Del at gøre.“

Han rakte dem alle Haanden, og man ønskede ham lykkelig Rejse. Da han kom til Esther, beholdt han et Øjeblik hendes Haand i sin. Men hun trak den hastigt til sig. Og de forblev tavse — begge.

„Jeg synes, han var noget underlig, denne

lille Aarup," sagde Mulæslet til Ridder Thorvald, da de stod alene paa Gaden.

„Fiskebløder," sagde Ridder Thorvald, „— aander ved Gæller og drikker Hindbærlemonade af Snapseglas. Vi maa have spulet dette væk med Whisky."

Og de satte Kurs mod Paradiset.

. . . Et Par Dage senere rejste Tage til Udlandet.

„Naa, Esther, — har Kæresten været her idag?“ spurgte Justitsraad Tønning sin Datter en Aften, da han kom hjem fra Vinstuen.

„Fa'er dog!“ sagde hans Kone.

Men Esther fortrak ikke en Mine.

„Jeg ved aldeles ikke, hvem Fa'er mener.“

„Aa, Pokker tro Dig. Pigebørnene ved saamænd altid godt, naar et Mandfolk er begyndt at faa det med indvendig Varme for deres Skyld. For Resten sidder han jo snart og hænger her hveranden Dag. Vi kommer til at rydde et Værelse til ham, saa vi kan have ham om Natten ogsaa. Saa behøver han da ikke at have Ulejlighed med at gaa fra og til.“

„Fa'er tænker maaske paa Solfelt?“

„Ja gu' tænker jeg paa Solfelt. Men kanske Du ikke vil have ham, naar det kommer til Stykket?“

„Det er da ikke noget at tale til Barnet om,“ sagde Fru Tønning mildt bebrejdende.

„Aa, det er saamænd ingen Skade til, at vi forbereder hende paa det værste. — Hvordan er det — har han ikke sagt til Dig, om ikke Du kunde have Lyst til at gaa med ham i Teatret en Aften?“

„Jo, det kan ikke nægtes.“ Esther lo. „Og saa havde han saadan nogle underlige Øjne, da han sagde det.“

„Ja, der kan Du selv se. Det begynder gerne med Violbuketter, men det ender med Eau de Cologne og Teaterbilletter. Jeg kender jo da ogsaa lidt til Fremgangsmaaden fra den Gang, jeg gik og vrinskede for Din Mo'er . . . Aa Herregud, ja — kan Du huske den stribrede Fløjlsvest, Mo'er? Den kunde Du ligegodt ikke staa for. For Resten var vi to nok ikke paa Komedie sammen. Vi nøjedes med at gaa hen og se en dresseret Elefantunge . . . Hvordan var det, Mutter — var det egentlig ikke ved den Lejlighed, det gik for sig?“

Fru Tønning lo.

„Du er et gammelt Fjantehoved, Tønning. Du ved jo godt, at vi blev forlovede paa Borgerforeningens Bal.“

„Død og Pine — ja, der var det nok i Grunden ogsaa, at Katastrofen skete. Det vil sige:

vi havde jo begyndt de forberedende Øvelser forinden. Men Du vidste ikke rigtig, om Du vilde have mig — det var nok Sagen. Der var jo ham, Provisoren paa Apoteket — ham med de stramme Bukser . . .“

„Vil Du nu tie stille! Jeg har aldrig hørt Mage til Historier.“

„Ja, Du var i hvert Fald ikke meget hidsig paa Grøden. Men det hørte sig nok for Resten saadan til i de Tider. Den Gang skulde Fruentimmerne gerne gaa lidt og fimre med Føletraadene og snakkes godt for og smaatude bag Mo'ers Skorter, inden der blev noget reelt Udbytte af det. Nu om Stunder stikker de villigere paa Varerne. Og Solfelt . . .“

„Solfelt tænker vist aldeles ikke paa saadan noget,“ afbrød Esther ham.

„Hvorfor tror Du ikke det?“

Hun lo. „Nej, for han har altid sorte Negle, naar han kommer her.“

. . . Men i sit stille Sind slog hun sig ikke til Ro med dette Modbevis. Ridder Thorvalds Besøg var virkelig i den sidste Tid blevne meget hyppige.

Som oftest hen ad Aften og altid i et bestemt Ærinde, som han med en beundringsværdig Opfindsomhed vidste at skaffe sig. Han kom gerne hen ad Tetid, og naar han ude i

Entréen havde forvisset sig om, at man ikke havde spist endnu, gjorde han Mine til straks at gaa igen. Men ligesaa ufravigeligt lod han sig uden synderlig Vanskelighed overtale til at blive.

Naar man saa havde spist til Aften, blev han anbragt i Sofaen ved Siden af Justitsraaden. Og saa fik han Cigar og Toddy.

Efterhaanden var det næsten blevet, som om han hørte med til Familien. Alligevel sad han stadig med saadan et løjerligt stramt Ansigt. Han saa ud, som om han gik paa Line . . .

Men saa meget var sikkert, at han var begyndt at lægge sig efter at se lidt pænere ud. I Begyndelsen havde han somme Tider manglet en Knap i Frakken og været flosset baade paa det ene og det andet Sted. Og endnu var han jo ikke ganske ulastelig, men den Slags grovere Brøst forefandtes dog ikke mere.

Ofte, naar Esther var alene, greb hun sig i at lægge Planer for hans Fremtid. Hun følte saa moderligt for ham: han var jo i Grunden skikkelig, kunde virkelig være saa hyggelig — men det Liv, han førte, var vist saa ganske udenfor alle Fornuftregler. Man skulde bare have ham ind under ordnede Forhold, have en forsvarlig Snor om Benet paa ham . . .

Uvilkaarlig sammenlignede hun ham med

Tage. Hvor ganske anderledes var ikke han, som han stred sig frem gennem Livet, som han forstod at sætte sig noget for og at gennemføre det! Alligevel — hun kunde næsten ønske, at Tage havde noget af den andens aabne Tilgængelighed. Saa stivsindet han var, og saa kort for Hovedet — ogsaa han trængte paa sin Vis betydelig til Opdragelse . . .

Og hun tvang sig til at være vred paa ham, *vilde* jage hans Billede ud af sine Tanker. Naar det mod hendes Villie dukkede frem paany, søgte hun at gøre det saa lidet tiltrækkende som muligt ved at indfatte det i en Ramme af alle hans Unoder og Særheder.

. . . En Dag mødte hun Ridder Thorvald paa Gaden. Han kom hen til hende og hilste.

„Paa Gademøder reflekteres ellers ikke, min Herre,“ sagde hun men standsede alligevel.

„Aa, Frøken, naar det er mig. Jeg er jo dog ikke farlig.“

„Det kan man sandelig aldrig vide, Hr. Solfelt. De er vist ikke saa skikkelig, som De ser ud til.“

„Hvorfor tror Frøkenen ikke det?“

„Aa nej — man hører jo et og andet.“

Hun havde ingenting hørt. Men Ridder Thorvald blev rød i Hovedet,

„Ja,“ sagde han, „man har jo — naturligvis . . .“

Hvad han havde, sagde han ikke. Men med et busede han ud med et Forslag, som han i længere Tid havde gaaet svanger med.

„Kunde Frøkenen ikke for en Gangs Skyld have Lyst til at se, hvordan jeg bor? Jeg har to Værelser.“

„Gaar det an?“

„Ja hvad — jeg er anbragt hos en meget pæn Familie.“

Esther havde virkelig Lyst til det. Hun havde den almen-kvindelige Interesse for huslige Interiører, tilsat med en Del Nysgerrighed efter at se, hvorledes denne enlige Svend havde indrettet sig.

. . . Lidt efter stod de i Ridder Thorvalds Dagligstue.

„Ja, her er min lille Rede,“ sagde han. „Man har det jo ikke anderledes, naar man er Ungkarl.“

I Virkeligheden havde han i Forventning om dette Besøg gjort sig megen Umag for, at Værelset skulde tage sig taaleligt ud. Ellers plejede Bordet at være oversvømmet af Bøger og Shagpiber, Slips og Handsker. Nu var alt det stablet ned i den første den bedste Skuffe. Og inde under Chaiselonguen havde en hel Hærskare af tømte Ølflasker fundet Ly.

Esther gik og saa sig om i Værelset, glattede

en Fold ud i Gardinet og ordnede lidt ved Sagerne paa Skrivebordet. Ridder Thorvald var helt hensunken i hende.

„Jeg maa vel ikke byde Dem paa et Glas Vin, Frøken?“

Hun lo. Han havde buset saa pludselig ud med det og var rød i Hovedet som en Skole-dreng, der første Gang forsøger lidt Kurmageri.

„Jo Tak skal De have — siden jeg nu en Gang er her. Men jeg nipper bare. Ellers bliver jeg fuld.“

Han satte Vin frem. Der var ogsaa kandi-seret Frugt. Efter megen Grublen var han kommen til det Resultat, at dette var det fineste, han kunde have i Beredskab.

„Har jeg det saa ikke ganske net?“

„Vist har De det. De skulde bare stille Deres Skrivebord paa skraa. Og saa skulde De have noget der i Hjørnet. Hvad siger De om en Plante — en stor, grøn Plante?“

„Jo, — men saadan noget duer jeg slet ikke til at arrangere. Og hvor faar man nogen til det — naar man er ene?“

Han var lige ved at bede hende hjælpe sig. Men da det kom til Stykket, forekom det ham for dristigt.

Hans Blik faldt paa en snavset Manchet, der stak frem mellem Bøgerne i Reolen. Og da

han først havde opdaget den, syntes han, at ogsaa hun stirrede paa den.

For at bortlede hendes Opmærksomhed kom han med nogle ligegyldige Bemærkninger. Hvad hun svarede, hørte han ikke. Han syntes, det var, som om Manchetten bestandig rakte sig længere frem . . .

Saadan gik der nogen Tid. Saa rejste Esther sig og begyndte at knappe sine Handsker.

„Gaar De allerede?“

„Ja — jeg skulde jo bare se, hvordan De havde det.“

„Maa jeg da ikke følge Dem?“

„Nej Tak — jeg skal skynde mig. Jeg kan jo ogsaa saa udmærket gaa alene.“

. . . Lidt efter stod han ved Vinduet og saa hende gaa ned ad Gaden. Der var i den Maade, hvorpaa hun bar Hovedet, noget, som mindede ham om en opplantet Bajonet . . .

. . . en Bajonet, hvis blanke Staal skar ham i Øjnene.

Han drog et dybt Suk og gik tilbage i Værelset. Med store ubændige Skridt travede han frem og tilbage over Gulvet.

Pokkers ogsaa, saa kluntet han altid bar sig ad i hendes Selskab! Ellers havde han som Regel fundet Kvinderne meget fremkommelige — ogsaa i Selskabslivet — men det maatte

alligevel have været Kvinder af en anden Slags. Esther var ham som et Regnestykke, man efterhaanden har løbet sin Hjerne træt i — der maatte et eller andet Sted i hans Maade at være paa overfor hende være noget, som lammede og dummede ham — maaske bare en lille bitte Omstændighed — men hvor denne lille Omstændighed sad, det var han ikke Mand for at opdage. Han vidste bare, at han var forelsket, sukkende og uden Bagtanke — saadan som han ikke havde været, siden hans Kind skæggedes . . .

. . . Han strakte sig ud ad Vinduet og bankede med sin Stok paa Ølhandlerens Vindue i Stuen, som han lige kunde naa fra sin Førstesal. Det var det aftalte Signal til, at der skulde komme Øl.

Lidt efter laa han paa sin Chaiselongue. Og mens Øllet langsomt randt gennem hans Hals, fyldtes hans Hjerne af hamrende Overvejelser.

Oppe hos Ridder Thorvald fandt en Forhandling Sted mellem ham og Pengemanden, Partikulier Blisse. Mulæslet optraadte som Forhandlingsleder og Ordstyrer.

Hr. Blisse var en lille pluskævet Person med et bredt Ansigt, glatkæmmet lyst Haar og rødsprængte Øjne, lys Sommeroverfrakke, blank Hat, brovtende Guldkæde, Signetring, tyk Mave. Han var bleven anbragt i Ridder Thorvalds skrøbelige Lænestol, som af Mulæslet sattes i en sagselig vuggende Bevægelse.

Ridder Thorvald selv laa som sædvanlig paa Chaiselonguen og drak saare meget Øl. Partikulieren havde afslaaet at tage Del i denne Nydelse.

„Skikkelig, Hr. Blisse!“ sagde Ridder Thorvald med et strengt Blik og hævede Pegefingeren. „Skikkelig!“

„Ja men Hr. Solfelt . . .“

„Har jeg ikke betalt Dem Diskonto?“

„Hr. Solfelt — De maa dog høre, hvad jeg har at sige.“

„Gu' maa jeg ikke nikke nej . . . Kan De ønske Dem en bedre Endossent end Hr. Svabel? Ved De maaske ikke, at han skal arve en Kaffeplantage i Ildlandet foruden flere Millioner rede Krus?“

„Hr. Solfelt — nu maa De ikke gøre Nar ad mig. Jeg forsikrer Dem for: jeg fornyede hellere end gerne Deres Veksel. Unge Mennesker maa jo have det, saa de kan leve sorgløst — det forstaar jeg saa godt — hele min Virksomhed er saa at sige baseret ud fra denne Basis. Men — Sagen er den, at jeg trænger til Penge — rent ud sagt, Hr. Solfelt . . .“

Ridder Thorvald rejste sig og saa bedrøvet bebrejdende paa ham.

„De bruger for mange, min Dyrebare. De er vist bleven en Bygænger“.

Men nu blev Partikulieren hidsig.

„Ja, jeg bruger for mange Penge,“ sagde han dirrende. „Jeg bruger for mange til usolide Forretningsforbindelser . . .“

Mulæslet gav Gyngestolen et Skub, saa den sattes i en løbsk og stærkt knagende Bevægelse. Hr. Blisse greb fat i Armlænet, angst for, at den skulde vippe bag over.

„Maa jeg kalde den sidste ærede Taler til Orden,“ sagde Mulæslet. „Hans Bemærkning kunde forstaas som en Insinuation . . .“

Men nu blev Partikulieren vred for Alvor. Med en Kraftanstrengelse arbejdede han sig op af Stolen.

„Vil De behage at betale mig mine Penge, Hr. Solfelt,“ raabte han, bugnende af Harm. „Eller vil De hellere have, at jeg skal lade Deres Veksel protestere?“

Ridder Thorvald klappede ham ømt paa Skulderen. Derpaa krængede han med et smerteligt Blik Vranken ud af sine Lommer, først Bukselommerne, saa Veste- og Jakkelommerne.

„Hvad skal det sige? Vil De gøre Nar af mig?“

„Vær nu rimelig, Hr. Blisse,“ formanede Mulæslet kærligt.

„Jeg spørger Dem, om De vil have den Veksel protesteret.“

„Er De saadan en Velhaver, at De har Raad til det? Saa vidt jeg ved, koster det nogle Kroner. De skulde sandelig hellere tage den Diskonto, som bydes Dem af et godt Hjerte.“

„Jeg bryder mig ikke om Deres Diskonto. Jeg vil have, hvad De skylder mig. Og dermed basta!“

„Det gør mig ondt. Det er det eneste, De ikke kan faa.“

„Meget vel. Men det er Dem, som kommer til at tage Følgerne“.

Han gik med en ophidset Mine mod Døren men blev staaende paa Halvvejen.

„Hr. Solfelt,“ sagde han. „De tror naturligvis, jeg er en rig Mand.“

„Jeg tror, De er en Dannemand, Hr. Blisse.“

„Det mener De jo ikke, Hr. Solfelt.“

„Jo gu' mener jeg det. Men De er noget løs i Nerveskruerne. De er ikke fri for at være lidt hysterisk. De skulde købe Dem en Cykel, Kære“.

„Ja, enten De nu tror mig eller De ikke tror mig, saa siger jeg Dem, at jeg selv maa laane Penge. Jeg indrømmer, at jeg tager ti Procent . . .“

„Ja — om Fjerdingaaret“.

„Ja — jo ganske vist — men naar jeg nu maa give andre syv à otte. Ikke at tale om den store Risiko. Jeg taber betydelige Summer, Hr. Solfelt, betydelige Summer. Og jeg maa dog have noget for min Ulejlighed. Det daglige Brød, Højstærede — det maa dog være Basis . . .“

„Der ser De selv! De har saamænd ikke

Raad til det Protestmageri. Penge ser De dog alligevel ikke fra min Side“.

„Nu gør De Løjer, Hr. Solfelt.“

„Nej, Kære, jeg forsikrer Dem. En Tikrone-seddel i min Pung det er ligesaa sjældent et Dyr som en Klapperslange paa Kongens Ny-torv.“

„Jeg vil jo gerne gøre, hvad jeg kan, for at hjælpe Dem. Nu har jeg haft Forretninger med Dem saa længe — man strækker sig jo helst saa langt, som man kan.“

„De er en kulant Mand, Blisse.“

„Man maatte jo have noget højere Diskonto . . .“

„Gudbevares. Jeg er ikke fedtet“.

„Jeg vil diskontere for tyve Procent.“

„Tyve?!“ Ridder Thorvald fløjtede haanligt. „De maa jo fejle noget, Fatter — De har galopperende Storhedsvanvid. Jeg vil give Dem tolv, siden det er Dem — men saa ikke en Øre mere!“

Partikulieren blev opbragt. Hans Aasyn var som en stor, uhyggeligt glødende Ildkugle at skue.

Og atter syntes Underhandlingerne at skulle sprænges.

Dog — under mange edelige Forsikringer og krampagtige Vridninger fra Hr. Blisses Side op-

toges de igen. Og tilsidst enedes man om at blive staaende ved fjorten Procent . . .

. . . Da Hr. Blisse var gaaet, sad Ridder Thorvald og Mulæslet og hang med Hovederne.

„Nu er den snart kriminel, Mul,“ sagde Ridder Thorvald.

„Den er rent ad Helvede til,“ indrømmede Mulæslet.

I nogen Tid havde Skuespiller Aarup skrantet.

Og en Aften var der i Teatrets Forhal opslaaet Anmodninger til Publikum om at vise ham Overbærenhed.

Overflødigt — mente de, som saa ham. Thi aldrig havde hans Spil forekommet dem mere ildfuldt og ungdommeligt end i Aften. Publikum syntes helt at være hildet i hans Magt — det var som et Kæmpe-Instrument, paa hvilket alle Taster adlød hans Aand. En Trækning om hans Mund, et Glimt i hans Blik, en Nuance i hans Stemmeklang — og i alle disse Ansigter, der lyste blegt frem af Salens Halvmørke, skiftede Udtrykket som paa Kommando.

Men oppe paa Teatret gik Skuespillerne stille om.

I Kulissen var der stillet en Lænestol frem. Hver Gang Aarup kom ud af Scenen, lod han sig falde ned i den. Og hans Paaklæder stod

rede med en Pels, som Skuespilleren straks fik lagt om sig, mens han fugtede sine Læber med et Glas Kognak.

Saa længe Mellemakten varede, sad han stønende og med halvlukkede Øjne. Over den dødblege, gustne Hud laa Sminken som et spraglet, fremmed Hylster. Paa hans Pande piblede Sveden iskold frem og banede sig Vej over de kunstigt blussende Kinder. Og under hans sværtede Bryn klæbede Øjenlaagene sig tungt sammen over det matte, glansløse Blik.

Men i det Øjeblik, han saa igen stod der inde, var alle Sygdommens og Lidelsens Gribbe skræmt paa Flugt. Og de Vunder, som deres Kløer havde slaaet, lukkede sig. Det hærgede Legem blev spænstigt og rankt, og det matte Øje fik Glans og Glød, den svage og sprukne Stemme Klang og Farve.

Der var bleven tilkaldt en Læge. Da Tæppet var faldet for næstsidste Akt, forbød han Aarup at spille videre.

Men Aarup *vilde* føre Rollen igennem.

„Dødsscenen,“ mumlede han, „— Dødsscenen“.

Og Regissøren gav Tegn til, at Tæppet skulde gaa . . .

. . . Men da Stykket var forbi, blev Aarup liggende ubevægelig paa Scenegulvet.

Og mens Bifaldet skyllede frem, mægtigt, brusende mod Rampen som en Brænding, bøjedes tyve sminkede Ansigter over ham. Og hjælpende Hænder straktes frem for at støtte ham og føre ham bort.

Inde paa Sofaen i Skuespiller-Foyeren blev han lagt. En efter en forlod Kammeraterne ham. Tavse og alvorlige gik de til deres Paa-klædningsværelser. Kun Lægen og Aarups Paa-klæder blev tilbage hos den syge.

Direktøren kom ind. Han havde hele Aftenen gaaet fra og til for at forhøre til ham. Udsigten til at maatte lægge Repertoiret om havde sat ham i stærk Ophidselse.

„Ja, man er heldig!“ sagde han. „Bedst som man har faaet et Stykke, som Folk kan bekvemme sig til at se, saa gaar Aktørerne og dejser for en. Har de det godt, saa spiller de skidt, og spiller de godt, saa har de det skidt. Skuespillere burde Fanden gale mig synes af en Dyrlæge, før man engagerede dem“.

Lægen vinkede til ham, at han maatte være stille. Men han gav ikke Agt derpaa.

„Naa, hvordan gaar det saa med ham? Kan han spille paa denne Side Fastelavn?“

„De gør bedst i slet ikke at gøre Regning paa ham,“ sagde Lægen alvorligt.

Direktøren foer bandende ud af Foyeren. I

Gangen udenfor mødte han Teatrets Soubrette. Hun var trods sit Rollefag af et meget følsomt Sind, og hendes Livs Sorg var, at man aldrig vilde anvende hende i sværmeriske Roller. Hun fældede ved enhver rimelig Lejlighed talrige Taarer og var ogsaa nu ganske opløst i Graad.

Paa Direktøren virkede hendes bedrøvelige Skikkelse som et Bremsestik.

„Saa, hvad Fanden tviner hun nu for?“ raabte han. „Skulde nogen hyle, saa maatte det vel være mig. Hver Gang en af Jer faar ondt i Maven, saa er det Tusinder af Kroner ud af Teatrets Kasse.“

„Er det farligt, Hr. Direktør?“ jamrede Damen.

„Farligt? Ja gu' er det farligt. Man har ét Menneske i sit Personale — siger og skriver ét — der kan bære en Rolle — og saa maa han gaa hjem og lægge sig! Stille Fordringer — det kan I allesammen. Men passe lidt paa Jeres Helbred — tage en Smule Hensyn til Teatret — det falder sgu ikke nogen af Jer ind!“

Han foer ind i sit Kontor og smækkede Døren haardt i efter sig.

En halv Time senere rullede en Droske bort fra Teatret. Den strøg forbi Frontespicen af den store Bygning, der nu laa øde og mørk og tilstænget, forbi de oplyste Kafévinduer, inden-

for hvilke Teatergængerne drøftede Forestillingen, krydsede ned ad Strøget mellem natteglatte Fodgængere og Landauere og Drosker. Saa drejede den om ad Gader, der var stille og lidet oplyste, og holdt omsider udenfor Aarups Dør. Lidt efter halvvejs bar to Mænd en sammenkrummet og stønnende Skikkelse op ad Trapperne.

. . . Næste Dag bragte Bladene Notitser om den afholdte Skuespillers Sygdom. Deres Kilde var Direktøren, og de gik ud paa, at det kun drejede sig om et lettere Ildebefindende og at man sandsynligvis snart atter vilde faa Hr. Aarup at se paa Scenen.

Men oppe i sit Soveværelse laa Aarup. Natten havde været haard. Den havde knuget hans Legeme i Smerte og havde trukket dybe Furer om hans Mund. Nu laa han ganske stille hen og stirrede under de halvlukkede Øjenlaag ud i Rummet. Armene laa kraftløse over Dynen, og Haaret syntes graanet og tyndere end ellers.

Der var kommet Sygeplejerske. Ellers var han ganske alene.

Men foran ham paa Dynen laa en Buket friske Roser. Den var bleven sendt ham om Morgenens — anonymt.

Naar han saa paa den, var det ham, som om hvert af de svulmende Kronblade hævede og

sænkede sig. Hver Blomst var som et levende Væsen, der trak Vejret sundt og roligt. Han syntes, at de var Venneansigter, der ude fra det store ubekendte lyste ham i Møde, og han var bleven glad som et Barn, da disse Blomster blev bragt ind i hans Stue. Disse Blomster, skænkede af en, hvis Navn han ikke kendte — de kom som en Hilsen fra de Tusinder, hvis Sind hans Kunst havde fængslet. De bares ham i Møde paa Kammen af en Sympatiens og Beundringens Bølge.

Altid havde de anonyme Blomster været ham de kæreste. Naar han fik dem, bares det ham for, at han var en Fyrste, der modtog Hyldest fra sit Folk, fra den store navnløse Mængde. Og han syntes, han holdt et Scepter i sin Haand.

Han lod sit Blik glide om i Værelset. Hm — ogsaa i den Retning delte Skuespilleren Lod med Fyrsten, at han ikke havde noget Privatliv. Dette Rum, hvor han nu laa — det var ikke noget Hjem. Altsammen var det koldt og dødt, som var det hele stillet op til en Formiddags-Prøve paa Scenen. En Sovekammer-Dekoration: i Baggrunden Seng, ved højre Sidevæg Toiletmøbel, overfor det Chaiselongue. Naar Tæppet gaar op, ligger Aarup i Sengen,

paa en Stol ved Siden af sidder en Sygeplejerske . . .

Hvem var denne Sygeplejerske? Han kendte hende ikke, vidste kun, at hun hed Frøken Hansen. Altsaa: En Sygeplejerske — Frøken Hansen. En Aktrice, som man havde engageret til mod et bestemt aftenligt Vederlag at udføre en Birolle i hans Livs Hverdagskomedie — en Rolle, efter hvilken hun lagde sit Ansigts Folder og farvede sin Stemmes Klang. For saa og saa mange Kroner Haandsrækning, for saa og saa mange Kroner Medfølelse! Og naar hun var færdig med sin Dont, vilde hun stryge Masken fra sit Ansigt, smøge Kostymet af sig og bære sit ubekymrede Sind ud i Verden . . .

Jo — det var ganske i sin Orden, at de Blomster, han fik, var anonyme. Han var ikke noget Menneske. En Kunstner, en Agerende. Og den hele Verden om ham bare Kulisser.

Helst saa han paa Sygeplejersken, naar hans Øjne var halvt sunkne i og han kun skimtede hende gennem Øjenvippernes Slør. Saa syntes han, at hun blev til en ganske anden: en slank og sørgmodig Kvinde med hvide Hænder. Hun sad ved hans Seng og sang ganske sagte, og saa strakte hun Hænderne frem mod ham, og de blev til store, hvide Vinger, paa hvilke hun hævede sig langsomt op mod den tindrende

blaa Himmel. Men han selv maatte staa nede paa Jorden og se hende stige. Og tilsidst mattedes hans Øjne, og hendes Skikkelse slugtes af graa Taager . . .

Saa rev han sig med et Ryk ud af det, tilbage til Virkeligheden. Han *vilde* være vaagen, *vilde* ikke være syg. Han tvang sig til at tænke paa en Rolle, han havde faaet tildelt. Han forsøgte at give den Form: saadan skulde dette Menneske staa og gaa, saadan skulde dets Stemme lyde. Og han gav sig til at tænke paa Kostyme og Paryk. Men han formaaede ikke at holde Tankerne samlede om denne ene Figur. Den forvandledes og leddelte sig til andre Skikkelser.

Han kendte dem alle — selv havde han givet dem Kød og Blod, og de havde diet af hans Sjæl. Nu stod de som en tavs Livvagt om hans Leje . . .

Dagen draabede sig afsted i en Uendelighed af svagt perlende Minuter.

Da Skumringen kom, syntes han, at han var paa Teatret. Scene-Instruktøren var en underlig graaklædt Mand med brændende Øjne og et gult Smil. Aarup skulde spille en Rolle, hvis Indhold var skaaret ud af hans eget Liv — dens Tekst kendte han ikke. For hver Replik, han sagde, tappede Scene-Instruktøren en Draabe

Blod af ham. Alligevel *maatte* han spille, *skulde* han spille.

Nede i Salen, der var vid og højloftet som en Verden, sad Hoved ved Hoved et ubarmhjertigt Publikum. Og paa en Gang fik alle disse Mennesker det besynderlige Indfald at klæde sig nøgne. Ikke blot Klæderne lagde de fra sig men ogsaa det Kød, de havde paa Knoglerne. Saa sad de og klaprede med muldne, gustne Dødningearme. Kun en gammel Dame paa første Række havde beholdt sit rødbrune, visne Haar paa Hovedskallen. Og hun lo fornøjet med sine blottede Tandrækker og blinkede polisk ud af de tomme Øjenhuler . . .

Da Natten faldt paa, tog Smerterne ham. Sanseløs sank han ned i deres martrende Afgrund. Sygeplejersken *maatte* give ham Morfin for at han kunde finde Ro.

. . . I de Dage, som fulgte, følte han sig stedse svagere. Og lidt efter lidt trængte den Tanke sig ind paa ham, at hans Sygdom maaske kunde være farlig. Først kom den som en tøvende og dæmrende Anelse. Saa tog den fast Greb i hans Sind og lod sig ikke genne bort.

Og da den var kommen saa vidt, fandt han et eget Behag i at ligge og drøfte Sagen med sig selv. Naar han havde Fred for sine Smerter, næsten morede det ham at tænke sig Livet og

Døden som to Medbejlere, der stredes om Overmagten, mens han selv som upartisk Kampdommer saa til.

I Begyndelsen stod de omtrent lige, og saa lod han dem trække Lod om, hvem der skulde bære Sejren hjem. Han valgte et vilkaarligt Stykke af Væggen og talte, hvor mange Figurer der paa dette Stykke var i Tapetet. Blev Tallet ulige, saa havde Livet vundet, men var det lige, saa betød det Død. Og Død og Liv spillede med skiftende Held i dette besynderlige Lotteri . . .

Men lidt efter lidt lod han ganske Livet gaa ud af Spillet og saa nu kun Døden for sig. Den voldte ham imidlertid ingen Rædsel, knap nok Bekymring. Hele sit Liv igennem havde han været religiøs. Hans Religion var uden mange Dogmer men ogsaa uden Tvivl — den var bred og lys og selvfølgelig. Ind til denne sin Tro lagde han sig nu trygt. Bag Døden øjnede han ingen Fare. Den var ham kun en ny Situation . . .

Men dette nye satte hans Indbildningskraft i bestandig Bevægelse. Han laa og drømte sig ind i alle Iscenesættelsens Enkeltheder. Hejsa! hvor der vilde blive en Snadren paa Teatret i Foyeren og alle Garderoberne. Direktøren vilde bande over Forstyrrelsen i Repertoiret, Damerne

vilde græde, Herrerne gaa om med dystre Miner og tale med sagte Stemmer . . . Han saa hver enkelt af dem for sig, hvordan de vilde tage det, hvordan Vennerne vilde savne ham og Uvennerne lade deltagende. Og tilsidst samledes alle de spredte Billeder i et eneste stort Slutnings-Tableau: Begravelsen med Bjerge af Blomster og et langt Vogntog efter Kisten, med emsige Reportere og Trængsel af Nysgerrige i Kirken. Og i hele dette Skuespil var han den ubestridte Indehaver af Hovedrollen — Helten, om hvem hele Opmærksomheden vilde samle sig . . .

Hans Fantasier blev til Tider afbrudt ved, at Justitsraad Tønning eller Globerg kom for at se til ham. Saa længe de var der, talte han om ligegyldige Ting, og han anstrengte sig til det yderste for, at de ikke skulde mærke, hvor syg han var. Thi han følte en pirrende Nydelse ved at beholde det for sig selv som en Hemmelighed, der først skulde afsløres, naar Øjeblikket var der . . .

Alligevel trængte Justitsraaden ind paa ham for at faa hans Samtykke til, at der blev telegraferet efter Tage. Men herom vilde han ikke høre tale.

Under alt dette skred Sygdommen ubønhørligt frem. Hans Stemme blev svagere og svagere og sank næsten ned til en Hvisken. Han kunde

kun tage flydende Næring til sig, og det kostede ham uhyre Anstrengelse at vende sig i Sengen. Om Natten huserede alle Sygdommens Aander som et løssluppet Uvejr i hans Indre . . .

I denne Tilstand blev han enkelte Gange greben af en ubændig Lyst til at leve. Herregud, der var dog saa meget, han endnu gerne vilde vilde naa i Livet — det *kunde* ikke være Meningen, at han skulde dø, inden han havde naaet i sin Kunst at gribe det højeste, yde det bedste, han formaaede . . . Eller det var Tage, hans Længsel drejede sig efter — han tørstede efter at se ind i hans Øjne, der var ham som et stadigt Minde, ødsle paa ham al den angrende Kærlighed, som han i saa mange Aar havde stængt tilbage . . .

Men naar han saa var midt i alt dette, bøjedes Sygeplejerskens Ansigt ned over ham. Og han blev atter Indehaveren af en Rolle, der for enhver Pris skulde spilles til Ende . . .

. . . En Dag følte han sig meget bedre. Han vilde staa op. Fra sin Seng kunde han se, hvor Solen straaede. Den faldt i brede Striber over Dynen. Han bad saa mindeligt Sygeplejersken om at hjælpe ham hen til Vinduet. Der vilde han sidde og se paa Dagen og Livet.

Men Sygeplejersken turde ikke føje ham. Indlod hun sig paa det, vilde hun faa en Ulykke

af Lægen. Og hun gik hen til Vinduet og lod Rullegardinet falde.

Aarup laa ganske stille. Men da hun var gaaet bort for at spise til Middag, stod han alligevel ud af Sengen og kastede en Slobrok om sig. I flere Dage havde selv den ringeste Bevægelse i Sengen kostet ham svære Smerter. Nu gik han fast og uden Vaklen hen over Gulvet.

Først rullede han Gardinet op og gav sig til at se ned paa Gaden.

Men et Øjeblik efter vendte han sig atter bort. Dette Liv var ikke for ham mere, det var ham fremmed, kom ham ikke ved . . .

Han gik hen og aabnede sit Klædeskab. Der gemte han omhyggelig det Kostyme, hvori han havde debuteret. Han havde været Prins Henrik i Shakespeares „Henrik den fjerde“.

Stykke for Stykke tog han Kostymet paa. Han lod sin dødningsmagre Haand glide ned ad dets Stof, og om hans blege Læber lejrede der sig et ungt Smil af Lykke.

Da han var klædt paa, satte han sig i en Lænestol foran Toiletspejlet. Han fik sine Sminkesager frem, farvede de indtærede, skægstubbede Kinder røde, lagde Skygge om Øjnene, der skinnede med en feberagtig Glans . . .

Og han var Prins Henrik. Sorgløs færdedes
Gnudtzmann: Ridder Thorvald.

han i Værtshuset i Eastcheap. Han pressede alle Ungdommens Druer i sit Bæger. Og rundt om ham ravede Falstaff med sin Flæskebug og Bardolph og Pistol. Og kaade, overmodige Ord fløj fra hans Læber.

Men langt borte kunde han høre en Brusen. Han vidste, den kom nede fra Publikum i Teatret. Men han kunde ikke skælné noget enkelt Ansigt.

Og pludselig syntes han ikke mere, han stod paa Scenen. Han var ude paa en grøn Mark, der var uden Grænser, og han var naaet til det Optrin i Skuespillet, hvor han skulde kæmpe med Henrik Percy. Men Hedsporen havde et Ansigt, som han kendte: det var Tages alvorlige, faste Blik, der nu mødte hans. De to var ganske alene. Og som Rollen foreskrev det, hævede de deres Sværd mod hinanden . . .

Men paa en Gang lammedes Aarups Arm, og han kunde kun ganske utydeligt og svagt fremmumle Monologen:

. . . Ærgerrighed,

Du slette Væv! hvor er Du krympet ind!
Mens dette Legem indeholdt en Sjæl,
fandt det et Kongeriges Rum for snævert;
men nu har det i to Skridt ussel Muld
Plads nok. — Den Jord, som bærer nu Dit Liv . . .

Længere kom han ikke. Et blændende Lys-hav strømmede ham i Møde — et Lys som af hundrede glødende Sole, hvori hans Øjnes Se-kraft sluktes. Og han syntes, det sugede ham til sig. Han gled ud i det tomme Rum, hvor der kun var Lys og intet Andet — svævede frem mod et Maal, som han ikke kunde øjne . . .

Da Sygeplejersken en Time senere kom tilbage, sad han endnu i sit Kostyme i Lænestolen.

Blikket var brustent. Hans Legem var koldt. Saa blev der telegraferet efter Tage.

Tage Aarup trængte sig gennem Mængden paa Københavns Banegaards Ankomststation . . . Endelig! endelig! endelig var han hjemme igen! Der stod Folk og modtoges af Slægtninge — der var fugtigt kyssende Grupper, og der var gensynsglad maabende . . . Han vred sig gennem dem, han skubbede til Side, fik vrede Øjekast — vilde bare frem!

Ude paa Pladsen udenfor kom han i Tanker om, at han havde glemt at sørge for en Drager til sit Rejsegods. Men han gav sig ikke Tid til at vende om. Der fandtes vel inde i Byen en eller anden, som han kunde faa til at tage sig af det. Bare videre!

Det regnede i smaa, milde Draabefnug, der efterhaanden gjorde hans Klæder tunge. Men han vilde ikke tage Droske. Til Fods mærkede han mere haandgribeligt, syntes han, hvordan

Afstanden kortedes. Hvert Skridt slugte jo sin Stump af den.

Han hastede op gennem Byen. Det var lige i Mørkningen, og hen ad Asfalten, hvis fugtige, graaglinsende Flade stribedes skiftevis af det hvide elektriske Lys og af det rødgule Skær fra Gaslygterne, skød sig en mørk Strøm af Mennesker. Tage følte et eget lunt Behag ved at høre løsrevne Stumper af deres Samtale, ved at læse de velkendte Navne paa Butiksskiltene — ved den trygge, sikre Følelse af at være, hvor han hørte til . . .

Budskabet om Faderens Død havde straks ramt ham med en pludselig, brutal Voldsomhed. Dette korte Telegram, der en Dag blev bragt ham ind i hans Stue der ude mellem fremmede — det havde været som et fjendtligt Overfald, havde revet ham ud af den fredelige Lige-gyldighed, hvori hans Sind siden Afskeden fra Hjemmet havde sænket sig. Alt, hvad han troede dulmet og lægt, var med det samme brudt op.

Hele sit Liv havde han haabet, at der en skønne Dag skulde aabne sig for ham en Løndør ind til de skjulte Vraaer i Faderens Sjæl. Nu havde dette Telegram med sin kolde Ubarmhertighed uigenkaldeligt drejet Nøglen om i Laasen.

Men den bitre Uhygge-Følelse, som derved var opstaaet hos ham, vilde ikke tø op til nogen virkelig Sorg.

Hver Gang han forsøgte at se Faderen for sig — se ham som en, han havde holdt af — trængte det Spørgsmaal sig frem, hvad denne Mands Liv i Grunden havde været for ham. En for en tog han hans gode Egenskaber for sig, vilde nitte dem sammen til et Personligheds-Billede. Men han kunde ikke faa dem i noget Forhold til sig selv — de var og blev ham saa underlig fremmede og uvedkommende.

Og halvt mod hans Villie dukkede der op i ham en Følelse af Frigørelse. Forgæves søgte han at skjule for sig selv, at Faderen havde været en Skygge giver over hans Dage . . .

Han hastede nu mod Livet, det aabne Liv — ikke mod den Døde, som det var hans Pligt at begrave . . .

Paa Amagertorv var der nogen, der raabte ham an. Det var en af hans Medlærere fra Skolen. Og mens Tage dirrede af Utaalmodighed, maatte han lade sig langsomt dryppe med mange brede og lindt deltagende Ord. Da han omsider slap løs, gav han sig til at løbe ned ad Østergade, mens Droskekuskenes Varskoraab hvert Øjeblik lød advarende til ham.

Endelig stod han udenfor det Hus, hvor

Justitsraad Tønnings boede. Lige før han drejede om Hjørnet, var den Tanke slaaet ned i ham, at der ingen var hjemme. Men nu saa han, at der skinnede Lys ud fra Dagligstue-Vinduerne paa anden Sal.

I samme Øjeblik svaledes den Febrilskhed, der havde været over ham. Han gik i Ro og Mag op ad Trapperne og ringede paa.

En Pige, som han ikke før havde set der i Huset, lukkede op for ham. Med en Følelse af, at den Tid, han havde været borte, havde gjort ham til en fremmed, traadte han ind i Stuen.

I Sofaen sad, hjemme-tilfreds og hyggestemt, Ridder Thorvald, hegnat af Familiens Kres.

Ved Synet af ham følte Tage al sin gamle Tvungenhed stige op i sig. Esther havde rejst sig med et Udraab og vilde ile ham i Møde. Men det fremmede Udtryk i hans Ansigt holdt hende tilbage.

Han gik frem i Stuen og hilste. Og man vekslede almindelige Talemaader om hans Faders Død. Justitsraaden skaffede i Smug sit Toddyglas til Side.

Tage sad med en ubehagelig Femtehjuls-Fornemmelse. Og Samtalen gik i Staa.

Men heller ikke Ridder Thorvald syntes ganske vel til Mode. Om hans Mund hang et

stivnet Smil, og Tage kunde mærke, hvordan hans Blik mistænksomt flakkede om ham.

Da skød han en fast og stærk Beslutning op i Livet. Han *vilde* ikke vige Marken. Nu vilde han slaas, tage Tag, spænde i med alt, hvad han ejede af seig Nerve for at vise, hvem der til syvende og sidst var den overlegne. Saa fik det briste eller bære.

Med en Kraftanstrengelse gav han sin Stemme Klang af utvungen Hjertelighed.

Han begyndte at tale om sin Fader. Han vidste at drage Justitsraaden, Fru Tønning og Esther ind i Samtalen paa en saadan Maade, at Ridder Thorvald maatte blive udenfor. Han bad ham høfligst undskylde, at han berørte Forhold, som Hr. Solfelt jo ikke kunde være inde i. Men han forstod jo nok, at dette maatte være ham en Trang — ja, at han *maatte* have andre Mennesker til at dele det, der nu i det sidste Par Døgn havde sysselsat hans Sind saa stærkt . . .

Jo — det fattede Ridder Thorvald saa inderlig vel. Han forstod det ind i sin Sjæls Inderste. Han svedte tempereret af dyb Forstaaelse.

Efterhaanden blev Tage stærkt optagen af sin Tales Emne. Tanken om Faderen og om

hans eget Forhold til ham voksede og tog ham helt fangen.

„Naar jeg nu tænker paa Fa'er,“ sagde han, „saa synes jeg, jeg har mistet ham for mange Aar siden. Jeg synes, at jeg allerede som lille Dreng har staaet ved en Korsvej og set min Fa'er gaa en anden Vej end den, jeg valgte. Siden kom der en fremmed Mand i hans Sted, og vi var som Regel Venner — men den, jeg havde mistet, var det ikke . . . Ja, jeg tror, jeg her sidder mellem saa gode Venner, at jeg kan tale frit.“

„Ja, Tage — hvis Du mener, det er bedre for Dig end at tie,“ sagde Esther.

Ridder Thorvald sad og rokkede paa Stolen, som om han vilde rejse sig og gaa. Men han kom ikke ud af Stedet.

„Jeg tror,“ sagde Tage, „at en Kunstner altid har ondt ved at give den enkelte noget af sig selv, fordi han skal øse ud med begge Hænder til alle. Der er kun meget faa af dem, som er saa dybt menneskelige, at de har Evne til begge Dele. Fa'er kunde det ikke. Det burde jeg have forstaaet — jeg, der stod lige overfor ham som Menneske.“

„Ja ja, Tage,“ sagde Justitsraaden blødt og klappede ham paa Skulderen, „Din Fa'er var alligevel en god Mand.“

Der var et Øjeblik ganske stille i Stuen. Man hørte kun Ridder Thorvald drage et dybt Suk.

Tage tog atter Ordet.

„Alligevel,“ sagde han, „— selv om Fa'er nu kunde kaldes til Live igen — jeg ved ikke, om jeg kunde komme ham nærmere. For jeg øjner ikke det Sted, hvor vi kunde mødes. Alt, hvad der var af store Spørgsmaal i Livet — det destillerede han til Kunst. Han kunde ikke andet.“

Ridder Thorvald bøjede sig frem imod ham, og der kom et kampivrigt Blink i hans Øjne.

„Undskyld, Højstærede,“ sagde han, „at jeg blander mig i disse private Familie-Anliggender. Men tror De ikke, at der i Grunden er hæderlige Tværdrivere nok til at gøre Nytte i Verden? Vi kan jo ikke være indrettede paa det samme allesammen. Nogle er nu skabt som Arbejdsbier — det er saadan en Slags moral-prækende indvendige Jomfruer af Hankøn — andre som Droner. Begge Parter har vel Lov til at være her og nære sig i Landet.“

Tage kom til at smile. Ridder Thorvald var tyk i Mælet af Iver.

„De har vist misforstaaet mig, Hr. Solfelt. Jeg har virkelig aldrig bebrejdet min afdøde Fa'er, at han ikke gjorde Nytte.“

„Ja, saa beder jeg undskyldte. Jeg troede, De hadede alt, hvad der hedder at leve med Florvinger paa Ryggen.“

Men Tage rystede paa Hovedet.

„Der er i Grunden ikke meget, jeg hader, Hr. Solfelt. Men ganske vist — jeg kan godt bruge det Ord om dem, der pjanker alt det væk, som er værd at holde af og at slaas for. Jeg hader unægtelig hele den dumme, kvabsede Flok af Øldanskere og opdunstede Fa'ers-Sønner, hvis Vande lukker sig over enhver ærlig Villie og alvorlig Stræben. Kunde jeg komme dem til Livs, saa gjorde jeg det af et godt Hjerte.“

Tage havde rejst sig. Han var en Smule blegere end før. Og uvilkaarligt havde han boret sit Blik i Ridder Thorvalds.

Men Ridder Thorvald undveg det. Lidt usikker i Mælet sagde han:

„Det var jo en frygtelig Salve. Jeg har en Fornemmelse, som om jeg var til Missionsmøde.“

„Ja, nu kan De vist trænge til en Toddy, Solfelt,“ sagde Justitsraaden godmodigt udjævnende.

Men Ridder Thorvald smilte sygt. Og hans Blik søgte famlende Esthers.

„Jeg tror næsten, Frøkenen ogsaa føler sig sønderknust,“ sagde han forceret lystigt.

Esther bøjede sig over sit Haandarbejde.

„Jeg synes, Tage har Ret,“ sagde hun stille.
„Han er bare saa ubændig. Men Ret har han, Solfelt.“

Ridder Thorvald tav. Paa Justitsraadens fornyede Opfordring blandede han sig en Toddy. Men det varede ikke længe, før han med febrilsk Iver havde skyllet den i sig.

Lidt efter rejste han sig og sagde Farvel. Justitsraaden fulgte ham ud i Entréen . . .

„Du var næsten for haard mod ham, Tage,“ sagde Esther, da han var ude af Døren.

Tage smilte.

„Næsten?“

„For han er i Grunden saa godmodig,“ vedblev hun. „Men det forstaar sig, han tager jo ingen Skade af en Overhaling.“

. . . Tage sagde ingenting. Han sad blot og kunde ikke faa Øjnene fra Esther. Nu, da han saa længe ikke havde været i hendes Nærhed, var hun ham paa en Gang ny og kendt. Hun sad hos ham, var ham nær, var ham barndoms-kær — og alligevel syntes han, hun vinkede ham langt borte fra i et Eventyrsyn.

Det gamle Justitsraadpar fik pludselig noget

at tage vare inde i Værelset ved Siden af. Da de var ude af Stuen, greb Tage Esthers Haand.

„Esther,“ sagde han og knugede den. „Du maa glemme alting — saadan som jeg har været før. Du *maa*.“

„Aa, Tage,“ sagde hun blot. Hendes Øjne var blanke, og langsomt hævedes de mod ham i et stort, straalende Blik.

Han tog hendes Hoved mellem begge sine Hænder og mødte dette Blik. Og saa drog han hende ind til sig og kyssede hende . . .

Lidt efter kom de to gamle atter ind. Justitsraaden havde skubbet Brillerne op paa Panden, saadan som han gerne gjorde, naar noget satte ham i Spænding. Baade han og hans Kone saa fra den ene til den anden.

Esther gik hen til sin Moder, bøjede Hovedet ned mod hendes Skulder og kyssede hende sagte paa Kinden. Saa forstod begge hendes Forældre.

„Ja, min Pige,“ sagde Justitsraaden, „det har vi jo hele Tiden ventet.“

„Ja men Fa’er . . .“ sagde Esther, men tog sig ligestraks i det. Hun var bleven blussende rød.

Men Justitsraaden smaalo. Han gned sig i Hænderne og blinkede polisk.

„Men nu er det vist bedst, at Tage gaar,“ sagde han. „Vi tales jo ved senere.“

„Ja, nu maa jeg hjem,“ sagde Tage, og Smilet veg fra hans Læber. Tanken om den døde, som ventede ham, var gledet frem for hans nye Lykke som en kold og bleg Skygge.

— —

Da han kom hjem, var der ganske stille i Lejligheden. Pigen var flyttet til sine Forældre — hun havde ikke turdet være alene med den døde. Fra Etagen nedenunder hørtes der Klaverspil og ind imellem Klang af Menneskers Tale og Latter. Og nede fra Gaden lød den aldrig standsende Brusen af Hovedstadens Færdsel. Det var, som om disse Værelser var de eneste i Byen, hvor alt Liv var slukt.

Tage gik ind i sit eget Værelse og tændte Lys. Med Lampen i Haanden aabnede han sagte Døren til Dagligstuen, hvor Faderens Kiste stod.

Han satte Lampen paa Skrivebordet. Den oplyste kun Værelset halvt. Men ved Ligets Hoved stod en Armstage med fem Lys.

Tage tændte dem og stod lidt og saa paa Kisten. Over Ligets Ansigt var bredt et hvidt Klæde. Kun ganske utydeligt skimtedes under det Ansigtets Form.

Han fjernede Klædet. Der laa Faderen, hvid

og udtæret. Næsen var bleven ganske tynd og stod skarpt og lige i Vejret. Munden var sunken ind, saa det saa ud, som den var tandløs. Og under de næsten helt lukkede Øjenlaag skimtedes det slukte Blik. De knoglede Hænder holdt en halvt hensmuldret Rosenbuket, og ved Fodenden af Kisten havde man lagt et Par visne Lavrbærkranse.

Tage lagde sin Haand paa Faderens kolde Pande. Og hans Hjerte fyldtes af Medlidenhed med dette stakkels Legem, som laa henstrakt der under det hvide Liglagen. Al den blussende Livsglæde, som havde fyldt Faderen lige til det sidste, den var nu blegnet til et sygt og forknyt lille Smil, som brast om de slappe Mundvige. Disse store, mørke Øjne, der paa Scenen kunde skinne af saa høj en Smerte, saa varm en Mandighed — de var nu to matte Kugler, der barmhjertigt dækkedes af de skærmende Laag. Og den ranke, ungdommelige Skikkelse — den var nu fældet af Døden, sammensunken og stiv — en livløs Ting, et opslidt Kostyme!

Og Tages Øjne fyldtes af Taarer. Ikke over Faderen alene, men over hele det stakkels Liv, der saa ubekymret leges i Solens Skin, mens Døden allerede har opspærret sit gustne Gab

...

Ude i Nærheden af Kirkegaarden laa der en lille bedrøvet Kafé.

Den ernærede sig næsten udelukkende af Deltagere i Ligfølger. Derfor havde den og dens Personale i Aarenes Løb antaget et passende Præg af deltagende Vemod. Selve Lokalet var holdt i mørke Farver, og ogsaa Værten og Opvarterne spillede i det dunkle. Naar de bevægede sig mellem Gæsterne, talte de med sagte, kondolerende Stemme.

Herind søgte ogsaa en Del af dem, der havde fulgt Aarup til Jorden. Nogle af Teatrets Skuespillere og Funktionærer, et Par Forfattere, tre—fire Journalister. Og ved et Bord for sig sad Ridder Thorvald og Mulæslet sammen med Globerg.

Globerg havde taget sig Aarups Død meget nær. Som en Art Vasal havde han bestandig staaet under Vennens Beskyttelse, formet sine

forøvrigt aldrig udtalte Meninger efter hans og været hans Gæst, naar de var ude sammen.

Han havde derfor forlængst vænnet sig af saavel med at tænke som med at betale selv. Trængte han til Penge, havde Aarups Pung altid staaet ham aaben. Og det var aldrig faldet ham ind, at hans Indtægter egentlig var for smaa til hans Behov.

Nu sad han tilbage med en klam, Enke-agtig Sorg i Sindet. Han havde allerede maattet gøre Udveje for nye Indtægtskilder, havde averteret i Bladene efter Elever og var saa smaat begyndt at tænke paa at faa nogle Klaverer at stemme. I den kølige Efteraarsluft frøs han bitterligt i sin tynde Sommerfrakke, og hans Urlomme hang slap og tom.

Først havde han været bænket ved et Bord sammen med nogle unge Skuespillere. Men da Betalingens Øjeblik kom, havde han stille og ubemærket listet sig bort og givet sig til at krese om Ridder Thorvald og Mulæslet, indtil de havde opfordret ham til at slaa sig ned ved deres med en Flaske Whisky smykkede Bord.

Denne Indbydelse var falden som en Lindring over hans Sjæl. Thi han følte en inderlig og sønderrivende Trang til Spiritus svide i sig. Og paa den anden Side vidste han, at de

faa Kroner, han havde i sin Lomme, skulde forslaa endnu i fjorten Dage.

De to Venner talte om Forkrænkeligheden.

„Uha, uha,“ sagde Mulæslet og skuttede sig, som om han frøs, „— naar man selv skal til det, hva’?“

„Ja,“ sagde Globorg høfligt indrømmende, „— det er underligt.“ Med sit Blik holdt han Mulæslets fast og bortledte derved hans Opmærksomhed fra, at han listede Flasken over til sig.

„Ja,“ vedblev Mulæslet, „man kommer alligevel til at tænke over saa meget. Det kan ikke undgaas — naar man staar ved en Grav“.

Ridder Thorvald slog i Bordet:

„Hvor gider Du tale om det, Mul? Det kan dog ikke tage videre paa Dig at komme i Jorden.“

„Det vil jeg nok sige! Hvorfor skulde det ikke kunne tage paa mig?“

„Fordi Du er sat i Spiritus, min Søn! Du bliver ved at holde Dig, ligesom Du kunde være henkogt. Og om et Par hundrede Aar saa graver de Dig op og anbringer Dig i et Museum. „Manden med Sprutmaven“ kan Du komme til at hedde i Kataloget“.

„Uha, uha! Jeg kan ikke lide den Tanke“.

„Saa kan Du jo lade Dig brænde! Bare der

bliver sat en Tændstik til Din Hale, saa staar Du i en blaa Flamme“.

„Du skal nu lade være at gøre Grin med den Slags Ting, Ridder. Jeg kan ikke lide det“.

„Hvad Fanden — Du bliver jo helt bleg. Du sidder med et Ansigt som en angrende Krokodille i Maaneskin“.

„Ja, jeg vil sige Dig, Ridder — jeg er kommen til at tænke over saa meget i den sidste Tid, og“ — hans Ansigt antog et Udtryk af sammenbidt Villiefasthed — „Du maa nu undskylde, men Du ser mig ikke saa meget herefter, som Du før har gjort“.

„Naa — saadan — ja ja — det kommer jo en Gang . . . Men saa skal Du ogsaa drikke. Drik, Din tykke Slave! Mal Din Bug højrød og tag et brændende Stearinlys i Munden, thi Glædens Time er inde . . . Du tror maaske ikke, jeg har Landets Mønt?“

Han tog en Haandfuld Tikronesedler frem og lagde dem paa Bordet. Globergs Øjne lyste.

„Har Du . . .“, sagde Mulæslet men standsede pludselig.

Ridder Thorvald nikkede.

„Jeg har malket en gammel spattet Guldko“, sagde han. „Men det Yver gi'er kun i Spanden denne ene Gang . . . Aa Fanden — det er jo ligegyldigt, det hele! Vi kommer dog alligevel

allesammen tilsidst den Vej, vi skal. Jeg giver Skum! Drik ud for . . .!”

Lidt stakaandet kaldte han paa Opvarteren og bestilte Champagne.

Globerg skjælv af Vellyst.

Efter en Times Forløb var Mulæslet saa ilde tilredt, at man ikke kunde have ham siddende længer. Han støjede op og slog i Bordet, og til andre Tider græd han og erklærede, at han vilde vandre i et nyt Levned. Opvarteren kom hen og lagde sørgmodig formanende en Haand paa hans Skulder.

Ridder Thorvald trak ham udenfor og fik ham ind i en Droske. Ogsaa Globerg fik Plads i Vognen. Han havde paataget sig Omsorgen for, at han kom hjem i god Behold.

Og da Vognen satte sig i Bevægelse, strakte han Haanden ud af Vinduet og laante ti Kroner af Ridder Thorvald.

Ridder Thorvald vilde ikke med. Han var bleven greben af en pludselig Trang til at være alene.

Uden noget bestemt Maal drev han ind ad Byen til. Men han søgte udenom Hovedgaderne, hvor Færdselen gik og Livet levedes. Han gik i en Bue udenom Byen. Vejen, han fulgte, var halvt Landevej, halvt Gade. Til den ene Side

var der aaben Mark, til den anden store, nyopklinede Huse med grimme, nøgne Gavlfalder.

„Sættes i Spiritus!“ sagde han ved sig selv, idet han forfulgte sin Tankegang fra før. „Ja, hvorfor ikke? Saa var man dog noget i denne Verden. Oven i Købet noget i sit Slags enestaaende — en Art kongelig Geheime-Spiritusraad! Hvorfor skulde det i Grunden ikke være ligesaa behageligt som saa meget andet? Noget er surt og andet er sødt, den ene fødes til Stiftsfysikus og den anden til Jordemodermænd — hvorfor skulde man saa i Grunden ikke være lige glad i begge Ender? Det er rart at drikke Øl, men det kan ogsaa være tilfredsstillende at komme i Tugthuset!“

... Han var kommen ind i en trang og smudsig Gade.

Den lignede en Afgrund, udhulet mellem de to Husrækkers Bjergkæder. I snart sagt hvert andet Hus rummede Kælderen en Marskandiserbutik med hele sit ynkelige Lager af ituslaaet Porcelæn, af skidne Klude, afjaskede Maskerade-dragter, rustent Værktøj, Blikspande uden Bund og Krukker uden Hank. Og fra talrige Beværtningsgruber osede en stram Lugt af sure Ølrester og aargammelt Snavs.

Paa Fortovet legede en stor Mængde Børn, lasede, blege af daarlig Føde, med rødrandede

Øjne og Skorper af Snavs paa Ansigt og Hænder. Og i en Gadedør stod en Mand, der saa ud som en levende Rede for Utøj, og skuttede sig. Et blegfedt Fruentimmer med mørke Haartjavser ned i Øjnene smuttede forbi ham og hilste ham med et Grin og nogle skraldende Ord . . .

Ridder Thorvald slentrede ned ad Gaden. Det gjorde ham næsten godt for en Gangs Skyld at aande denne raa Luft, mættet som den var af Fattigdom og Last. Her var ingen fine Fornemmelser, ingen moralsk Blegsottighed. Her bar man over med hverandre, fordi enhver især havde sin Skavank og den ene altsaa ikke stort at lade den anden høre.

. . . Pludselig standsede han udenfor et bestemt Hus. Det havde straks forekommet ham kendt. Og da han kastede et Blik ind ad Gadedøren, stod det ham ogsaa klart, hvilke Erindringer det rummede for ham.

Herregud — det var jo her, den tykke Klothilde boede.

Tanken om Klothilde gjorde ham blød om Hjertet. Hvor tidt var han ikke sammen med hende kommen svingende i Droske om Hjørnet derhenne og havde gjort Holdt udenfor denne Gadedør, der trods det, at næsten al dens Maling var forsvunden, saa energisk frabad sig al Handel og Opbæring ad Hovedtrappen. Under

alskens Skæmt havde de hjulpet hinanden ud af Vognen, og somme Tider havde Klothilde snappet Hatten af Hovedet paa ham og var løbet ind og havde smækket Gadedøren i efter sig. Saa havde han maattet staa med bart Hoved ude paa Gaden og underhandle for at faa hende til at lukke op, mens hun viste sit leende Ansigt bag Dørens Glasruder . . . Bag efter fulgte han hende gerne op ad Trappen. Men de gik meget sagte, for at Klothildes Forældre intet skulde høre. Thi de gamle var, efter hvad Datteren lod forstaa, pansrede med urokkelige Grundsætninger.

Ja Herregud — den tykke Klothilde! Han saa for sig hendes røde, graadopsvulmede Ansigt fra den Dag, da han gav hende Løbepas. Hvorfor i Grunden havde han gjort det? Hun var jo dog en skikkelig Pige, den tykke Klothilde — og saa var hun af alle Kvinder den eneste, der nogensinde havde holdt af ham. Var det maaske ikke bedre at have en god, trofast Køter liggende foran sin Dør end at jage efter en hvid Hind, som dog aldrig lod sig fange . . . ?

Uden at tænke over det var han begyndt at gaa opad Trappen. Udenfor en Dør paa tredie Sal standsede han. Jo, Navnet stod der endnu: Frandsen, Skomager.

Han hørte en skingrende Kvindestemme

indenfor. Da den ikke vilde tie, ringede han paa.

Der kom et halvvoksent, snavset Pigebarn og lukkede op. Paa Armen slæbte hun et Barn paa et Par Aar, klædt i et Par fedtede røde Underbukser og en Art Kavaj af en uudgrundelig brun Farve.

Begge Børnene stirrede med runde Øjne paa ham. Han spurgte, om Klothilde var hjemme.

„Klothilde!“ lød det gennem Entréen ind i Stuen. „Der er en Herre udenfor, som vil tale med Dig.“

Et Øjeblik efter viste Klothilde sig. Hun var egentlig ikke bleven smukkere, siden Ridder Thorvald sidst saa hende. Figuren havde udviklet sig til endnu rigere Modenhed. Den havde ganske sprængt et meget fedtet kirsebær-rødt Liv, saa at regelmæssig hver anden Knap manglede og indsmigrende antydede Tillokkelser i knoppende Frembrud. Dertil kom et falmet grønt Skørt, under hvilket man saa to tykke, sortstrømpede Ben, der stak i et Par broderede Morgensko. Hver af disse plirede Ridder Thorvald i Møde med et stort, rundt Hul, hvorigennem Stortaaen skimtedes. Om hendes blanktrøde og sortskjoldede Ansigt stod hendes Haar, der saa ud, som om det var pudret, og som bagtil var sat op i en lille svindsottig Knude.

„Gud, er det Dem, Hr. Solfelt?“ sagde den dejlige med et etisk Blik og gjorde sig retsindige Anstrengelser for at rødme mindefortabt.

„Jeg fik Lyst at se op til Dig, Klothilde. Maa jeg komme indenfor?“

„Er Du tosset! Det vil jeg nok sige! Tror Du, jeg kan tage mod Herrer midt om Dagen?“ genmælede Klothilde, der efter hans Eksempel slog ind i den gamle, fortrolige Tone.

„Aa skidt!“ sagde han. „Der gaar vel ingen Stykker Dyd af Dig for det.“

Hun gav efter og lod ham komme ind. I den mørke Entré strøg hun sig med gensynsglad Kælenskab op ad ham, inden hun aabnede Døren ind til Familiens Saloner.

„Der er en Herre,“ sagde hun ind i Stuen.

Ridder Thorvald traadte ind. Værelset var meget lille og lugtede af ikke helt jomfruelig Hvidkaal. Paa Væggen hang Monarkerne Napoleon og Carl den femtende, der begge synligt havde vakt Fluernes særdeles Interesse. Desuden en svær Herre, udstyret med Fuldskæg, en Vorte paa Næsen, Natskjorte og stramme Pantalons og som i Underskriften under Billedet betegnede som den stærke Samson. Ved Værelsets ene Væg stod en trebenet Stol, og ved et Bord langs de to Vinduer sad en Mand og flikkede Sko. Hans Ansigt var ganske rynket, og

alle Rynkerne var udfyldt af en mørk Masse, der havde et meget makadamiseret Udseende.

Inde fra et Værelse ved Siden af lød atter den skingrende Kvindestemme:

„Klothilde! Klothilde! Hvad er det, Du bestiller? Er der nogen inde hos Jer?“

„Aa, hold Kæft!“ svarede Klothilde. Den datterlige Æmhed i hendes Stemme lod Ridder Thorvald ane, at den skingrende Dame var hendes Moder.

Den gamle Mand rejste sig fra sin Plads og kom Ridder Thorvald i Møde, missende mod ham over et Par Brillen, der sad langt nede paa Næsen.

„Det er maaske Skomager Frandsen?“ spurgte Ridder Thorvald i en opmuntrende Tone.

„Ja, mit Navn er Frandsen.“

„Det er Hr. Solfelt, der har været min Ven,“ sagde Klothilde henne fra Døren, hvor hun var bleven staaende.

„Naa — saa — ja, Du kender jo saa mange, lille Thilde, Du kender jo saa mange.“

„Ja, ved Teatret hænger der jo gerne noget paa, Hr. Frandsen,“ sagde Ridder Thorvald velvilligt.

„Ja, det er noget, jeg ikke kender noget til. De maa hellere tale med min Kone om det . . . Men nu ligger hun jo i Sengen, hun ligger jo i

Sengen“, sagde Skomageren med et hjælpeløst Udtryk i Ansigtet.

„Naa, Madammen er maaske ikke rask?“ sagde Ridder Thorvald.

Gennem Dørsprækken havde han set et gammelt bugnende Kvindemenneske ligge i Sengen inde i Værelset ved Siden af.

„Nej, hun har det ikke rigtig godt, det har hun ikke. Hun er somme Tider noget hellig om Formiddagen, og det kan hun ikke taale. — Lille Klothilde, tag og giv den Herre en Stol“.

Klothilde kom med en Rørstol, hvis Sæde kun var en døende Antydning.

Hr. Frandsen rømmede sig. Ridder Thorvald ligeledes.

„Ja, Klothilde er jo gammel nok til, at hun kan raade sig selv,“ sagde omsider Hr. Frandsen. „Man opdrager hende, man giver hende sine Formaninger — og saa maa hun klare sig, som hun kan. Anderledens er det ikke for Folk i vores Stilling — nej, det er saamænd ikke, det er det ikke . . . Vil Du se til, Du kan holde Fingrene ved Dig selv, Din Satans Tøs!“

Det sidste Udraab, der skurrede stærkt mod Hr. Frandsens øvrige Sagtmodighed, gjaldt den toaarige. Den havde sat sig i Besiddelse af Ridder Thorvalds høje Hat og begyndte at fylde den med Sand fra Spyttbakken. Dette Bytte

var den toaarige imidlertid ingenlunde til Sinds at opgive, og der udkæmpedes nu under høje og hjerteskrærende Vræl en forbitret Kamp, der dog endte med Sejr for Hr. Frandsen.

„Det er min ældste Datters,“ sagde han med dugget Blik. „Vi har maattet taget hende til os, for der, hvor hun tjener, kan hun jo begribeligvis ikke have hende. Fa’eren er der ikke noget videre ved — saadan — han har tre Gange lagt paa Gummistuen paa sjette Afdeling — saa ham kan man jo selvfølgelig ikke vente sig noget af. Jeg siger: Gudskelov, Klothilde dog har bevaret sig ren“.

„Men saa den store der — er det ogsaa Deres Datters?“

„Nej, det er saamænd vores egen, det er vores egen. Vi havde ikke andre end som Klothilde og saa den ældste, men saa den Gang Klothilde var konfirmeret, saa kom denne her saa overraskende“.

I det samme traadte Madam Frandsen ind.

„Du skulde hellere tage og bestille noget end som sidde der og kondolere,“ sagde hun til Manden. „Men det kender vi nok: først sludrer Du, og saa kommer Brændevinsflasken frem. Saa kan en anden en faa Lov at spasere paa Laanebiksen med Pretiosaerne“.

Ridder Thorvald værdigede hun ikke et Blik

Han fandt det derfor nødvendigt selv at henlede Opmærksomheden paa sig.

„Det er vel Madam Frandsen, kan jeg tænke?“ begyndte han.

Men Madammen var tavs som en Bøtasten.

„Jeg kommer for at se til Deres Datter“, blev han ved. Tonen var yderlig spagfærdig.

„Ja værsgod, værsgod,“ sagde hun med indædt Forbitrelse. „Her kommer saa mange af den Slags, og det baade ved Nat og ved Dag. Hun generer sig saamænd ikke“.

„Ja, det er jo rimeligt, at Deres Datter har Venner,“ sagde Ridder Thorvald med et bebrejgende Blik til Klothilde.

„Venner!“ hylede Madam Frandsen. „Ja, det er sgu nogle fede Venner! Skal jeg sige Dem, hvad det er? Det hele er saamænd ikke andet end som bare skiden Lyst.“

„Skab Dig nu ikke, Din gamle Stenbider,“ sagde Klothilde beroligende. „Du tager jo selv imod, hvem som der kommer her.“

Madam Frandsen foer ud af Værelset og knaldede Døren i efter sig.

„Det er bare om Formiddagen, at hun er saa hellig,“ sagde Klothilde. „Hen ad Aftenstider saa er hun saamænd meget skikkelig“.

Ridder Thorvald mente, at hans Nærværelse maaske bidrog til at gøre Husmoderen forstemt.

Han tog derfor Afsked med Løfte om at komme igen ud paa Eftermiddagen.

Mellemtiden brugte han til at spise til Middag paa en Restauration. Og paa Tilbagevejen købte han nogle Fødevarer og en Flaske Kognak.

Da han kom igen, var Madam Frandsen ganske rigtig ikke saa hellig mere. Hun modtog ham med et Smil, der blev endnu blankere, da hun saa, hvad han bragte med sig.

„Vil Herren ikke tage Plads?“ sagde hun. „Klothilde kommer straks. Hun er bare inde og tage en anden Kjole paa. For hun skulde jo være lidt fin, naar saadan der kommer Besøg“.

Ridder Thorvald satte sig paa Kanten af Sofaen, der bar tydelige og friske Spor af den toaariges Virksomhed.

„Naa, saa Herren er en Ven af Klothilde,“ blev Madam Frandsen ved. „Ak ja, en fattig Pige i hendes Stilling maa jo love for, at der er nogen, der vil tage sig af hende. Det gik hende saa godt, saa længe hun var ved Teatret, men hun holdt jo meget af at gaa lidt ud, det kan man ikke disputere, og hvad — et ungt Pigebarn kan sgu da heller ikke sidde hele Dagen og hænge i sin Mo'ers Uldklokke. Men paa saadan et Sted der er de jo saa overmaade nøjeregnende med Klokkesletterne — med Hen-

syn til at komme og gaa — og saa da Klothilde somme Tider brændte den lidt af, saa endte det jo med, at de lod hende spasere. Hun har ogsaa sunget en Tid i Boulevarden — det skulde saadan være hvad man kalder Romance-Kompletter — men hun havde nok ikke saa meget Geni, som der skulde til, for der vil de jo gerne have det lidt mere kunstnerisk. Nu gaar hun og har ingenting, undtagen som at hun jo passer Børnene lidt — men hun vilde gerne have en Plads, hvor hun kunde ligge hjemme om Natten — det skulde mere være som en Slags Selskabsdame, som det jo kaldes . . . Et godt Sind er der nu alligevel i hende — det siger jeg Herren, skønt man jo ikke skulde rose sit eget.“

„Ja, det er et sandt Ord,“ faldt Hr. Frandsen ind, „det er et sandt Ord. Hun er en Velsignelse for Hjemmet.“

Velsignelsen viste sig. Hun var som forvandlet. Hendes Haar var bleven omhyggelig krøllet, og hun var i græsgrønt Sirtses Liv med marineblaa Nederdel og i Halsen en Brosche med Troskabens Symbol: to Hænder, der trykker hinanden.

„Kan Dussemo'er se,“ sagde hendes yngre Søster til den toaarige, „Tante Thilde meget fin — Tante Thilde ud med fremmed Herre — de

skal i Teater — og saa skal de ind paa et fint Sted og spise til Aften . . .“

„Sikke noget Sludder!“ dryppede det fra Klothildes Rosenlæber. „Kan Du lade være at fortælle Barnet den Slags Løgnehistorier!“

Men hun var i Grunden ikke vred over sin Søsters Indiskretion. Thi herved antydedes paa en nem og lempelig Maade de Forhaabninger, som hun kort før Ridder Thorvalds Tilbagekomst havde udtalt overfor sine Paarørende.

Ridder Thorvald var da heller ikke sen til at forstaa Vinket.

„Ja, vi kan jo godt gaa ud sammen, Klothilde,“ sagde han.

„Ja men Gud, det var sgu da ikke derfor. Jeg ved jo heller ikke, om Du har no'en Syler, Thorvald“.

„Jeg har nok“, sagde han kort.

Madam Frandsen havde i al Hemmelighed givet sin Mand et Par Puf i Siden. Nu nærmede denne sig, smilende og smiskende.

„Jeg ved ikke,“ sagde han, „om jeg maa byde Hr. Kandidaten en lille Forfriskning? Det er jo kuns i al Tarvelighed. Men vi har nu altid g'ort saa meget af Klothilde — hun er os til saa megen Støtte paa de gamle Dage. Og nu da Herren kommer og besøger hende, saa er det

en Selvfølge“ — han slog ud med Haanden — „at vi stiller os tolerant i enhver Henseende“.

Klothilde sendte Ridder Thorvald et bedende Blik, og Ridder Thorvald takkede. Lidt efter blev der dækket Bord. Han saa med Gensynsglæde de Ting, han selv havde købt, komme opmarscherende — undtagen Flasken med Kognak.

Maaltidet var meget hyggestemt, og Ægteparret Frandsen lagde i Samtalens Løb en stedse mere rummelig Fordomsfrihed for Dagen.

„Ja, vi har nu aldrig sagt noget videre til, at Klothilde gik ud med pæne Herrer“, sagde Madam Frandsen. „For hvad skal et Pigebarn i hendes Stilling gøre? Der var nu den ældste, Hansine — hun kom jo saa skidt afsted. Han var nu Smedesvend — og maa jeg spørge, naar Ulykken saa skal være, hvor har man saa Garantien . . .? Nej — hold Dig til ordentligt Selskab — det er det, jeg altid har sagt til Klothilde.“

„Ja, det er nu ogsaa rigtigt“, sagde hendes Mand, „det er nu rigtigt. Naar man har Børn, saa har man dog paa en Maade et Ansvar.“

„Klothilde klarer sig jo ogsaa nok“, sagde Ridder Thorvald.

„Jaha — hun klarer sig storartet“, sagde Hr. Gnudtzmann: Ridder Thorvald.

Frandsen fornøjet og stærkt optagen af at flaa en røget Sild.

. . . Ridder Thorvald blev hos den gæstfri Familie, til det var ved den Tid, da man passende kunde begive sig hen paa en Varieté. Saa maatte Klothildes yngste Søster springe efter en Droske.

„Jeg elsker Dig saa morderligt, Valdemand,“ sagde Klothilde, da de gik ned ad Trappen sammen. „Du er den eneste, jeg nogen Tid har brydt mig om — saadan — og jeg kunde gaa i Liv og Død for Dig!“

Og hun krængede sine kødfulde Læber ud efter, saa Tænderne blottedes, og plantede med et saftigt Svup et mægtigt Kys under Ridder Thorvalds Overskæg.

Det led stærkt hen ad Morgen, da Ridder Thorvald vandrede hjem.

Natten var over ham som et ørt Minde, hamrende i Takt af uendelige Dansemelodier, tungt af Klothildes kødfulde Kærlighed. Hans Ben snurrede under ham af Træthed, og han havde en ubehagelig vammel Fornemmelse af søde Drikkevarer og fed Mad.

Dog — de havde moret sig. Først paa Varietéen, saa i en selskabelig Forening, som holdt Bal i et forsigtigt tilskoddet Lokale paa Strøget. Der havde været — — ja, udsøgt Selskab havde der været — Damer og Herrer — og Klothilde havde kendt dem alle og syntes anset mellem dem. Og han havde følt sig revet med af deres vilde og brutale Lystighed — havde dundret og galet paa, at aldrig skulde han mere faa Hjerteklemmelse for en dueøjlet og hvidhalet Jomfru Dydigs Skyld — nej, rødt

Blod! lystigt Liv! — — og han havde ladet Pengene skylle i brede Baner . . .

. . . Og Klothilde havde smigret sig ind i hans Hjerte Tomme for Tomme — djævlet ham til sig, saa han umulig kunde modstaa — havde været føjelig og kaad, ganske som det behagede ham. Han var bleven dødsens forelsket i hende igen — og under Taarer havde de tilgivet hinanden alt, hvad der var sket, siden de sidst saas, og de havde sluttet en Pagt om, at aldrig i denne Verden vilde de mere vige fra hinanden. Han havde haft en Fornemmelse, som om han sank ned i noget blødt, der tog ham, uden at han kunde finde Bund i det . . .

Morgenens var raakold og regnklam.

I den gryende Dag hastede Arbejderne allerede afsted til deres Dagsgerning. Deres Skridt lød saa eftertrykkeligt og villietungt mod Stenbroen — det var, som om hvide, benhaarde Knoer plantedes med drøje Slag i en Bordplade, og med vaagne, alvorlige Øjne saa de Dagen ind i dens barske og gnavne Fjæs . . . Stadig vedblev Kolonnerne at rykke frem, frem, frem — i uendelige Rækker! Ud fra Kasematterne i de lange Husrækkers graalig-ens Fæstningsmure kom de, Deling efter Deling, Kvinder og Mænd. De fleste af dem var blege, men om Munden havde de et Drag som af en

skarp Beslutning, der er groet stille frem gennem en Aarrække . . .

Ridder Thorvald kom inde fra Byen, saaledes at han gik imod Arbejderstrømmen. Hans Overfrakke stod aaben, og gennem Vestens Udsikring trængte den svidende kolde Morgenvind ind til hans Legeme. Men han mærkede det ikke. Han stod blot og saa dette Arbejder-tog komme skridende mørkt som en Trusel frem imod sig. Og han grebes af en pludselig Angst. Han havde en Følelse, som om der rykkede en Hær af Fjender frem, af hvilke den første den bedste kunde finde paa at springe til og tage hans Liv.

Hurtigt mandede han sig dog op igen. Han skar en Grimace og mumlede ved sig selv:

„Storsnudet Pak! Gaar og tager Patent paa Fremtiden og tør dog ingenting — ingenting tage selv! Bare bøje sig under Slavepysken! . . . Kan faa Lov at vente — vente til om hundrede Aar . . .!“

Og da en Arbejder i det samme strøg tæt forbi ham, vendte han sig om og sagde ganske højt:

„Idiot!“

Arbejderen standsede. Men Ridder Thorvald tog Flugten og løb — løb uden at sanse, uden at se sig om, indtil han naaede sin Gadedør.

Her, hvor der Ingen var, der kunde høre ham, stod han stille, trak Vejret dybt og raabte rasende:

„Idiot! Idiot! Naar alligevel ingenting med det hele — kreperer, før Verden er gaaet en Tomme frem . . .!“

Saa blev han pludselig slap og gik roligt op ad Trappen.

. . . Da han kom ind i sit Værelse, laa der paa hans Bord et Brev i en stor blaa Konvolut og forsynet med Ministeriets Segl.

Han brød det. Det indeholdt kort og godt hans Afskedigelse. Og han var ikke sen til at forstaa Grunden. Thi trods stadig fornyede Advarsler havde han nu i over en Maaned ikke betraadt det Kontor, der talte ham blandt sit Personale.

Han læste det store Brevs stankelbenede Vendinger, og med et underfundigt Smil betragtede han Kontorchefens Kontrasignatur. Saa tog han frem af en Skuffe et Ark Papir. Der var det samme Navn skrevet Snese af Gange, først ganske famlende efterlignende, saa efterhaanden sikrere og sikrere, tilsidst skuffende ligt. Og oppe i Hjørnet var nedkradset et Ud-kast til en Veksel . . .

Ridder Thorvald sammenlignede. Han syntes

tilfreds. Og langsomt gik han hen og puttede begge Dele i Kakkellovnen . . .

Men atter gik han hen til Skrivebordet. Halvt som i Tanker slog han op i en Almanak. Under en Datum et Par Maaneder fremme var der en tyk Streg. Og i Margenen stod Ordet: *Forfaldsdag*. Han talte efter paa sine Fingre, hvor mange Dage der var til . . .

Og derefter klædte han sig af og gik i Seng. Han sov hurtig ind. Og hans Søvn var fast og tryg.

Nogen Tid efter udsendte Ridder Thorvald Indbydelse til et Gilde.

Den var sendt til henved en Snes Personer. Knap Halvdelen tog imod den. Men de Gæster, der mødte, forslog ogsaa til at give Festen et sjælden broget Præg.

Først var Mulæslet mødt. Ridder Thorvald havde forøvrigt i den sidste Tid kun set lidt til ham. Og naar de var sammen, var der i Reglen en vis stakandet Skyhed over ham. Han var ogsaa bleven magrere. Og paa Stamkaféen kom han ikke mere. Han lagde heller ikke Skjul paa, at han var kommen under Paavirkning af en Missionær og haabede at blive antagen til at lede et Afholdsblad.

Dernæst var der de tre overlevende Medlemmer af en Klub, for hvilken Ridder Thorvald i sin Tid havde været Formand og som bar Navnet „Rødbedeklubben“. Af dette Selskabs

Medlemmer sonede nu Størsteparten deres Ungdoms Kækhed i oversøiske Lande eller i stille provinsielle Vraaer. De tre, der var tilbage, var alle tre stærkt forvitrede af Livets Brydninger og ernærede sig af Plattenslageri i dets mere standsmæssige Former. Den Ene, blegfed og bensvækket, var Medarbejder ved et Dagblad, der tugtede sin Samtids Synder med Skorpioner. Den Anden, rødfinnet og opdunstet, var Inspektør ved en Varieté af femte Rang. Den Tredie, mager og gullig, var ingenting og kunde derfor udelukkende hellige sig til Plattenslageriet.

Fremdeles traf man Ridder Thorvalds tidligere Værkfælle, Hr. Sommer fra det ministerielle Kontor. Hele Personalet havde faaet Indbydelse, men man var bleven højtidelig enig om at sige nej. Alligevel havde Hr. Sommer i Smug listet sig til at bryde Aftalen. Han havde ikke kunnet modstaa Fristelsen til at skaffe sig Kundskab om, *hvor* dybt Ridder Thorvald efter Afskedigelsen var sunken.

Desuden havde indfundet sig trende kødfulde Restavratører, hvem Ridder Thorvald skyldte Penge. De bar alle tre lyse Slips og Signetringe og lod til at være stærkt interesserede af hinandens Selskab. Henne i en Krog stod de og stak Hovederne sammen. Ridder

Thorvald syntes, at de klaprede sultent med Signetringene.

Ogsaa „Svigerfa'er Frandsen“ — som Ridder Thorvald kaldte Klothildes hæderomsuste Fader — var mødt. Han var i sort Frakke og graa Muffediser og smilte engleligt gennem Brillerne.

Og endelig var der Partikulieren Hr. Blisse.

Saa snart alle Gæsterne var komne, gik man til Bords. Inde i Ridder Thorvalds Værelse var der dækket. Anretningen bestod af en varm Ret og Smørrebrød, og ved hver Kuvert var der henstillet et halvt Dusin Bajere. Desuden var der Snaps. Og rundt omkring i Værelset, paa Skrivebordet og paa Reolen, paa Etageren og paa Kakkelovnen, var der smykt med Flasker, der lumsk og grønligt blinkede Gæsterne i Møde.

Ved dette Syn blegnede Hr. Sommer. Men han turde ikke tage sit Tøj og gaa. Hengivende sig i sin Skæbne tog han Plads mellem to af Rødbedeklubbens Medlemmer, hvilke Ridder Thorvald havde udset til hans Livvagt. Han svedte blegt ud af alle Porer.

Men Mulæslet var bevæget. Synet af alle disse Flasker gjorde hans Hjerte blødt. Det bares ham for, at hans gyldne Ungdom gennem dem ligesom bød ham et sidste Farvel.

Selv havde Ridder Thorvald, der var iført

Kjole, Partikulier Blisse til Bords. Og han aabnede Festen med en Skaal for denne ædle Olding, Festens sande og virkelige Giver. En Hæder, som Hr. Blisse, rødmende af Beskedenhed, energisk men forgæves søgte at frabede sig.

Da Ridder Thorvald havde drukket sin første Bajer ud, slængte han den tomme Flaske ind under Bordet. Flere af Gæsterne fulgte hans Forbillede, og dette gentog sig med de følgende Flasker. Deraf udviklede sig nu en Leg, der bestod i at sparke Flaskerne fra den Ene til Anden. Det lød, som om der spilledes et meget lidenskabeligt Parti Kegler. Nogle af Flaskerne gik itu, og Skaarene kvastes under Støvlesaalene. Hr. Sommers Øjne stod stive i Hovedet paa ham.

Mulæslet havde straks med en egen sørgmodig og bitter Ironi kastet sig over Maden og Drikkevarerne. Og nu rejste han sig og holdt Tale for Ridder Thorvald.

Talen skulde være som en Art Farvel, sagde han. Han havde hørt forskellige Røster i den sidste Tid. Og han var nu kommen paa andre Veje. Han havde i sit personlige indre Liv erfaret, hvorledes Trængsler kunde komme over et Menneske. Og han var sikker paa, at Ridder Thorvald ogsaa vilde vende om en Gang. Da

vilde de maaske atter mødes. Men foreløbig saa han ikke andet, end at de maatte skilles . .

Han havde holdt sin korte Tale med en Stemme, der hvert Øjeblik var ved at klikke af Bevægelse. Og pludselig sank han tungt ned paa sin Stol, mens rundt om Bordet Flaskehal-sene klirrende mødtes og Rødbederne raabte Hurra . . .

Imens udviklede en af Rødbederne for Hr. Sommer sine Anskuelser om Kvinden. Hr. Sommer var citrongul i Ansigtet og snap-pede forbitret efter Vejret. Tilsidst kunde han ikke mere holde det ud. Han rejste sig og vilde liste sig bort. Men Ridder Thorvald opdagede det og forhindrede det ved at laase hans Hat inde i sit Klædeskab.

Den næste Taler var Hr. Frandsen, der udviklede Forholdet mellem de besiddende Klasser og de smaa i Samfundet. Han fremsatte et udførligt socialpolitisk Program og angreb i skarpe Udtryk Regeringen. Imens hældte Varieté-Rødbeden hans Frakkelommer fulde af Øl.

Efterhaanden fyldtes Værelset af en kvælende Varme. Størstedelen af Selskabet havde faaet Ild paa Cigarerne. Dugen plettedes af Aske, Røgen væltede frem som en graa og tæt

Skybanke, gennem hvilken de blussende Ansigter skinnede som matte Kometer.

Da Øllet var drukket, kom der Kognak og Whisky. Og Latteren blev bestandig mere drøgende. Man raabte og dundrede i Bordet, og Glassene klirrede idelig mod hverandre.

Ridder Thorvald rejste sig og slog paa sit Glas. Han var en Kende bleg, og der stod store Sveddraaber paa hans Pande. Ligefuldt holdt han sig strunk og stiv.

„Jeg vil tale for de Venner, som jeg her har samlet om mig,“ sagde han. „Hvad er en Ven? Et Husdyr, som æder ens Brød og drikker ens Øl og kysser den Pige, man holder af. Han er et Møbel i ens Stue, en Flue i ens Blækhush, en Maddike i ens Ost, et Hul paa Bunden af Pengepungen, en Papirkurv for ens lyriske Digte — lige meget: jeg er selv mine Venners Ven!

. . . Jeg behøver blot at lade Øjnene løbe rundt i dette Værelse for at se, hvor mange Venner jeg har haft, for hver af dem, som sidder her, er en, som betyder ti — og Resten dem har Fanden taget! . . . Ja, Venskab, Venskab — det er sgu Stivelsen i Rødgrøden! Nu skulde der udenfor den Dør der henne staa en Mand, som havde Kurage til at dreje Nøglen om udvendig og stikke Ild paa hele Reden! Saa skulde der begynde at slikke smaa hæderlige

Flammer ind til os — — og de skulde blive lange røde Baand, som skulde vikle sig om os ligesom Svøbet om et Svøbelsebarn! Saa vilde vort Venskab vare ved — det kunde aldrig høre op — det vilde blive ligesaa langt som en Svine-tarm! . . De drikker ingenting, mine Herrer — De drikker ingenting, Hr. Sommer! Skaal allesammen — jeg ved, at det Venskab, De føler for mig — det er parat til at gaa paa med krum Hals! Vi drikker af Flaskerne — det rigtige Venskab ser ikke saa nøje paa Formaliteterne!“

Alle hævede Flaskerne og drak, og Jubelen var uhyre. Mulæslet var nogenlunde kommen til Hægterne igen — han skiftevis græd over sig selv og foredrog Viser af en meget usnærpet Beskaffenhed. Hr. Frandsen udviklede for Hr. Sommer sin sædelige Livsanskuelse overfor Ægteskabet og Familielivet, og da han havde gjort det, omfavnede han ham og kaldte ham sin bedste Ven. Journalisten var gaaet ind i Soveværelset, havde afført sig sine Bukser, var gaaet i Seng og sov nu en paalidelig Søvn.

Tilslidst blev man enig om, at man vilde danse. Mulæslet havde faaet fat paa en Redekam og spillede populære Melodier. De to tiloversblevne Rødbeder var opførende Kavallerer og skiftedes til at føre Restavratørerne i Dan-

sen med sejge Kast med Benene og groteske Krumspring.

Hr. Blisse havde hele Tiden siddet for sig selv i en Krog og stirret paa Ridder Thorvald med sine smaa Rotteøjne. Men Ridder Thorvald havde hidtil undgaaet ham. Hver Gang han kom i Nærheden af ham, fik han pludselig travlt og gled forbi ham.

Imidlertid kunde han ikke lade være med af og til at kaste et Sideblik hen til Partikulieren. Det var, som droges han imod ham. Og med et, inden han selv vidste et Ord af det, havde han taget Plads ved hans Side.

Hr. Blisse smilede med alle sine smaa gule Tænder. Men bag Smilet laa nogen nervøs Uro.

„Jeg ved nok, Hr. Solfelt,“ sagde han, „at man ikke skal tale om Forretninger, naar man er i Selskab. Men — ikke sandt — De erindrer jo nok, at et af Deres Papirer er forfaldent paa Lørdag otte Dage?“

„Ja, gu' erindrer jeg det. — Tror De ellers, jeg havde bedt Dem med i Aften?“

„He he he . . .“

„ . . . For De kommer sgu til at prolongere, Blisse.“

„Det kan jeg ikke, Hr. Solfelt. Jeg kan Fanden pine mig ikke gøre det. Næ næ — *lidt* Hensyn til sig selv maa man da ogsaa tage.“

„Ja ja. Taler ikke mere om det.“

„Kunde jeg bare tjene Dem, Hr. Solfelt . . .“

„Taler ikke om det!“ Ridder Thorvald slog ud med Haanden. „Færdig!“

„Det er mange Penge, Hr. Solfelt. Det er 2000 Kroner . . . Ja, jeg minder Dem om det i Deres egen Interesse.“

„Har De ikke min Veksel?“

„Jo, selvfølgelig, selvfølgelig.“

„Har jeg ikke skaffet Dem et godt Navn?“

„Jo gudbevares. Deres Kontorchefs Navn er selvfølgelig til enhver Tid — til enhver Tid særdeles betryggende. Det var ikke godt, hvis man ikke kunde stole paa det — he he he . . .“

„Hvad er det saa, De vil? Tror De maaske, det er falsk?“

„Nej — hvor kan Hr. Solfelt nævne saadan noget? Det vilde nok være værst for Hr. Solfelt selv.“

„Ja, maa vi saa være fri? For Resten skal De ikke bryde Dem om noget. Paa Onsdag skal hele Sagen være klaret.“

„Saa? Allerede paa Onsdag? Ja, det er udmærket, naar man er saa godt forsynet med Kontanter. Bare jeg kunde sige det samme for mit eget Vedkommende, højstærede Hr. Solfelt — jeg maatte nok ønske mig, jeg kunde.“

Han bukkede og satte sig atter hen i sin Krog. Lidt efter forsvandt han.

. . . Rundt om paa Stolene hang nu Gæsterne som udasede Jockeyer i Opløbet. Cigarerne dinglede slapt i Mundvigene, Glassene førtes kun sjældent og trevent til Læberne, og naar en enkelt rejste sig og gik hen over Gulvet, var det med underligt stive, søvngængeragtige Skridt. Kun Journalisten følte sig styrket efter sin Søvn og udtalte højrøstet den Anskuelse, at nu skulde man først rigtig begynde at more sig.

Mulæslet kom hen til Ridder Thorvald for at sige Godnat. Han var bleg og saa ud, som om han frøs.

„Ser jeg Dig mere?“ spurgte Ridder Thorvald.

„Ikke meget, Ridder.“ Han turde ikke se sin Ven ind i Øjnene. „Du ved jo . . .“

„Ja — ja — lad bare være at præke.“

„Man *maa* jo en Gang . . .“

„Det *maa* man vel. Men kom op til mig inden Onsdag. Jeg *maa* tale med Dig endnu en Gang.“

„Inden Onsdag? Ja, jeg skal komme — jeg skal komme, Ridder.“

Og han trillede ud af Stuen paa sine smaa, korte Ben.

Lidt efter gik ogsaa de andre Gæster. Til-
Gnudtzmann: Ridder Thorvald.

sidst var der 'kun Hr. Sommer tilbage. Flere Gange havde han bedt om sin Hat. Men Ridder Thorvald vilde ikke udlevere den. Og Hr. Sommer var ligbleg af Sindsbevægelse og af to smaa Glas Whisky.

„Turde jeg saa udbede mig min Hat?“ sagde han paany med dirrende Stemme.

„Din Hat?“ lo Ridder Thorvald. „Gu' maa Du ikke nej.“

„Maa jeg frabede mig den Tiltale. Jeg har ikke drukket Dus med Dem.“

„Har Du ikke altid elsket mig som en Broder? Har Du ikke haft søvnløse Kontortimer for min Skyld?“

„Jeg har aldrig kendt Mage til Uforskammethed! Maa jeg ikke faa, hvad der tilhører mig?“

„Du kan blive her i Nat! Du kan drikke Dig fuld og sove ud paa Chaiselonguen.“

„Faar jeg min Hat eller faar jeg den ikke?“

„Du faar den saa minsæl ikke.“ Ridder Thorvald smilte engleligt.

„Godt! Saa ved jeg ogsaa, hvad jeg har at gøre,“ skummede Hr. Sommer med et Dødningsmil. „Jeg melder Sagen til Politiet. Det skal komme Dem dyrt til at staa!“

Han iførte sig sin Overfrakke, bandt sit Lommetørklæde om Hovedet og foer rasende ud ad Døren.

. . . Men Ridder Thorvald tog sindigt Hatten ud af Skabet, aabnede Vinduet og lod den falde ud ad det.

Han saa, at et Vindstød førte den ned ad Gaden og at en mørk Skikkelse med noget hvidt om Hovedet løb efter den i fuldt Firspring.

Da baade Hatten og Skikkelsen var forsvundne om Hjørnet, lukkede han atter Vinduet og gik frem i Stuen. Fra Bordet tog han en knap halvfylt Whiskyflaske, holdt den op for Lyset og lo til den.

Han satte den for Munden og tømte den i et Drag. Saa vaklede han nogle Skridt frem over Gulvet. Men pludselig faldt han tungt sammen og blev liggende, saa lang han var.

Nede ved Ny Toldbodgades Bolværk laa Amerika-Damperen med Dampen oppe. Dens store, sorte Skrog rejste sig op af Søen som Siden af et Fjæld, der paa sin Ryg bærer en travl By med rygende Skorstene og myldrende Mennesker.

Kom man om Bord, mindede det hele om en middelalderlig Fremstilling af Altilværelsen:

Øverst de styrende Magter.

Under dem — i Saloner og paa Mellemdæk — Menneskelivet, som det leves i vrimlende Kamp — med alle sine Modsætninger, sin Trang paa Albuerum, sin Sum af Nydelse og af Sorg.

Og allernederst — i Maskinrummet — de for-dømte Sjæle i Røg og Flammer.

Over alt dette nedsendte Solen sit evige Styrtebad af Varme og Lys — skinnede i de blanke Politihjelme og i det brungrønne, dovne Vand, fik Flagets røde til at lue og sløvede

mangen Hjerne, der var bleven træt af Uger igennem at løbe Storm mod den Fremtid, hvis Porte nu skulde aabnes . . .

Allerede var mange af Passagererne komne om Bord.

Nede paa Mellemdækket sad de fattige Udvandrere og rugede over deres Ejendele som Høns over deres Kyllinger. Der var sindige Bønderfolk med godmodige Hundeøjne og en rolig, sejt Villie over de duknakkede Skikkelser. Der var Københavnere, som købte Appelsiner af Sælgekonerne og nikkede et fornøjet Farvel til Venner og Bekendte, mens deres Øjne var fugtige og store hede Feberpletter brændte dem paa Kinderne. Og der var rejsevante Amerikanere, der nu skulde hjem efter et Besøg i det gamle Land og som med rutineret Ligegyldighed iagttog den hjertegrebne Forfjamskelse hos Novicerne.

Men langs med Rælingen skottede en Række halvt sløve, halvt forundrede Ansigter ind mod Byen. Det var svenske Bønderfolk, der allerede havde overstaaet Løsrivelsen fra Hjemmets Jord og som nu helt var optagne af alt det fremmede Liv, der udfoldede sig for deres Blik.

Over den smalle Landgangsbro bevægede sig uafladelig Udvandrerne store Karavane.

Der kom et Par gamle Arbejdsfolk. Udslidte, med ludende Hoveder lod de sig følge om Bord af deres grædende Slægtninge, hjælpeløst stirrende frem for sig med Øjne, der ligesom søgte et Punkt i det fjerne at dvæle ved . . . Og der var et magert og ængsteligt Ægtepar — Manden saa ud, som om han aldrig mere sov, og Konen skjulte sit Ansigt under en stakkels gammel Parasol. Men deres to Smaabørn stolprede afsted paa korte, tykke Ben og lo fornøjet over deres brede, stumpnæsedede Ansigter.

Enkelte var der ogsaa, som lyste af Villie og af skummende Higen efter at komme afsted . . .

Ved Rælingen stod en ung Mand i Idrætsdragt og med stærke Lemmer — hans Ansigt havde et halvt trodsigt og halvt skamfuldt Udtryk, og med paatagen Sindsro røg han sin Cigar.

Men inde i Land, hvor Folk trængtes for at komme Landgangsbroen saa nær som muligt, stod ganske alene en ældre Herre. Han havde en lille flad Hat og en sort Frakke med blankt slidte Sømme. Det var ham umuligt at staa stille paa et Sted: idelig trippede han frem og tilbage som i sanseløs Befippelse, og hans Blik flakkede raadvildt hen imod den unge Mand

ved Rælingen. Han saa ud, som hans Hjerne bestandig tumlede med en uhyre, en knugende Tanke, som det var ham en Umulighed at finde Bund i . . .

. . . Mellem Mængden befandt sig ogsaa Mulæslet. Han stod og skjulte sig bag en afskedtagende Klynge, mens hans Øjne med et spændt Udtryk bestandig løb rundt til alle Sider . . .

Lidt før Skibet skulde gaa, var der to Mennesker, der banede sig Vej mellem Grupperne.

Mulæslet gik straks hen til dem.

Det var Ridder Thorvald og den tykke Klothilde.

Ridder Thorvald var en Kende bleg, og det var, som om alle Muskler i hans Ansigt havde strammet sig sammen. Klothilde bugnede af Forgrædthed i et lyst Overstykke og belæst med Pakker.

„Her er vel ingen?“ sagde Ridder Thorvald stakaandet.

„Nej, kære Ven. Jeg har ingen set.“

Ridder Thorvald lo haanligt.

„Haha — saa kommer han dog for sent, den brave. Han havde ellers lugtet Rævekagen. Han vilde gaa til Kontorchefen idag.“

„Vilde han virkelig?“

„Gu' vilde han det. Men jeg sagde ham jo, at han ikke kunde træffe Manden før et. Nu

maa Du trøste ham, Mul. Du maa tøre hans Øjne med en Græstørv og indprente ham, at det er saligere at give end at tage. Det forstaar han jo nok, det lille Bæst. Maaske Du kan slaa ham lidt med det samme . . .“

Mulæslet lagde bedrøvet Hovedet paa Siden og søgte at give sin Stemme en brægende Klang.

„Du skulde ikke, Ridder — ikke tage det paa den Maade. Jeg kan ikke lide det — kære Ven — i denne alvorlige Stund . . .“

Ridder Thorvald afbrød ham med en skarp Latter.

„Naa saadan — nej, lad os saa hellere sige farvel med det samme. Kom her, min Tøs — nu gaar Ligvognen!“

Han vilde gaa om Bord. Men Mulæslet holdt ham tilbage.

„Du maa ikke blive vred, Ridder — jeg skal ikke mere sige noget til Dig, men -- det er netop i Øjeblikket saa forfærdelig smaat for mig . . .“

Ridder Thorvald tog med et godmodigt Smil to Tikronesedler op af Lommen og rakte ham dem.

„Du bliver dog Dig selv lig,“ sagde han. „Der, Din Røver — mere kan jeg ikke undvære . . . Naa, nu maa vi nok til det. Farvel, Du gamle Murmeldyr!“

Klothilde havde staaet og snøftet af Bevægelse som en Sælhund. Og paa en Gang brast hun i en voldsom, hikkende Graad.

„Hvad er der nu i Vejen?“ sagde Ridder Thorvald. „Vil Du hellere blive hjemme, saa vær'sgod! Der er Tid endnu, sagde Manden — han lagde Hovedet paa Blokken.“

„Aa Thorvald, Thorvald,“ hulkede hun, „Du ved, jeg vil følge Dig til Verdens Ende. For jeg elsker Dig, Thorvald, jeg elsker Dig!“

„Ja, lad saa bare være med at skabe Dig. Kom nu her med Dig!“

De gik om Bord. Smilende passerede Ridder Thorvald Betjentene, der skulde efterse hans Papirer. Men paa hver af hans Kinder viste der sig en rød Plet . . .

Et Øjeblik senere var Parret forsvundet i Kahytten.

. . . Landgangsbroen blev trukken fra. Der lød nogle sindige Kommandoord. Og ganske langsomt gled det vældige Skib baglæns langs Bolværket.

Nede paa Mellemdækket istemmede de svenske Udvandrere med klare og friske Stemmer „Vårt land, vårt land“. Langs Rælingen viftede alle Lommetørklæder. Det saa ud, som om en Skov med snedækte Grene svajede for Vinden.

En Bugsérdamper pilede frem foran Udvan-drer-Skibets Boug og tog det paa Slæb ud i Sejlløbet.

Der laa det nogle Minuter ganske stille. Men med et gennemrystedes det som i Feber. Skovlene sattes i Bevægelse, mens Flaget langsomt kippedes tre Gange for det gamle Land. Og en stærk Lugt af mudret Søvand drev ind mod Land.

Bred og selvbevidst skød den store Damper sig frem mellem vrælende Smaadampere og slanke Lystfartøjer.

Agter ude viste sig nu Ridder Thorvald paa Dækket, svingende med Hatten. Ved hans Side saas Klothildes gule Overstykke.

Mulæslet blev ved at stirre efter dem, saa længe Skibet kunde øjnes.

Saa tog han de to Tikronesedler og saa et Øjeblik dugget paa dem.

Langsomt slentrede han ned ad Gaden. Udenfor en Kafé stod han et Øjeblik stille. Et Par Gange var han lige ved at gaa forbi. Men tilsidst gled han ind ad Døren . . .

— —

Inde paa Langelinie gik i det samme Esther og Tage. De gik rask til og lod sig gennemblæse af den friske Brise fra Søen.

„Der sejler en Amerika-Damper,“ sagde

Esther og standsede. „Se, hvor de vifter derude! Det ser ud, som om der var lutter glade Mennesker om Bord.“

Tage fulgte Retningen af hendes Blik.

„Glade!“ sagde han. „Jeg synes snarere, det ser ud, som om der var Mennesker, der havde faaet Glæden i Vrangstruben og alligevel med Vold og Magt vilde tvinge den frem . . .“

Som Svar paa hans Ord sendte Dampfløjten en hæs, langtrukken Tuden ind mod Land . . .

